உ

கணபதி துணை.

குருகடாட்சம்

சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர்

இயற்றிய

பிரயோகவிவேகம்

மூலமுமுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலபிரதிருபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து,

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் பதிப்பு.

இரத்தாக்ஷி௵ மார்கழிமீ. 1864

கணபதி துணை.

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது

காரகபடலம்.

க. சீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன் பாணினி சீர்கடல்சூழ்
பார்கொண்ட கீர்த்தி வரருசி ஞான பதஞ்சலிபூங்
கார்கொண்ட வானவர் கோன்பா ரதியிவர் தாள்வணங்கி
ஏர்கொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மியம்புவனே.

இது சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேச்சுரனாதியாகப் பாரதி யீறாகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிரயோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சத்தசாத்திரத்தை யான் கூறுவேன். எ - று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்லது எழுத்திலக்கணங் கூறாமையின், சொற்பிரயோகவிவேகமென்றாம். காத்தியாயனரெனினும், வரருசியெனினுமொக்கும். பதஞ்சலியெனினும், பாடியகாரரெனினுமொக்கும். மகேச்சுரன் பாணினிக்காசாரியன்.

"எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென் - றோதிய புலவனு முளனொரு வகையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்." என அகத்தியத்தின்கண்ணும், "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்கட்கு முதனூல் பாணினீயமும் ஐந்திரமுமாமென்க. அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னாமையானும், "கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்க" எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரெடுத்தோ

தாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத்தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவாறே கூறினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாங்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. * (க)

௨. பொற்பமர் தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும் பொதுவெழுத்தாய்ப்
பற்பல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்டுணர்ந்தோர்
முற்பகர் நூலுட் சிறுபான்மை பேர்க்கு மொழிபெயர்த்தாந்
தற்பவந் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரகிருதிகளையும் பயனுங்கூறுகின்றது. 'பிரகிருதிமேற்கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன்னாகப் பின்னாக உரைச்சூத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டுகற்றோர் முன்னூலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமதற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுங்கூறினார். யாம் இந்நூலுட்சொற்களின் பெயரை ஏகதேசந் தமிழாகவும், பிராயிகந் தற்சமதற்பவமாகவுங் கூறினும். எ - று.

'சிறுபான் மையேயேக தேச மாகும்.' 'பிராயிகம் பெரும்பான்மை பேசுங் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு செறிவட மொழியினைத்—தற்சமந் தற்பவந் தாமென மொழிப.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

இனிப் பண்டுணர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமந்தற்பவமாகத் தத்தநூலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகுறியாகிய யோகரூட நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறினார். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறாது, யாம் இந்நூலுட் பெரும்பான்மையும் தற்சமந்தற்பவங்களாற் கூறினும். இப்பெரும்பான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்ஞாபேதத்தாலும்

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பனவற்றிற்குப் பாணினீயம் ஐந்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூலென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த சிவஞானமுனிவர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழ்க்கு முதனூலேயெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழி நூலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிற் காண்க.

பாடைவேற்றுமையாலும் இகழ்ந்து வேறென்பாரை நோக்கியெ
ன்க. இந்நூல்செய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமதற்பவமாவன,—
சூத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அந்தந்தமக்கி
லவே, அவ்வேமாத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமமல்லாச்சார்வு,
இன்றேனைதுவிங்கனம், அம்போதரங்கம், குஞ்சரம் பெறுமே.
குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை எனவும், பாயிரத்
துள் குமரி, சூத்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினர். "திங்களு
நாளும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால், ஆனியாதிதையொழித்த திங்க
ளும் நாளிருபத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற் புணரும்
புணர்ச்சியுங் கூறினர். விகற்பம், பகுதி, விகுதி, அச்சு, வருக்கம்,
கருவிகருத்தா, பாந்தம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலார் கூறி
னர். பிறர் புலுதமெனவுங் கூறினர்.

பகுதி, விகுதி, பாந்தம், விகற்பம், புலுதம், பதம், சூத்திரம்,
உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொ
ழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் உரியவானாற்போல யாமிந்
நூலுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமா
மென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடுந் திரிபும் யாவை
யெனின்,—நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்துள் "பொதுவெழுத்
தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—மீரெழுத் தானு மியைவன வட
சொல்." என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழு
தும் வடசிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டுமன்றி வட
சிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலந்து வருவனவு
மென, இயற்கையாய் நிற்கும் வடமொழிப்பாகுபாடே கூறி, பின்
எழுத்ததிகாரத்துள் "இடையினான்கும்" என்னுஞ் சூத்திரமுதல்
ஐந்து சூத்திரத்தான் முழுதும் பொதுவெழுத்தான் வருந் தற்சம
மொழித்து மற்றையிரண்டனுள்ளும் புணர்ந்த வடசிறப்பெழுத்
துக்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்
றும், குங்கும, குங்குமம்;, மலய, மலயம்;, மாலா, மாலை;, சிலா, சிலை;
கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து
இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்
கணங் கூறினர். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னூலார்க்
குந் தொல்காப்பியனார்க்குமொக்கும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம்
பகுத்தறியாதார் மூன்றுபாகுபாட்டிற்குந் தமிழெழுத்தானுதார
ணங்காட்டினவற்றை நோக்கி, நன்னூலைப் புனருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் "வடசொற் கிளவி" என்னுஞ் சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாகுபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றையிரண்டுந் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் "சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்." என்னுஞ் சூத்திரத்தாலுரைத்தார். உ - ம். கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, குரு, வேணு இவை தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சக்தி, தச இவை வடசிறப்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் சிறப்புங் கலந்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாகுபாடுமறிக. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொள்ளாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்கியானம் என்பன ஆணை, வட்டம், நட்டம், விண்ணாணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுளர். ஆக்கினைபயதி, விக்கினைபயதி என்பனவற்றை ஆணைவேதி, விண்ணவேதியென்பர். பிறபாடையுள்ளுங் காண்க.

"கடிசொ லில்லை காலத்துப் படினே." என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்பலம் எனவுந் தகாரத்தை றகாரமாக்கிக் கூறினும்.

இனி "எந்திர வூர்தி யியற்றுமி னென்றான்." என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி" "தெய்வஞ் சுட்டியபெயர்நிலைக் கிளவி" என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "கொங்கணக் கூத்தருங் கொடுங்கரு நாடரும்" என்பதில் கோங்கணம் என்னுநெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாயும், "அமிர் தினு மாற்ற வினிதே" "சோள வளநாடு சோறுடைத்து" எனற்பாலனவற்றை "அமிழ்தினு மாற்ற வினிதே" "சோழவளநாடு சோறுடைத்து" என ரகார ளகாரமிரண்டுந் தமிழிற்சிறந்த ழகார மாயும், "அற்புத னரா யணனரி வாமன—னிற்பது மேவி யிருப்பதென் னெஞ்சக—நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றதிர்—கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே." எனத் தகாரமும் லகாரமும் றகாரமாயும், "ஈசற் கியாம்வைத்தவன்பு" "கடிநிலையின்றே யாசிரி யற்க" "அதங்கோட்டாசாற் கரிறபத்தெரிந்து" "சிவன்றமர்" "திருநாராயணன்றாள் காலம்'பெறச்சிந்தித் துய்யினோ," என அகரவீறு னகரமாயும், திரிந்து பிராசீனராகிய சான்றோர் செய்யுட்கண்வருதலின், திரியாதென்ற ஐந்தும் தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரிதலுங்கொள்க. திரமிளமென்பது தமிழெனத் திரிதலுமது. 'பிராசீனர் முன்னோ ராதனிகர் பின்னோர், இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விண். எ-ம். என்று, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோறு, கூறை. எ-ம். தமிழ் இம்மூன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கட்சென்று வழங்கித் திரியாதுந் திரிந்தும் பொருளொன்றாகாமையின், தற்பவந் தற்சமமாகாவென்க. மணலூர்புரம் என்னுந்தமிழ் வியாசபாரதத்திற்சென்றது தேசிகமல்லது தற்சமந் தற்பவமாகாதென்க. (உ)

௩. பெருப்புங்க வர்புகழ் போதா டனிசுப் பிரமணிய
னருப்புங் குருகையிற் கோதில் குலோத்துங்க னாிடமாய்
விருப்பும் பொருளைத் தரும்பிர யோக விவேகந்தன்னைக்
கரும்புங் கனியு மெனப் பாடினன்றமிழ் கற்பவர்க்கே.

இது தன்னைப் பிறன்போலுஞ் சாத்தி கூறுகின்றது. குருகை யிலரும்புமெனக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செய்வார். இந்நூலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான், யாமும் பதிகமுமுரையுஞ் செய்து, உதாரணமுங் காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணங்காட்டினாற்போல யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணமுங்காட்டினும். இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதீகமென்பது பதிகமென நின்றது. 'பாயிர சாத்தி பதிகமென்ப.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (௩)

௪. ஆவி யெழுத்தச் செனபுகர மாகு மலற்றின்பின்னே
மேவிய மெய்கள் விளப்புமல் லோடு வியஞ்சனமாந்
தாவி யெதிர்த்து மதர்த்தரி பாய்ந்திரு தாழ்குழைதோய்
காவியங்கட் கதிர்மதி வாணுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. 'குறியே சமிக்ஞை கூறுங்காலே' இஃதுரைச்சூத்திரம். உயிரெழுத்தெல்லாம் அச்சு எனவும், சுரம் எனவும், பெயர்பெறும். மெய்யெழுத்தெல்லாம் அல் எனவும், வியஞ்சனம் எனவும், பெயர்பெறும். எ-று.

அச்சு அல் என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தியாகரித்தலாவது ககரமுதல் னகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத்திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்றனகரத்

தையும் கூட்டி, கன எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது. யரலவழள என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது.

மெய்யுட் சிலவெழுத்தை மகாப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அர்த்தப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அற்பப்பிராணன் என்றும், கூறுவர்.

௬. கூரு மிரச்சுவந் தீர்க்கம் புலுதங் குறினெடிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மாய்ப்பரிசந்
தேரும் யரலவ வாமந்தத் தாக்கரஞ் சேர்த்தசந்தி
சாருமை யௌவுடனே யோமயக்கங்கள் சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வன்மையும் மென்மையும் பரிசாக்கரமென்றும், ய ர ல வ நான்கும் அர்த்தாக்கரமென்றும், ஐ ஔ எ ஒ என்னுநான்கும் சந்தியக்கரமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயராவாம். எ - று. சையோகமுமது.

வடநூலார் சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வர் அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணமிறந்தவென்பர்.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மென்மை அநுநாசிகம். இது பற்றி "மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்" என்றார்.

இனி வடநூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டுமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்துமானாற்போலப் புலுதமும் தனியே மூன்றுமாத்திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் நின்றவிடத்தும் நெடில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருள்வேறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கிற் சம்புத்தி சம்போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற் குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேய்மை விளியிலே தானவோசை மணியோசையென்கின்ற அநுகரணத்தொனிபோது மென்றும், கூறுவர். அவர் குறில் நின்றவிட்த்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "ழகர வுகர நீடிட னுடைத்தே—புகரம் வருத லாவயி னான." எனச் சூத்திரஞ்செய்து,

“பழூஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி” என உதாரணங்காட்டு வர். அதுவே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅய்ச் செய்யாமை நன்று” “நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல் வதூஉம்” எ-ம். திருவள்ளுவர்குறளில் “துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉ மழை” “நீங் கிற் றெறூஉங் குறுகுங்கால்” எ-ம். குற்றெழுத்து நிற்குமிடத்தும் சிறுபான்மை அசைநிலையாக அளபெடுத்து வந்தது காண்க. குரீஇ, உடீஇ எனவரும் இறுதிநிலையளபெடையுமிது.

இனித் தமிழ்நூலார் “நூறோஒஒஒநூ றென்பா ளுடங்கி டைக்கு மென்முலைக்கு—மாறோஒமா லன்றனைத்த மண்.” உப் போஒஒ வெனவுரைத்து மீன்வா ளொளிமுறுவற்—கொப்போ நீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்டமாற்றாயினவற்றை இயற் கையளபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் றின்மேற் கட்படா மாதர்—படாஅ முலைமேற் றுகில்.” “செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு.” எனக் காரியமுள்வழி வரும் அசைநிலையளபெடையைச் செயற்கை யளபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகந்துகம். ‘இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கந்துகம்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படு மெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்றோன்றாது உடனி கழுந்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரியுந்தன்மையாக லின், “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கல்லது இயற்கையளபெடைக் குப் பொருந்தாமை தெற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு வடநூலார் சொன்னவண்ணமேயாம். “அளபிறந்துயிர்த்தல்” என் னுஞ் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருந்திற் பொருந்துமென்க. இரண்டுமாத்திரையாய்ப் பிறந்த நெட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத் திரையாய் அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின், சிறுபான்மை யென்றாம். ‘உவாஅப்பதினான்கு’ ‘இராஅப்பகல்’ என்னும் எழுத் துப்பேறுகள் “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்” காரியமில்வழிவந்த புலுதசந்தி. வடமொழியினும் ‘அக்நீஇத்தி யாக’ எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—‘அகர விகரமே கார மாகும்.’ ‘அகர வுகரமோ கார மாகும்.’ இகார வுகார மென்னு மிவற்றோ— டகாரம் ஐஔ வாகலு முரித்தே.’ இவ்வுரைச்சூத்திரங்களால் ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்றும் ஓரெழுத்தாகிய ஏகாக்கர மென்றுமறிக. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியரும் “அகர

விகர மைகர மாகும்." "அகர வுகர மௌகார மாகும்" "அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்." எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினர். அவ்வாறு கொள்ளாது உரைகாரர் "ஐயொத்திசைக்கும்" "ஔவோரன்ன" என நன்னூலார் மதம்பற்றி "ஐகாரமாகும்" "ஔகாரமாகும்" "ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்" என்புழி ஐகாரம்போலவாகும் ஔகாரம்போலவாகும் ஐயெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் என விரித்து, விகாரமாக்கி, நலிந்து பொருள்கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடர்ப்படுவர். அவர் போலியெழுத்தென்றால், "வைகிற் றெம்மனை வாழிய போதெனக்—கையி னலடி தைவரக் கண்மலர்ந்து" எ-ம். "மெய்யணி செம்பொற் சுண்ண மேதகு நான நீரி—னைதுபட் டொழுகி யானை யனிமதங் கலந்து சேறாய்" எ-ம். "ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்." எ-ம். "ஐயர் நீரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய்ந்நடு நிலையு மிகு நிறை கோற்கே" எ-ம். "கையி னாற்சொலக் கண்ணினிற் கேட்டிடு—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்." எ-ம். "கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி." எ-ம். 'கௌவையங் கடும்புன லொலியுங் காப்பவர்—செவ்வனா ருயிரஞ் சிலைக்கும் பம்பையு—மெவ்வெலாத் திசைதொறு மீண்டிக் காரோடும்—பௌவநின் றியம்புவ வொத்த வென்பவே." எ-ம். "வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுந்து யமுத மன்னீர்—கௌவிய வெஃகி நின்ற கயக்க நீ ணிலைமை நோக்கி—யௌவிய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி—யிவ்விய லொருவற் குற்ற திற்றென விளம்பு கின்றான்." எ-ம். "ஔவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடு நினைக்கப் படும்." எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஔகாரங்களை சுரெழுத்தாகக் கொள்ளாக்கால், செய்யுளியலுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறுபடவருமென்க. அதுபற்றி "ஆயிருதொடை" என்னுஞ்செய்யுளியற்சூத்திரத்துள் உரைகாரர் ஐகார ஔகாரம் போலிவகையாற் கிளையெழுத்தெனப்படுமென்றார். இனி நச்சினார்க்கினியார் எழுத்ததிகாரத்துள் போலியெழுத்துக் கொள்ளற்கவென்பர். கொள்ளாவெழுத்திற்கு இலக்கணங்கூறின், அந்நூற்கு நின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றந்தங்குமென்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தள்ளாது எழுத்திலக்கணம் "பன்னிருபாற்றதுவே" என்றலின், போலி எதுகைநிமித்தம் அங்கீகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெழுத்தைக் கொள்ளற்கவென்று கூறாமை அவருரையிற்காண்க. தொல்காப்பியர் இயற்கையாயிரமெண ஒரெண்ணுக்கொண்டதன்

றித் தொள்ளாயிரமென்பதன்கட் சந்தி நோக்கி நூறதிரிந்தவாயி ரமுங் கொண்டார்போலவும், தாமரையென்பது செம்மொழியும் பிரிமொழியுமானாற்போலவும், இயற்கையாய தூவெழுத்தையகார ஔகாரங்கள் கொண்டதன்றி எதுகைநோக்கி ஈரெழுத்திசைந்த ஐகார ஔகாரங்களுங் கொண்டாரெனக. உயிர்மெய்களை ஒற்று மையயங்கருதி ஓரெழுத்தாகவும் வேற்றுமையயங்கருதி ஈரெழுத் தாகவுங் கொண்டாற்போல, ஐகார ஔகாரங்களையும் அவ்வாறு கொண்டாரென்பதும் ஒன்று. போலியெழுத்தென்பார் இலக்க ணப்போலி மரூஉப்போலிபோல எழுத்துப்போலியுங் கைக்கொ ண்டு, எதுகை கொள்வாரெனக. மியா, இக்கையென்பன ஒரு செய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து நின்றாற்போல அதி, அஉ என்பனவும் இக்காலத்துப் பயன்படாமலே நின்றனவெனினு மமையும். (௬)

௭. கூறிய வையிரண்டா மொன்று மூன்று குவ்வொடு பொருட்
டேறிய நான்கு மற்றே லொழிமி கூடி யினைபந்தின்றோ
டாறிய வின்னுந் ததுவு முடைய வதுவாறில் கண்ணேழ்
தேறிய சத்த மியவற் றுள்ளுருத் தந்நிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியர்த்தமென் னும் வேற்றுமைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றாற்போலத் தொல்காப்பியரும் 'இரண்டாகுவதே' 'மூன்றாகு வதே' 'நான்காகுவதே' என மொழிபெயர்த்துக் கூறுவர். துதி யையாகிய ஐ இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதியையாகிய ஆன், ஒடு மூன்றாம்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு நான்காம்வேற்று மையாம்; சதுர்த்தியர்த்தமாகிய பொருட்டு நான்காம்வேற்றுமைப் பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஐந்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்ச மியர்த்தமாகிய மேனின்று என்பது ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொரு ளாம். மற்றென்ற மிகையானே மேனின்று எனவிசைந்து வருதலு மன்றித் தனியே நின்று எனவும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறாம்வேற்றுமையாம்; சட்டி யர்த்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறாம்வேற்றுமைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் சத்தமியர்த் தமுமாகிய கண் ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொரு ளுமாம். கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியர்த்தமென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதே சமுமாம். எ - று.

இதனுட் கூறுதன உளி, மாறு வென்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென்னுமெச்சமும், திருதியையர்த்தமாகிய ஆன் என்னும் வேற்றுமைப்பொருளாம். ஆசாரியதண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சார்த்தியென்றும், ஒப்பில்வழியாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆர்த்தியென்றும், கூறுவர். அவ்வாறு சேனாவரையர் முதலாயினாரும் பொருளென்றும் பொருட்டென்றுங் கூறுவர்.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்.' எ-ம். 'தச்சனாலியற்றப்பட்டது மாடம்;' 'வேலாலெறிந்தான்;' 'தொடியொடு துவக்குண்டான்;' 'ஊசியொடுகுயின்ற தூசு.' எ-ம். 'இரப்பானுக்குச் சோறிட்டான்;' 'நகுதற்பொருட்டன்று நட்டல்.' எ-ம். 'கள்ளரினஞ்சும்;' 'போதாரமணியின் மேனின்றும் புரண்டிழிந்தன;' 'சிறகண் யானையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணின்றும் வருதும்.' எ-ம். 'சாத்தனது கை;' 'சம்பந்தன செந்தமிழ்;' 'நம்பிக்கு மகன்;' 'தம்முடைய தண்ணளி;' 'என்னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்.' எ-ம். வரும். வடமொழியுள் பரிமேளலி, அநுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தமியர்த்தமானாற்போல, உள்ளூர், கீழ்நீர், மீகண், என மாறி நின்றும், 'ஊர்க்கணிருந்தான்;' 'ஊர்க்கானிவந்தபொதும்பர்;' 'ஊர்ப்புறத்திருந்தான்' எனமாறி நில்லாதும், முறையே வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முரிந்தார்;' 'கடைக்கால்;' 'தலைக்கண்ணதாகி;' 'அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை, மருங்கு என்பன ஓரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல் என்பன உருபாகியும், மாறியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான இடமாக்கியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாக்கியுங் கூறுவர். இரட்டித்து வாராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிற்றென்பர் வடநூலார். கண், கால், புறம், அகம் முதலாயின அவ்வியயமென்னும் உபசர்க்கமாயினும், அவை ஓரிடத்தில் ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் "இடப்பொருளுருபே" என விதந்தோதினார். உருபுகள் பிறிதோருருபுமாத்திரையாய் நிற்பனவற்றையும் வேற்றுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளென்றும் சேனாவரையர் முதலாயினாருமுரைப்பர். 'இயல்புளிக்கோலோச்சும்' 'மரபுளிவழா' 'இதன் மாறென்னும்' 'சிறந்தோன் பெயர் பிறந்த மாறே' 'விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருளாயினவாறு காண்க. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் "வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவும்" என்பர். அது சேனாவரையருரையானுங் காண்க.

இனிச் சகார்த்தமாய் வந்த கிருதியைச் சகார்த்தத்கிரு தியை என்றும், சகார்த்தமென்றும், தாதர்த்தியமாய் வந்த சதுர்த் தியைத் தாதர்த்தியேசதுர்த்தி என்றும், தாதர்த்தியமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சதுர்த்தியைத் துமர்த்தமென்றும், சத் தமியர்த்தமாய் வந்த கண், கால் முதலிய உபசர்க்கத்தைச் சத்தமி யர்த்தமென்றும், தும் என்பதினர்த்தமாய் வந்த துவா என்பதைத் துமர்த்தமென்றும், ணிச் என்பதினர்த்தமாய் வந்த சொல்லை ணிச ர்த்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய் வந்த துவிகுசமாசனைத் தத்திதா ர்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவார்த்தப் பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரகிருதியர்த்த மென்றும், இன்னும் பல கூறுவர். இனிச் சகார்த்தபதத்தை உத் தரத்திலேயுடைய கிருதியைச் சகார்த்தத்கிருதியென்றும், ஒன்றனிமித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாருமுளர். அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டுக் காண்க. (க)

எ. பன்னும் பகாப்பதப் பேரே பிராதி பதிகமது
துன்னுங் குறிபெற் றொருமை யிருமை தொலைவில்பன்மை
யென்னும் பிரதமை சேர்ந்தெழுவாயென லாமவைபோய்
மன்னும் பிறவுரு பாறொடவ் வாறு வடமொழிக்கே.

'குறி' லிங்கம். 'துன்னுங்குறி' பொருளை நீங்காத குணமென் னுஞ்சாத்திரலிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது "பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்" என் னும் நன்னூற்சூத்திரம் வடமொழிப்பாகுபாட்டினிலக்கணங் கூறி னாற்போல, வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரத மாவிபத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபு பெறு மாறுங்கூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராதிபதிகமாம் அது குறி பெற்று, ஏகவசனமும், துவிவசனமும், வெகுவசனமுமாகிய பிரதமாவிபத்தியோடு சேர்ந்து கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும்போக, ஒன்றுமூன்றாகிய ஐ முதலிய விபத் திகளாறேடும் பொருந்தும் எ - று.

'அருத்தவ ததாதுரப் பிரத்திய மாகித்—கிருத்தக திற்பது பிரா திபதிகம்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ - ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, காய், ஈரி, நிலம், நீர், என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராதிபதிகமெ ன்றும், அவை பிராதிபதிகமாயதன்றி முதல்வேற்றுமையுருபு பெற்

றனவல்லவென்றும், அவை எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆள், ஆர், கள் என்னும் பிரதமாவிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உமையாள், தையலாள், தையலார் என நிற்குமென்றும், இறை கடியன்;' 'இறை காக்கும்;' 'உமையமர்ந்து விளங்கும்;' 'தையல் வரும்' என அன்னீறும் ஆளீறும் பெறாது நின்றவற்றை அன்னீறு ஆளீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியயமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறுவர். அன்றியும், கோ, வேள், பெண்டு என்னுமுயர்திணையியற்பெயரும், நாய், நரி முதலிய அஃறிணையியற்பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறுங் காட்டாது நின்று, பின் கள்ளீறு பெற்று, கோக்கள், வேள்கள், பெண்டுகள், நாய்கள், நரிகள் என வெகுவசனமாதற் போலவென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்குமன்றி இருமைக்கும் வேறுவிபத்தி வந்து பிரதமாவிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இறையென நிறுத்தி, வனை, வரை, வனொடு, வரொடு, வற்கு, வர்க்கு, வனின், வரின், வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என வருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறைவனொடு, இறைவரொடு, இறைவற்கு, இறைவர்க்கு, இறைவனின், இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவர்கண் என நின்றாற்போல, ம்முதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவ்வாறு புணர்ந்து சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும் கூறுவர். ஒருமை பன்மையென்றன்றி இருமையென வகுக்குமாறென்னோவெனின்,—பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குப்போலவென்க. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லையென்க. வடமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாக்கவேண்டி, அது, அ என ஆறனுருபு இரண்டாய் வந்தாற்போல, வடநூலார் சிலமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக்க வேண்டி, எழுவாய்விபத்தி முதல் எழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றுமென்பர். இனி ஏகமென்னும் பதத்தில் ஒருமையீறாய் வரும் எழுருபுமன்றி இருமை பன்மையீறாய் வரும் பதினான்குருபும் வடமொழிக்குமில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுவிட்டன்னமென்றாராலெனின்,—எழுத்துமாறுட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம் வாராமைபற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரர். இனித் தொல்காப்பியரும், தமிழில் "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு நும் என்னுமொருபெயரைமாத்திரம்

எழுவாய்வேற்றுமையாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி,பின்னர் நம்மை,
நங்கண் என இரண்டுமுதல் எழிறுதியும் வேறுபடுத்து வேற்று
மையாக்கினாற்போல, "அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை"
என்னுஞ் சூத்திரவிதிகொண்டு நீயிரென வேறுபடுத்து, எழுவாய்
வேற்றுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவர். இவ்வாறு நின்,
தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாக்கி,
பின் நீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரிந்தனவற்றை எழு
வாய்வேற்றுமையாக்காமையானும், "எல்லாநீயிர்நீ" எ-ம். "நீயிர்
நீயென வரூஉங் கிளவி" எ-ம். பெயரியலுள் பெயர்ப்பிராதிபதிக
மாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், "அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங்
காலை" என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை
இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க.
நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாம்வேற்றுமையானாற்போல நம்
மென்னு நிலைமொழிவிகாரம் முதல்வேற்றுமையாமென்க. மேல்
வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருதந்தம், பாவபதம் என நான்
கும் பிராதிபதிகமெனப் பெயர்பெற்று, வேற்றுமையேழுமேற்று,
சுபந்தமென நிற்குமென்க. (எ)

அ. தோற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர்
தோற்றும் பிறவுருபோராறும்வேற்றுமை தோன்றிநிற்கு
மாற்றுக கருத்தாக் கருமங் கரண மபாதிகொள்வோன்
சாற்றுந் தொழிற்கிட மென்றறு காரகந் தாமுளவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றலும், காரகமாதலுங் கூறுகின்
றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேதமின்றித் திரிபில்பெ
யராம். அஃதல்லாத உருபுகளாறும் ரூபபேதந்தோன்ற வரும்.
கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆறுள. எ - று.

"வினையே செய்வது" என்னுஞ்சூத்திரத்துள், சேனாவரைய
ரும் அவ்வெட்டினையுங் காரகமென்பர். செய்யுளாதலின், அவ
தியை முன் வைத்தாம். 'பன்னும்பகாப்பதம்' என்னும் பாட்டுப்
பிறர்மதங்கூறி இப்பாட்டுத் தன்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக்
கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லாமை கண்டு, 'எழுவாய் விபத்தி திரி
பில்பெயர்' என்றும். "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலை
யே." "எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே." எனத் தொல்காப்பியனா
ரும் நன்னூலாருங் கூறினாரென்க. இனி உரையாசிரியரும் கச்சி

ஞர்க்கினியரும், பெயர் தனித்து நின்ற காலை எழுவாய் வேற்று
மையாகாதென்றும், அது "பெயர்தோன்று நிலை" என்பதற்கு நலி
ந்து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வே
ற்றுமையாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்ற
நின்றுழிக் கர்த்திருகாரகமென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம்
பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்
வாறே 'நிலங்கடந்தான்' முதற் 'குன்றக்கூகை' இறுதியாக ஆறுரு
பும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலைமையேயமையும்.
அங்ஙனம் அமைவனவற்றை "ஐயெனப் பெயரிய" "ஒடுவெனப்
பெயரிய" எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது
நின்றபயனின்மையென்னுந்தூற்குற்றந்தங்குதற்கேதுவெனக்கூறி
மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலறிக. இனிச் சேனாவரையர், அச்சூ
த்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவது பெயர்தோன்றியதுணையாய்
நிற்குநிலைமையென்றும், பெயர்தோன்றிய துணையாய் நிற்குநிலைமை
யாவது உருபும் விளியுமேலாமையும் பிறிதொன்றனோடு தொடரா
மையும் நிற்குநிலைமையென்றுங் கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள் உரு
பேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயரா
மாறுபோல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாத்தியாகிய பயனிலை
கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றுமையேயாமென்றும், செயப்படு
பொருண் முதலியவற்றிற்குங் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாத்தி
ரமேரூபபேதங்காட்டும் வேற்றுமையென்றும், பன்மைபற்றியவதற்
காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய்
வேற்றுமையென்றொன்றுங் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினாரை
மறுத்தலானும், யாமுரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்குங் கருத்தாயி
ற்று. பின்னூல் செய்த குணவீரபண்டிதரும் "பெயரெழுவாய்
வேற்றுமையாம் பின்பதுதானாறு—பயனிலையு மேற்கப் படுதல்—
கயல்விழியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றன்முக் காலமுந்—தோற்
றாமை நிற்ற றணிவு." என நேமிநாதத்துட்கூறினார். ஆதலால்,
பெயரொழிந்த 'பிறவுரு போராறும் வேற்றுமைதோன்ற நிற்கும்'
என்றும். 'விபத்தி வேற்றுமை யுருவெண விளம்புவர்.' இஃது
ரைச்சூத்திரம். "எற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ றாய்ப்பொருள்—
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை," எனப் பொருள்வே
ற்றுமைப்படும் உருபேற்றபெயரையும் வேற்றுமையென்னாது வேற்
றுமைசெய்யும் உருபைமாத்திரம் வேற்றுமையென்பர் நன்னூலார்.
தொல்காப்பியர் "உருபுதொடர்ந்தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி"
"ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி" என உருபேற்ற பெய
ரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பர். (அ)

௯. பழியா வினைசெய் பவன்கருத் தாச்செயப் பட்டபொரு
ளழியா திற்குங் கருமங் கருவி யருங்கரண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபவதி
யொழியா வதிகர ணந்தா னிடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமாறினுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்கான் நிருத்தியுங்கூறுகின்றது. (௯)

௰. இந்திரன் றாமரை யைக்கரத் தாற்கொய் திறைவனுக் குத்
தந்திருங் குற்றத்தி னீங்கினன் பேரிருந் தானெனலுட்
வந்தருங் காரக மெல்லாம் பிறக்குமோர் வாக்கியத்துட்
சிந்துர வாணுதற் செவ்வாய்க் குறுநகைத் தேமொழியே

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (௰)

௧௧. ஏயுங் கருமஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணவிரிந்
தாயுங் கருத்த னபிகித மொன்றே யநபிகிதஞ்
சாயும் பிரிவி னபாதான மாகுஞ் சலாசலங்
காயுங் கதிர்வடி வேல்விழித் தேமொழிக் காரிகையே

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருத்தாவுள், கருமமுதலாக ஏதுவீறாக அபிகிதகருத்தா மூன்றுவகைப்படும், அநபிகிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம் சலம், அசலமென இருவகைப்படும். எ - று.

உ - ம். 'கூரை மேய்ந்தது;' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது;' 'பசுக்கறந்தது;' 'திண்ணைமெழுகிற்று;' 'சோறட்டது;' 'கறிபொரித்தது' எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனுங்கருமகருத்தா வரும். "செயப்படுபொருளைச் செய்தது போல" என்னுஞ்சூத்திரத்துள், சேனாவரையர் 'அரிசி தானேயட்டது' எனவுதாரணங்காட்டி, அத்துணை எளிதினடப்படுமெனவுங் கூறுவர். இனிக் குணவிருத்தியார் "பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா— பிற்பகற் றாமே வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்—வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால்—வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே—தானே சிறியார் தொடர்பு." என்னும் இவற்றுள் 'தாமே' 'தானே' என்னுஞ் சுயமேவபதந்தொடர்ந்த 'வரும்' 'நந்தும்' 'தேயும்' என்னும் அகன்மக பாஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கருமத்தைக்

கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மகபரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிவிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி எனவறிக. 'இனி எழுத்தாணியெழுதும்;' "கண்ணவனை யல்லது காணா செவியவன—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதா—லழலங்கை கொண்டான்மாட்டன்பு." "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்—றாளை வணங்காத் தலை." எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், "இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்" எனச் சம்பிரதானக் கருத்தாவாகியும், "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போல" "அறனோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம்" "வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா—யாக்கை பொறுத்த நிலம்." என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின், அல்லவென்க. என்னை? அபிகிதகருத்தாவும் அபிகித கருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், 'ஆகிய தென்பது' என்னும் பாட்டினும் 'ஆறுருபு மைந்தொகும்' என்னும் பாட்டினும் விதித்தமையாலென்க.

'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்;' 'சோற்றையட்டான்றேவதத்தன்' இவை சுதந்திரகருத்தா.

'தேவதத்தன் எஞ்ஞதத்தனையஞ்சுவித்தான்,' 'ஆசாரியன் மாணாக்கனையறிவித்தான்' இவை ஏதுகருத்தா. 'ஏவுதற் கருத்தாப் பிரயோசகனே—இயற்றுதற் கருத்தாப் பிரயோச்சியனே.' இஃது உரைச்சூத்திரம். இனிக் காரிய காரணத்தொடரின் அஃறிணைக் கண்ணும் வரும். உ-ம். 'அல்லலுழப்பிக்குஞ் சூது.' 'அம்மகேட்பிக்கும்' 'அறிவிப்ப போலும்' 'துறந்தமை தேற்றுகொல்' எனவரும்.

'தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது மாடம்;' 'மாடந்தச்சனாலெடுக்கப் பட்டது.' இவை அநபிகிதகருத்தா.

'ஏயும்' என்ற மிகையாற் பாவகருத்தாவுமுண்டு. கருமமும் கருத்தாவும் தடுமாறி நிற்றலுமுண்டு. உ-ம். "தேரான் றெளிவுந் தெளிந்தான் கண்ணையுறவுந்—தீரா விடும்பை தரும்." "கோறல்—பிறவினை யெல்லாந் தரும்." இவை பாவகருத்தா. "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப." இது தடுமாறி நிற்றல்.

சலம்: 'குதிரையினிழிந்தான்.' அசலம்: 'மலையினிழிந்தான்.' 'நிலைத்திணையசல மியங்குதிணை சலமே.' 'சொல்லப் படுநிலை சொல்

லப் படாநிலை - யபிகித மாயி கிதமென மொழிப--தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறாஉம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'சாயும்' என்ற மிகையால் சலமும் அசலமுமன்றி "குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி" எ-ம். "சிறுமையு ணீங்கிய வின்சொல்" எ-ம். வரும் புறப்பாட்டெல்லையென்னும் வெளிச்சீமைக்கண் வருவது அபாதானம். (கரு)

கசு. அண்ணிய கர்மத் தபிகித மொன்றே யநபிகிதந்
தண்ணிய வீச்சிதந் தன்னொ டநீச்சிதந் தானிருமை
யெண்ணிய நற்கருத் தாவொ டகதித மென்றுரைந்தாங்
கண்ணிய காலை யகம்புற மாகுங் கரணங்களே.

இது கருமகாரகபேதமுங் கரணகாரகபேதமுங் கூறுகின்றது. கருமத்துள், அபிகிதகருமம் ஒன்றேயாம், அநபிகிதகருமம் ஐந்து வகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ-று. 'கள்' அசை.

உ-ம். 'மாடந்தச்சனாலியற்றப்பட்டது;' 'தச்சனாலியற்றப்பட்டது மாடம்' இவை அபிகிதகன்மம்.

'பாயை நெய்தான்;' 'பொன்னையாசைப்பட்டோர் வறியர்;' 'சோற்றையுண்டான்;' 'துவரப்பசித்தான்;' 'வேலியைப்பிரித்தான்;' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதகருமம். 'சோற்றைக்குழைத்தான்;' 'திங்களைக்கண்டான்;' 'வழிசெலப் புகுந்தான் வாணிகனைக் கண்டான்;' 'முன்செய்தினாற் றுக்குற்றுநர்.' இவை அநபிகிதத்துள் அநீச்சிதகர்மம். இவற்றைக் கல்லாடர் முதலாயினோர் கருத்தாள்வழிச்செயப்படுபொருள், கருத்தில்வழிச்செயப்படுபொருள் என்பர். 'ஈச்சிதந் தன்னொ டநீச்சிதந் தாமே— கருத்தன் வழியில் வழிசெயப் படுபொருள்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஊரைச் செல்வான் பசும்புல்லை மிதித்தான்;' 'பாற்சோறுண்கின்ற சிறுவன் அதன்கண்வீழ்ந்த அளியைத் தின்றான்.' இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதாநீச்சிதகர்மம். பசும்புல்லை மிதித்தலும் அளியைத் தின்றலும் அநீச்சிதம்; ஊரைச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண்டலும் ஈச்சிதமாமென்க.

'மாணாக்கனையூர்க்குப் போக்கினானாசிரியன்;' 'மகட்போக்கிய தாய்' என்புழி மாணாக்கன், மகள் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போக்கப்படுவாருமாகலின், கர்த்திருகருமமாம். 'தன்னைத் தந்த கற்பகம்;' 'தன்னைத் தான் காதலன்;' 'நாணுயிரைத் துறப்பர்;' 'நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை—நிலைக

லக்கிக் கிழிடு வானு நிலையினு—மேன்மே லுயர நிறப்பானுந் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுந் தான்.'' என வருஞ்செய்யுட்களும் கன்மவற்பாவமான கர்த்திருகருமமாம். வடநூலார் 'ஆத்மாநஞ்ஜிகத்தி' என்பதனைத் தமிழார் 'தன்னைக் குற்றினன்' என்பர். இதுவுமது.

'பசுவினைப் பாலினைக் கறந்தான்;' 'ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' இவை கதிதமல்லாத அகதிதகருமம். 'துணைநிலையகதிதக் துகன்மக மென்பர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஆசாரியனையை யுற்றபொருளை வினவினன்' என்பது பசுவினது ஆனையினது எனப்பொருள்படுதல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகதிதம்.

'அண்ணிய' என்ற மிகையால் அகநிலைச்செயப்படுபொருளென்னும் அர்தர்ப்பாவிதகருமமுங்கொள்க. அது 'வந்தான்' என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருமபாவத்தின்மேல் துநியை விரித்து நிற்குமெனக. ''எரினுழாஅர்'' என்புழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தல்காண்க. வடமொழியினும் 'ஆகச்சதி ஆகமநங் கரோதி' என வரும்.

இனி வாக்கியபதியத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், நிர்வர்த்தியம், விகாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினர் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றுதலாவது முன்னில்லதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமின்றித் தொழிற்பயனையுறுந்துணையாய் நிற்றலெனத் திருத்தியுங்கூறி, 'எயிலையிழைக்கும்;' 'மரத்தைக் குறைக்கும்;' 'பொருளைப் பெறும்' எனவுதாரணங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சைனேந்திரன்மதம்பற்றிப் பலவாக்குவர். 'இயற்றப் படுவது நிருவர்த் தியமே.' 'வேறு படுக்கப் படுவது விகாரியம்.' 'பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென் றிசைப்பர்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்;' 'மனத்தான் மறுவில ரேனும்;' 'மனத்தானு மன்னுயிர்க் காக்கம்;' பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்;' 'உள்ளத்தாலுள்ளல்' இவையெல்லாம் அகக்கரணம்.

'காலானடர்தான்;' 'கண்ணாற்கண்டான்;' 'கடியாற்குயின்றான்;' 'நெய்யாலெரிநுதுப்பேம்' எனப் புறக்கரணம் வரும்.

'கானுலுயிரைத்துறப்பர்;' சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனாற்றந்தையுவக்கும்;' 'கௌவையாற் காம நுதுப்பே மெனல்' என வருவனவெல்லாம் ஏதுவின்கண் வந்த மூன்றும் வேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும். உ-ம். 'வாணிகத்தானாயினான்' என்பது காரகம். 'முயற்சியாற் பிறத்தலி னொலிநிலையாது' என்பது ஞாபகம். 'அப்பியர் தாமே வாகிய மென்னச்—செப்பிய காரண மகம்புற மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

கஎ. விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் வியாபகமென்
றடையவிம் மூன்று வகையான் விரியு மதிகரணம்
பெடையயி லேயகி ராகருத் தாவும் பிரேரகமுங்
கொடையெதிர் கூற்றறு மந்தாவுமாமென்பர்கொள்பவனே.

இது அதிகரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமுங் கூறுகின்றது. விடயமுதன்மூன்றும் அதிகரணமெனப்படும். அகிராகருத்தாமுதன்மூன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். எ-று.

'விடய முரிமை விளம்புங் காலே.' 'ஒரோவழி மேவுத லுபச்சிலேடம்.' 'வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றபி வியாபகம்.' இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர் கூற்றாகிய கொள்பவனெனக் கூட்டுக. 'எங்கும்வியாபகம்' அபிவியாபகம்.

உ-ம். 'கடலுண்மீன்றிரிகின்றது;' 'காட்டுணரிதிரிகின்றது;' 'நெடும்புனலுள்வெல்லுமுதலை;' 'பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை' இவை விடயாதாரம். 'கடலோடா கால்வ னெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்து.' 'ஆலத்தின் மேல குவளை குளத்துள—வாலி னெடிய குரங்கு.' இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதறிக.

'மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து;' 'குன்றின்கட்குவடு;' 'கையின்கண் விரல்;' 'ஆண்டின்கணிருது.' எ-ம். 'பாயின்கணிருந்தான்;' 'தேர்க்கணிருந்தான்.' எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

'எள்ளின்கணெய்;, தயிரின்கணெய்;' 'அரணிக்கட்டீ;' 'மணியின்கணொளி;' 'உயிரின்க ணுணர்வு' இவை ஒருபொருளின்கட் பிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டுக் கலந்த அபிவியாபகம்.

இவ்வுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும். உ-ம். 'வடக்கண்வேங்கடம்;' 'தெற்கட்குமரி' 'ஆகாயத்தின்கட்பருந்து;' 'மகத்திற்பிறந்தான்;' 'நல்லார்கட்பட்ட வறுமை' எனவரும்.

இனி வடநூலார் உள்ளொன்றுஞ்சத்தமிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை நிர்த்தாரணை சத்தமியென்பர். உ-ம். 'உடையானரசருளேறு;' 'அறன்கடை நின்றாருளெல்லாம் பிறன்கடை—நின்றாரிற் பேதையா ரில்.' எ-ம். 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' 'உய்த்த தறிவானுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்—செத்தாருள் வைக்கப் படும்.' எ-ம். வரும். இவை அதிகரணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின், நிர்த்தாரணைசட்டியெனப்படும்.

'முக்கண் மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான்.' 'கள்ளார் துழாயுங் கணவாலுங் கூவிளையும்—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுன் கண்டக்கால்—புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளாதா ருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே.' இவை அநிராகர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன் றீதலே யீதல்;' 'இரப்பார்க்கொன் றீதல்' இவை பிரேரகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணாக்கனுக்குக் கசையடிகொடுத்தான்' இது அநுமந்திருசம்பிரதானம். 'அருமறை சோருமறிவிலான் செய்யும்—பெருமிறை தானே தனக்கு.' என அபேதத்தினும் வரும். (க௩)

க௪. ஆதிய தென்ப வபிகித வர்த்தா வநபிகித
மாதிலட்டாறொடு மொன்றாம் பெறுமென்ப ராய்ந்துணர்ந்தோ
ராதியதென்ப ரபிகித கன்ம மநபிகித
பாதியைந்தே மொழிந்தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின்றது. அபிகிதகருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அநபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அநபிகிதகருமம் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும் வரும். எ - று.

உ-ம். 'திண்ணை மெழுகிற்று;' தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்;' 'விழுமியோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிகிதகருத்தாப் பிரதமாவிபத்தியால் வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம்;' 'அவராற் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அநபிகிதகருத்தாவோடு ஆறும் மூன்றும் வரும். "வினைமுதல் கருவியனைமுதற் றதுவே." என்பதனாற் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஈண்டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஈண்டுக் குகரம் ஆறனுருபு.

'சோறு தேவதத்தனாலடப்பட்டது' என அபிகிதகருமம் பிரதமையோடுவந்தது.

'நூலையறிந்தான்;' 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அநபிகித கன்மம் துதியையோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்;' 'பாலாலோமஞ்செய்தான்;' 'தயிரையோமஞ்செய்தான்;' 'தயிராலோமஞ் செய்தான்;' 'ஆலத்தி னாலமிர் தாக்கிய கோன்றில்லை' என அநபிகிதகன்மம் திருதியையால் வந்தது. 'ஆலத்தினால்' என்னுந் திருக்கோவையாருள் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்றயிராக்கினான்' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளுமிவ்வணிகலம்;' 'அவட்குக் கொள்ளுமிவ்வணிகலம்,' இது அநபிகிதகருமம் சதுர்த்தியோடு வந்தது. 'நூலைக்குற்றங்கூறினான்;' 'நூலதுகுற்றம்;' 'தாயைக் குடர்விளக்கஞ்செய்தான்;' 'தாயதுகுடர்விளக்கம்;' 'அவனை யிகல்வெல்ல லார்க்கு மரிது;' 'அவனதிகல்;' 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பானுடம்பு;' 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமமகச்சத்' 'கிராமயாகசசத்' என்பதற்கு 'ஊரைச் சென்றான்' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழியிலிருந்தவண்ணமே தமிழுரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதாரணங்காட்டினர். இவற்றை வடநூலார் கர்மணிசட்டியென்பர். அநபிகிதகன்மமென்றமையால் 'அநபிகிதம்' என்ற சேடத்தாலே 'ஆணைச் சார்ந்தான்;' 'ஆணின்கட்சார்ந்தான்;' 'கண்ணைக்குத்தினான்;' 'கண்ணுட்குத்தினான்;' 'கோட்டைக் குறைத்தான்;' 'கோட்டின் கட்குறைத்தான்' என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு நேரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கங்களைக் காரகவிபத்தியென்பர். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்' 'பாலைத் தயிராக்கினான்;' 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபபதத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபத்தியென்பர்.

'ஆகிய தென்ப ரபிகித கர்த்தா' 'ஆகிய தென்ப ரபிகித கன்மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சுதந்திரகருத்தாவும், ஏதுகருத்தாவும், அபிகிதமேயாம். அபிகிதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அந

பிதமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுகுறி யிட்டாளவேண்டிக் கருத்தாவைத்தென்றும், கருமமென்றுங் கூறுவர். (௧௪)

௧௫. ஆறொடு மைந்தொடு மூன்றொடுந் தோன்று மருங்கரணம்,
மாறொடு நான்கொடு மூன்றொடுந் தோன்று மளிதநல்
கொள்கோளா, வீறொடு தோன்று மைந்தன்றிப் பெறுது
விடுமவதி, யீறொடுந் தோன்றுங்கள் ளன்றப பெறுமிட
மேந்திழையே.

இதுவுமது. கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி சதுர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகரணம் சத்தமியோடு வரும். எ - று. 'ஈறொடு' என்றது செய்யுள்விகாரம்.

உ - ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்;' 'செவியாற்கேட்கலாம்;' கண்ணிற்குக் காணலாம்;' 'கண்ணாற்காணலாம்;' 'வாய்க்குத் தக்கது வாச்சி;' 'வாயாற்றக்கது வாச்சி;' கோடாலியது வெட்டு;' 'கோடாலியால் வெட்டும் வெட்டு;' 'படலொல்லா பேதைக்கென் கண்;' பேதையாலென்கண்' எனக் கரணம் ஆறனுருபோடு வந்து, எதுவின்கரணமாயடங்கும். என்கட் பேதை கருத்தாவாகாது கரணமாய்க் குகரம் ஆறனுருபான் வந்தது. 'யாங்கண்ணிற்காணநகுப' எனப் பஞ்சமியாற் கரணம் வந்தது. 'செய்யா லெரிநுதி ப்பே மென்றற்றால்' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாகது பலி;' 'நாகர்க்குப் பலி;' 'வரைவின் மகளிரான் மாலை வழங்கியோன்' எனச் சம்பிரதானம் இம்மூன்றனோடும் வந்தது. 'அறிவுடை யந்தணனவனைக் காட்டென்றான்;' 'தம்மையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதானம் வடநூலார் கூறாத இரண்டனோடும் வந்தது.

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்;' 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி;' 'சிறுமையி னீங்கிய வின்சொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே வந்தது. 'வினைப்பாவை நீங்குந் திரு;' ஊர்க்குத் தீர்ந்தான்' எனத் தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும் சதுர்த்தி யோடும் மயங்கப்பி வந்தது. உவமைசினை எதுவென்பனவற்றின்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமியிலே வரும் என்பது ஆசிரியர்கருத்து. குற்றத்தினின்றும் ஐயத்தினின்றும்

என விரிக்க. 'வாணிகத்தினாயினான்' என்பதனை வாணிகத்தின் கண்ணின்று மாயினான் என விரிக்கிற் குற்றமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தான்;' 'தேர்க்கணிருந்தான்' என அதிகரணம் ஏழின்கண் வந்தது. 'நெறியிற்சென்றான்;' நெறியைச் சென்றான்' என அதிகரணத்துதியை நியமந்தப்பி அகன்மகதாதுவில் வந்தது. வடமொழி நளன்கதையில் 'வனத்திலரமனையைச் சென்றான்' என்னுங்கதிதாதுவுமது. 'அத்துவாநங்கச்சதி' 'அத்துவநிகச்சதி' என வடமொழியில் வரும். சேனாவரையரும் "வழங்கியன் மருங்கிற்குன்றுவ" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையையுணர்த்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையாதென்றார். இனி "இ ஈ யாகு மையா யாகும்" ஒவு மூவ்வு மேவொடு சிவணும்." "உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்." "எனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கிற்—றாம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்." இவையெல்லாம் நியமவிதிச்சூத்திரம். இந்நியமங்கடந்து 'ஆடூவே;' மகடூவே;' 'திருவே;' 'மகவே' என விளிபெறுதல்போலக் கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தன்பொருளிற் றீராது பிறிதொன்றன்பொருட்கட்சென்று உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் சிறப்பான்மை தம்முளியையபுடைத்தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற்றீர்ந்து பிறிதோருருபின் பொருட்டாதல். அவ்வாறு "யாதனுருபிற் கூறிற் றாயினும்" என்னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் முதலாயினோர் கூறியதனுந்தெளிக. உ-ம். 'கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற—முளையோரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்;' 'காலத்தி னாற்செய்த நன்றி' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஏழன்பொருட்டாய் நின்று, உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே நின்றன. 'கொக்கினுக்கொழிந்த தீம்பழம்;' 'நாகுவேயொடு நகுபு வீங்குதோள்' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொருட்டாயும் இரண்டாவதன்பொருட்டாயும் நின்றன. 'சிதலெறும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்.' இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டாதல் அவ்வுரையிற்காண்க.

'பழியையஞ்சினான்;' 'பழியினஞ்சினான்' என்பது உருபும் பொருளுமுடன் மயக்கம், "அச்சப் பொருளை யிரண்டிற்கு மைந்திற்கு—மெச்சமில" என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலென்க. 'புலிகொல் யானை;' 'வாளெயி னுள்ள றலைப்படல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகி

யும் நிற்பதும், வாளைமீன் கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் உள்ளவென்னுங்குருவி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிற்பதும், தமோறுதொழிலென்னும் இதரேதரக்கிரியையால் வருமென்க. சாத்தற்கு செடியன்;' 'கருவூர்க்குக் கிழக்கு;' 'மனைவாழ்க்கைக்குப் பற்றுவிட்டான், இவை பஞ்சமியிற் சதுர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு வந்தாலும் அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. "அச்சக்கிளவிக் கைந்து மிரண்டும்" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'பழியினஞ்சும்;' 'பழியையஞ்சும்' என இரண்டும் ஒத்தகிழமையவாய் நின்றனவென்றும், அஃதேல் ஒருபொருட்கண் வரினன்றே மயக்கமாவது. இவை செயப்படுபொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருள்வேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கம் யாதென்றும், அற்றன்று அண்டேதுவாதலை அஞ்சப்படுதலாய் வேறின்றி நிற்றலின் ஒருபொருட்கண் வந்தனவேயாமென்றும், சேனாவரையர் உரைத்ததனுமறிக. 'மாலைக்கு வரும்;' 'காலைக்கு வரும்;' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' இவை சத்தமியிற் சதுர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு காரகபதப்பொருளிற் பலவுருபு வருதல் காண்க. (கங)

கச. படையிற் [illegible] சகார்த்த [illegible] யாகும் பொதிச் சொற்கொள்
[illegible], [illegible] சதுர்த்தி யாதிவினை நிக
[illegible] சத்தமியான் மொ
ழியாய், கடனிகழ் வேற்றுமை தாய்வினை யான்முற்றல்
காரகமே.

இது மூன்றனுருபும் நான்கனுருபும் ஏழனுருபும் சிறப்புப்பெயர் பெறுமாறும், காரகங்கள் முடிவுபெறுமாறுங் கூறுகின்றது. ஒடுவும், ஆனும், கூடவென்னும் பொருளாய்ச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும்,குகரவுருபு தாதர்த்தியமாய் வந்து தாதர்த்தியே சதுர்த்தியென்றும், ஏழனுருபுகள் தன்வினையும் பிறவினையுமாய் நின்ற தொடருள் வினைதன்னைச்சொல்லும் பெயரின்பின்னின்று சதிசத்தமியென்றும், பெயர்பெறும். உருபேற்ற சொற்கள் பெயராக் முடியாது ஆக்மநேபதத்தோடும் பரஸ்மைபதத்தோடும் முடிந்தாற் காரகமாம். எ - று.

வடநூலுள் மூன்றாம்விபத்தி ஒன்றல்லது இரண்டில்லை. தமிழ்நூலுள் ஆன், ஒடுவென மூன்றாவதற்கு வருமாயினும், பொருள் வேறுபாடின்மையின், ஒன்றேயாமெனச் சேனாவரையருங்கூறுவர்.

சதிசத்தமியைத் தொல்காப்பியர் வினைசெய்யிடமென்பர்: பரிமேலழகர் வினைநிகழ்ச்சியென்பர்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினு மொக்கும். ஆதலிற் றொல்காப்பியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்' என்பர். ஒடுப்போலே ஆனுருபு சகார்த்தமாய் வருவதூஉமன்றித் தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனொடாசிரியன் வந்தான்;' 'ஆசிரியனொடு மாணவகன் வந்தான்;' 'தாயொடு மகள் வந்தாள்;' 'மகளொடு தாய் வந்தாள்;' சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது' இவை சகார்த்தத்திருதியையென்னும் அதனோடியைந்த ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமையும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவென்னுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய் நின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதேயின்பம்;' 'ஆங்கு கையா னேந்து நடைய.' எ-ம். 'ஊரானொரு தேவகுலம்.' எ-ம். ஆனுருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமென்னும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'பிப்பிசை யென்ன விளம்புவர் தொறுவே.' 'ஆதி என்ற அதிருதிகணைத்தால் வினையின்மையென்னுங் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையென்னும் பின்னைக் கிரியையோடும், இதரேதரமென்னும் அதனொடு மயங்கலோடும், அதனொடொப்பலொப்புரையோடும், ஒப்போடும், அபேதத்தோடும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலையொடு பொருத மால்யானை;' 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபாரஞ் சுமந்தது.' எ-ம். 'காலொ டரக்குளந் தொட்டான்;' 'தொடியொடு தொல்கவின் வாடிய தோள்.' எ-ம். 'எண்ணொடு விராயவரிசி;' 'பாலொடு தேன்கலந்தற்றே.' எ-ம். 'பொன்னொடிரும் பனையர் நின்னொடு பிறரே;' 'விலங்கொடு மக்க ளனையர்.' எ-ம். 'ஆன்றொ டொப்பர் நிலத்து;' 'மதியொடொக்கு முகம்.' எ-ம். 'எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே.' எ-ம். 'வேலொடு நின்றான்.' எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேசதுர்த்தியாவது கொள்வோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன் பின்னரும் வருங்குகரவுருபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்;' யூபத்திற்கு மரம்;' 'சோற்றுக்கரிசி;' 'ஆடைக்கு நூல்;' 'நூற்குப் பருத்தி;' 'தயிர்க்குப் பால்;' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரியம். 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்தான்;' 'சோற்றிற்குப் பணம்' இவை நிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அதுவாகுகிளவி, 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை விரிக்குங்கால் பொருட்டென்னு நிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவர்க்குப் பகை' 'நட்டார்க்குக் காதலன்;' 'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்;' 'இச்சொற்குப் பொருள்;' 'நினக்கு வலி;' 'அவ்வூர்க்கிவ்வூர்

காதம்;' 'மனைக்குப்பாழ் வாணுதலின்மை;' 'உற்றார்க் குரியர் பொ
ற்றொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறாவதன்பாற்படும்.
'பொருட்டு நிமித்தஞ் சமாஹார்த் தகமே.' அது 'நாணு துயிரைத்
துறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா—ணுண்டுறவார்' என வருதலானுமறி
க. ஆதிசத்தத்தால் 'பூவிற்குச் சென்றான்;' 'அன்பத்திற் கியா
ரே துணையாவார்;' 'மறத்திற்கு மலைந்தே துணை;' 'பிணிக்கு மரு
ந்து' என்பவற்றின்கண் பறித்தல் நீக்குதல் என நடுவே பெய்து
பொருளுரைத்துத் துமர்த்தம் என்பதுங்கொள்க.

'புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றுமென்—னுள்ள முடை
க்கும் படை.' புலவியுள் புலவாநிற்குமளவில் எனப்பொருள்
பட்ட சதிசத்தமியென்னும் வினைநிகழ்ச்சியாம். அது பரிமேலழக
ருரையானுங் காண்க 'தட்டுப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிற
னொருவன் தட்டுப்புடையாநிற்குமளவில் வந்தானென்று பொரு
ளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென நின்றாற்போலத் தட்டுப்
புடைத்தல் தட்டுப்புடையென நின்றது. 'இஃது விளித்தட்டுப்
புடையலம்' என்னுமுளப்பாட்டுத் தன்மை யெதிர்மறைமுற்றுவினை
யானுமறிக.

'கடனிகழ் வேற்றுமை தாம்வினை யான்முற்றல் காரகம்' என்
றதனானும், 'கிரியாங்குர்வந்தி காரகம்' என்றதனானும். தேவதத்
தன் வந்தான், செல்க, வேண்டும், படும், தகும் என்பனவற்றோடு
முடிவதே கர்த்திருகாரகமாவதன்றி உண்டு, இல்லை, வேறு, யாரெ
ன்பனவற்றோடு முடிவன கர்த்திருகாரகமன்றோவெனின்:—இவை
யும் சுரூயமாணக்கிரியையோடொக்குங்கம்மியமானக்கிரியையென்
பர். 'கம்மிய மானங் குறிப்பெனலாகும்.' 'சுரூயமாணந் தெரிநிலை
யாகும். இவை உரைச்சூத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணளியுந் தாமு
ந்தம் மான்றேரு—மெம்மை நினையாது விட்டாரேல்.' 'தானுந்
தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்' 'இங்ஙனந் சான்
றோரு மொப்பர்.' 'தானுந்தன்புரவியுந்தோன்றினான்' என்பன
தலைமைப்பொருள்வினையொடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின்
வினையுமுடிந்ததாய்க் காரகமாம். "பலவயினானு மெண்ணுத்திணை"
என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார்.
'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானந்—தலைமைப் பொருளொடு தலை
மையில் பொருளே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இன்னும் வடநூலார்
'தேவதத்த னெடியன்;' 'தேவதத்தனொருவன்' என்னுந்தத்தித
னோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனாயினான் ஒருவனா
யினான் எனச் சந்தொடுத்துக் காரகமாக்குவர். 'ஆக்கஞ் சன்

னென் றறைந்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'செயிரிற்றலை ப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணார்' என்பதனுள் உண்ணாரென்ற எதிர் மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவினையோடொத்துக் காரகமாமெ ன்பர். 'விதியநு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறன்றியும் "எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளு—மல்ல வினைகொளு நான்கே ழிருமையும்—புல்லும் பெரும்பாலு மென் மனார் புலவர்." எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்துள் 'அல்ல வினைகொளும்' என்பதனால் இரண்டும் மூன்றுங் காரகமேயாம், பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுவுமன்றி வினையொடு முடியும் மற்றையின்னும், கிரியாசட்டியாகிய குவ்வும் காரகமாம்; பெயரொடு முடிவனவன்றி மற்றைவினையொடு முடியும் நான்கு மேழுங் காரகமாமென்பர். 'மரத்தைக் குறையான்:' 'வேலாலெறி யான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையன் மையின் மரமும் வேலும் கருமமும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணார்' என்பது போலக் கொள்க. இவ்வாறு "எதிர்மறுத்து மொழியினும்" என் னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஒடுச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசிரிய னொடு மாணவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி "ஒருவினை யொடு ச்சொ லுயர்பின் வழித்தே" என்பர். இனிப் பாணினி ஒடுவென் னுமுருபேற்ற சொல்லை அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லைப் பிரதானமென்றும், கூறுவர். "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய் வாரிற் றலை." என்பதனுள் 'மொழியிற்செய்வார்' என வரும் வினை யொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே பிரதானமென்பர். 'மகன் வினைகிளப்பின்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மகன்றாயொடு கலாய்த்த கலாம்' என்பதுமது. (௧௧)

௧௨. முற்றிய காரக மாய்க்கிரி யாசட்டி மெய்த்துறையாய்
பற்றிய பேத மபேதமென் றுளசம் பந்தசட்டி
பெற்றிய காரக மாகாது பன்மை யொருமைவிளி
சுற்றிய சம்புத்தி சம்போ தனமெனத் தோன்றிடுமே.

இஃது ஆறனுருபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமுங் கூறு கின்றது. கிரியாசட்டியென்னுங்குகரம் காரகங்களோடு வரும். சம் பந்தசட்டி அபேதம் பேதமென இரண்டாய் நிற்பதல்லது காரகங்க ளோடு வாராது. ஒருமைவிளியும் பன்மைவிளியும் சம்புத்தி சம்போ தனமாம். எ - று.

'பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்' என்பது எதிர்நிரனிறை. 'பேதஞ்சாமா னியம்பரி யாயம்.' இஃது உரைச்சூத்திரம்.

மேல் வேற்றுமைமயக்கங்கூறிய 'ஆறியதென்பர்' என்னும் பாட்டு முதலியவற்றுள் அபிகிதகருத்தாவும் அபிகிதகருமமும் கரணமுஞ் சம்பிரதானமும் ஆறுருபு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான் முடிதலின், அது கிரியாசட்டியாய்க் காரகமாம். அதற்குதாரணம் ஆண்டுக் காட்டினும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேதசட்டி சமவாயசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுரூபசம்பந்தமென மூவகையாம். 'சமவாய சம்பந்தஞ் சினைகுணந் தொழில்—சாதி விகார மெனவைந் தாகும்.' 'சையோக சம்பந்தம் பொருளிடங் காலமெனமூ வகையா மென்மனார் புலவர்.' 'கிழமைசம் பந்தங் கிளக்குங் காலே.' 'இவ்விரண் டல்லவை சுரூப மாகும்.' 'சுரூபம் யாதானு மோர் நிமித்த மாகும்.' இவை உரைச்சூத்திரம் உ-ம். 'சாத்தனது கண்;' 'நிலத்ததகலம்;' 'சாத்தனது வரவு;' 'என்னது குப்பை;' 'என்னது சாந்து.' எ-ம். 'முருகனது வேல்;' 'முருகனது குறிஞ்சி;' 'மன்னியதாட்சி.' எ-ம். 'சாத்தனது செய்.' எ-ம். வரும். வடநூலார் 'என்னது சாந்து' என்பதனை விகாரசட்டியென்பர். 'விறகது சாம்பர்;' 'சொல்லது பொருள்;' 'நெல்லது பொரி;' 'கோட்டது நூறு' என்பனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருத்தாவுங் கர்த்திருகருமமும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம். 'இராகுத்தலை' 'கனவினுங் காண்டலி னுண்டென் னுயிர்;' 'தன்னுடம்பு தார மடைக்கலந் தன்னுயிர்க்கு' என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய் நின்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொரு பேதமாய் விரியுமென்று பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பர். காசிகாவிருத்தியுரைகாரர் முப்பத்தாறுபேதங்காட்டினர். இனிச் சேனாவரையர் முதலாயினோர் தொல்காப்பியத்துள் இருபத்திரண்டுபேதங் காட்டினர். இந்தச்சம்பந்தசட்டிவேற்றுமை வினையான் முற்றாமல் அடையடுத்த பெயராய் நிற்றலின், காரகமாகாமைகாண்க. 'ஆடை சாத்தனது' 'சாத்தனதாடை' என நின்றாற்போல 'புருஷோ ராஜ்ஞ:' 'ராஜ்ஞ: புருஷ:' என நிற்கும்.

'வணிகீர்;' 'குருகீர்' என்பன சம்போதனம். 'வண்டே;' 'சாத்தா' என்பன சம்புத்தி. (கஎ)

காரகபடலம் முடிந்தது.

இரண்டாவது

சமாசபடலம்.

கஅ. பண்டலத் துட்பதினெண்டே சிகச்சொல் வடசொலெனப்,
பண்டை வழக்கொடு பாராட் டுரிச்சொற் பலபொருட்கே,
யொன்றொடி யாய்பின் னொருமொழி யாய்மற் றொருபொ
ருட்கே, கொண்டியல் பன்மொழி யாய்ச்சத்தி யாற்றலுங்
கொண்டெழுமே.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூறுகின்றது. இசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுந் தனிமொழிகள் நாநார்த்த பதமாகியும் சமாநார்த்தபதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும். எ - று.

ஆற்றலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகிரையுணர்த்தாது விரலையேயுணர்த்தி நிற்றலாம், அதுபோலச் சொல்லியற்கையாய் நிற்றலென்பது.

'நாநார்த் தகமே பலபொரு ளொருசொற்—சமாநார்த் தகமே யொருபொருட் கிளவி.' 'சத்திசங் கேதம் போட மாற்றல்.' 'தன்னரு மெழுத்துச சொற்றொடர் றாற்றலை—வர்ணபத வாக்கிய போட மென்பர்.' இவை மறைச்சூத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்கும், செய்யுள்வழக்குமென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லௌகிகப்பிரக்கிரியை, வைதிகப் பிரக்கிரியையென்பர்.

உம்மையான் மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க. அதனை வடநூலார் பிரவிருத்தி நிமித்தமென்றும், வியுற்பத்தியென்றுங் கூறுவர்.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுந்தானும் பேதமின்றி அபேதமாதற்குரிய சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும்பேதமின்றி அபேதமாய்த் தோன்றுமென்றும், சொல்லை நித்தியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமென்றும், சத்தநூலார் கூறுவர். அர்த்தநாரீசுவரனென்னும் பார்வதிபரமேசுவரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளர். காளிதாசனும் "வாகர்த்தாவிவ" என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன். உரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றுணர்த்

தற்குரிய சொல்லன்றேவெனின்,"பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மைதெரிதலுஞ்—சொல்லினாகும்" எனக் காரணமாகவும்," கொடையெதிர் கிளவி" எனச்சம்பிரதானமாகவும், "முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—மிருமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலும்" என அதிகரணமாகவும், "அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்." "ஆடூஉ வறிசொல் மகடூஉ வறிசொல்" "முதலறி கிளவி சினையறி கிளவி" "அம்மகேட் பிக்கும்" எனக் கருத்தாவாகவும், சொல்லைக் கூறுவர். அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. "கமநிறைந் தியலும்." "உருவுட் காகும்." "செல்லல் லின்ன லின்னா மையே." "எல்லே விளக்கம்." "கொல்லே யையம்." எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், தொல்காப்பியர்க்கும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனாவரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? "ஆயிரு திணையினிசைக்குமன சொல்லே" என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் "பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்." என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் முறையே 'செலவினும் வரவினும், என வருதலானும், 'ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி" என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயாமென்றும், "மொழிப்பொருட்காரணம்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பொருளொடு சொற்கியைதல் இயற்கையாகலா மென்றும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் 'திரிந்து வேறுபடூஉம்' என்பதற்கு உதாரணம் 'என்னது சாத்து;' 'கோட்டது நூறு' என்பனவற்றோடு ஒருங்கு 'சொல்லது பொருள்' என்பதனையுங்காட்டி முழுவதூஉந் திரிந்தவென்றும், கூறுவர். இனி நச்சினார்க்கினியார் சத்தநூலாரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணர்த்தற்குக் கருவியென்பர். தார்க்கிகர் சுவரூபசம்பந்தமென்பர்.

இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்றோது ஈசுரசங்கேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நானார்த்தபதங்களையுஞ் சமானார்த்தபதங்களையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவகைப்பதமும் ஒருவராற்சொல்லப்படாமற் சுயம்புவாய் நிகழ்கின்ற வேதபுருடன்கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயாமென்க. "செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவருரைத்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரந்தணரே." எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயம்பு என்றார்.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வடசொல்லெனத் தொகையாற் பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்

வொன்று நாநார்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் முப்பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நாநார்த்தபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதல்பற்றிப் "பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி." என்றாராகலானும், இயற்சொல்லுந்திரிசொல்லுந் தனியேயில்லையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் "பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொலி னயந்தனர் கொளலே.' என்றார். "முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்' "முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்" என வருதலின், தமிழும் திசைச்சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது "ஆவோ வாகுஞ் செய்யுளுள்ளே." "இசைசட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை" என வரும். உலகவழக்காவது "செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல" என்னுஞ் சூத்திரத்து உதாரணமுதலாயினவென்க. தொல்காப்பியர் "வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொல்" எனவே வினையனவெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றாம். இதனாற் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (௯)

௧௯. ஆக்கிய சொற்கட் டகுதி யவாய்நிலை யண்மைநிலை
நோக்கிய மூன்று மமைபெறச் சேர்வது தொகைநுண்புலவோர்
வாக்கிய மும்மது தானாம் வயச்சொன் மருவுந்தொகைச்
சீக்கிய கட்டுரை சார்ந்தசொ லன்மை நிலைபெறுமே. [சொ

இது தொகைநிலை தொகாநிலையென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது. தனிநிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுந் தோன்ற அவ்வழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையாம்: பிளவுபட்டு விரிந்தது தொகாநிலை. வாக்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்றுந் தோன்ற வரும். அரான்வய முதலாகிய நான்கும் அண்மைநிலையோடல்லது வாரா. எ - று.

தகுதி யோக்கியதை எனவும், அவாய்நிலை ஆகாங்க்ஷை எனவும், அண்மைநிலை ஆசத்தி அல்லது சந்நிதி எனவும் படும். 'தகுதியவாய்நிலை யண்மைநிலை மூன்றையே—யோக்கியதையாகாங்கிசையாசத்தி—சந்நிதி மற்றுமா சத்தி யாகும்.' இஃது வுரைச்சூத்திரம். இக்

கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "சிறந்த சொல்லுங் குறித்து வரு கிளவியும்" என்றார்.

வாக்கியமாவது 'தேவதத்தனறத்தைச் செய்தான்' என வருங் கர்த்திருகாரகமுதலாகிய தொகாநிலைத்தொடர்மொழிகள்.

அராந்வயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்று மல்லாத "சுரையாழ வம்மி மிதப்ப." "நல்ல படாஅ பறை" முதலிய எழுவகைப்பொருள்கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மரூஉத்தொகையாவது 'பின்மாலை:' 'முன்மாலை:' 'அரைக்காசு' என்பன.

கட்டியசொல்லாவது 'முயற்கோடு:' கூர்மரோமகம்பலம்:, 'கரதலரோமபாசம்:' 'துன்னூசிக்குடர்' என்பன.

சார்ந்தசொல்லாவது இடைப்பிறவரற்குதாரணங்களாம்.

இனித் அராந்வயத்துள், பதத்தோடு பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விகுதியைப் பிரித்தும், உம்மையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டுவர். உ-ம். 'பொறி நுதல்வெயர்த்தல்:' 'அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்:' 'அருங்கேடன்:' 'அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்—தின்புற்றா ரெய்துஞ் சிறப்பு:' 'செய்தவேள்வியர்:' 'பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந்த புள்ளி—ளிவந்தோங் குயர்கொடிச் சேவ லோயே.' இவற்றுள் வெயர்ப்பொறித்த நுதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேடரியன், அன்புற்றார், வேள்விசெய்தவர், கொடியோய் என விகுதி பிரித்தல் வரும். "புணரிய ளிலையிடைக் குறகலு முரித்தே." இதனுள் நிலையிடையுங்குறகலுரித்து. எ-ம் 'இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.' இதனுள் இனியகனி, இன்னாதகாய். எ-ம். 'மீகண்:' 'கீழ்நீர்:' 'செல்வந்தநெல்லாந் தலை' இவற்றுள் கண்மீ, நீர்க்கீழ், எல்லாவற்றுள்ளுந்தலை. எ-ம். 'நடுவூரு ணச்சுமரம்.' இதனுள் ஊர் நடுவுள். எ-ம். முறையே உம்மையும், பண்பும், உருபும் பிரித்தல் வரும். அநுஷங்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செய்யுள்விகாரமும் விருத்தரத்திநாகரவிதியாகலின், வடநூலார் சத்தநூலுட்கூறாரென்க. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்சூத்திரத்துள் இவ்வாறெழுதுவர்.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபான்மை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள. உ-ம். 'அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்;'

'வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினன்;' 'பாடினன்றேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்;' 'குளனூர்கழனி சூழ்கண்ணன் குறுங்குடி;' 'அடுஞ்செக்கொற்சோறு;' 'உப்பின்று புற்கைபுண்க;' 'அளமருகுயிலின மழுங்கிப் பூம்பொழி—லுளமெலி மகளிரி னொலிக்கும்' இவை சிறுபான்மை பொருந்துவன. அளமருவென்றது லளயோர பேதமாம். அலமருமென்பது அளமருமென்றாயிற்று. நிலம் நிலன், கோவில் கோயில் என அபேதமிகவரும். 'காமனை யெரித்த கணபதி தந்தை—வாமதேவன் மலரடி பணிவாம்.' என்றால் காமனை யெரித்தல் கணபதிக்கின்மையின் இது பொருந்தாது. 'காமனை யெரித்த வாமதேவன்—கணபதி தந்தை மலரடி பணிவாம்.' இது பொருந்தும். 'வல்லமெறிந்த நல்லிளங் கோசர்தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி.' என்றால் வல்லமெறிதல் நல்லிளங்கோசர்க் கின்மையிற் பொருந்தாது. 'வல்லமெறிந்த மல்லல் யானைப் பெருவழுதி நல்லிளங் கோசர் தந்தை' என்றாற் பொருந்தும். இவையெல்லாம் அண்மைநிலையல்லது பெறுமை காண்க.

தனிநிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அல்வழியாக அவ்வப் பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையெனவே, வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிநிலைச்சொற்கள் தம்முட் கூடுவது தொகையன்றோவெனின்;— நன்று சொன்னாய், "அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருந்தி" "வேற்றுமை முதலிய பொருளின்" எனவும் "உருபுவமையும்மை விரியி னடைவே—யுருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்." எனவும் நன்னூலாரும் நேமிநாதத்தாருங் கூறினர். அன்றியும், உயிரீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உயிர்மயங்கியலினும், மெய்யீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மயங்கியலினும், நிலைமொழியீறாக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வருமொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவ்வாறுரைத்தல் மலைவிடமென்க. வடநூலாரும் அச்சுச்சந்தியினும் அல்லுச்சந்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும் உம்மையையும், உவமையையும், ஈறாக வைத்துப் புணர்த்தார். இஃதன்றியும் 'தவளைவாய்;' 'குவளைமலர்;' 'அம்பிகாபதி' என்பனவற்றை ஆறும்வேற்றுமை நிலைமொழியீறாக நின்று கெட்ட சந்தியென்றால் இயல்புசந்தியாகாமையானும், 'கோடி - தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது;' 'பெயலும் விளையுளுந் தொக்கு;' 'மருவின்றொகுதி;' 'மக்கட்பெயர்த்தொகுதி;' 'அன்னமரபினிரண்டொடுந் தொகைஇ, என்புழிக் கோடி முதலிய சொற்களெல்லாம் ஈறு கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், 'உவாப் பதினான்கு;' 'பொற்றொடி' என்னும் உம்மைத்தொகையும் அன்

மொழித்தொகையும் வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையாவெ
ன்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவும் வேண்டுமாகலானும், வேற்று
மையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென்பது மலைவிடறென்க.
பாணினிபகவான் ஆறாமத்தியாயத்துள் விபத்தியில்லாமற் பதந்
தொடு பதம் புணருஞ்சந்தி கூறுவர். "உருபுதொக வருதல்" என்
றூற்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் விதி
த்து லோபமும் விதித்தார். காத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தி
யில்லையென்று சித்தாந்தம் பண்ணினர். அவருரைத்தாங்குரைப்
பர் சேனாவரையரும். அது காட்டுதும்: "வேற்றுமையுருபும் உவ
"மவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச்சொல்லீறுந்
"தொகுதலிற் றொகையாயினவென்பாரும். அவ்வப்பொருண்மேல்
"இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத்
"தம்முணியைதலிற் றொகையாயினவென்பாருமென இருதிறத்தர்
"ஆசிரியர். 'செய்தான் பொருள்;' 'இருந்தான் மாடத்து' என உருபு
"தொக்கு ஒருசொன்னீர்மைப்படாதனவும் தொகையாயவழிச்சே
"வின் அவற்றை நீக்குதற்கும், 'மேழக்கரும்பு;' 'கேழற்பன்றி' என்பு
"ழித் தொக்கனவில்லையாயினும் தொகையென வேண்டப்படுமா
"கலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற்
"றொகையென்பார்க்கும் ஒட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந
"தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும்: அதனால் உருபு முதலாயின
"தொகுதல் எல்லாத்தொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத்
"தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்லாதல் தொ
"கையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணி
"வெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், 'உருபுதொக வருதல்' என
"வும் 'வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும் 'உம்மை
"தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும் 'உவமை தொக்க பெயர்வயி
"னானும்' எனவும் ஓதலான், அவை ஆண்டுத் தொக்கனவெனப்
"படுமன்றோவெனின்;—அற்றன்று, 'அதுவென் வேற்றுமை யுயர்
"திணைத் தொகைவயின்' என்புழி அதுவென்னுருபு நின்று கெட்
"டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம், அத்திணைவழு அமை
"வுடைத்தெனின், விரிக்கின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அது
"தன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து, அதனான் முறைப்பொ
"ருடோன்ற 'நம்பிமகன்' என விரண்டுசொற்றொக்கனவென்பதே
"ஆசிரியர்கருத்தெனல்வேண்டும். அல்லதூஉம், வினைத்தொகை,
"பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண்
"வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்கு நில்லாமையானும்,

"அஃதே கருத்தாதலறிக. அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மை
"யுந் தொகுதலாவது தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத்
"தாமாண்டுப் புலப்படாதே நிற்றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகை
"யென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய தொகையென்றானும்,
"வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், விரியும். உவம
"த்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன
"வும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்
"லாதமொழி. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினை
"யினதுதொகை, பண்பினதுதொகையென விரியும். வினை பண்
"பென்றது அவற்றையுணர்த்துஞ்சொல்லை. ஒருசொல்லாற்றொ
"கையின்மையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல் பெறப்படும்.
இச்சூத்திரத்தாற்றொகைச்சொல்இனைத்தெனவரையறுத்தவாறு."
இவ்வுரை "வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே" என்
னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரெழுதியவுரையென்றவாறு. இனி
நச்சினார்க்கினியார் வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்களின்றுதொ
குதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார் மதம்பற்றி அவருரை
த்தாங்குரைப்பர். 'ஆறுருபும் வெளிப்பட லில்லது' 'உவமவுருபி
லது' 'உம்மிலது' என்றவற்றை ஈற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவுபா
ட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதனபாவமாகக் கொள்க.
வடநூலார் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பர்.
முன்னுள்ளதனபாவத்தைப் பிராகபாவமென்பர். (௨)

௨௰. தற்புருடன் றுவிகுப்பல கெற்கர்ம தாரயனே
றிப்பல வாமொடிச் சட்டகந் தேமொழி பொண்டொடியாய்
சொற்பாரி னவ்வி யயீபாவ மேனைத் துவந்தனெனக்
கற்றவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளாதொகைக் கட்டளையே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன்,
துவிகு, வெகுவிரீகி, கருமதாரயன், அவ்வியயீபாவம், துவந்து
வன் எனச் சமாசன் ஆறும். எ - று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிகு எண்ணொடுபொ
ருள்புணர்ந்த எண்டொகை. வெகுவிரீகி அன்மொழித்தொகை.
கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயீபாவம் முன்னும் பின்
னும் மொழியடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவந்துவன் உம்
மைத்தொகை.

நேமிநாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமனபெடைகள் என்
றது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'வர்க்கத்தொற்று' 'வர்க்க

மனபெடைகள்' என்றாற்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்றது 'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், கருமதையென்றது கன்மதையென்றாற்போலக் கன்மதாரயனெனினும் அமையும். அஃதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'புத்தமயுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரவிகுலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க. (௨)

௨௧. தற்புருடத்தொகை வேற்றுமைபெட்டனுட் சார்ந்த நஞ்ஞுச், சொற்பொருளன்மை மறையின்மை காட்டித் தொகைத்துவிசு, முற்பத பொருளிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடித்துபெறூஉம், பரவை வெகவற் பாவிவரேகவற் பாவியென்ப.

இது தற்புருடனுந் துவிகுவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்திதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டீதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், நஞ்ஞுதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டு. அவற்றுள், நஞ்ஞுதற்புருடனாவது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துவிகுசமாசன் ஏகவற்பாவி, அநேகவற்பாவி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் எண்ணாகிப் பிற்பதந் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய் வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, நிறை யென்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிர்மறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம்: 'முனிநா' 'நுனிக்கொம்பர்;' 'கடைக்கண்;' 'அரைக்காசு;' 'அரைக்கால்;' 'அரைமா;' 'அரைக்காணி;' 'முற்பகல்;' 'பிற்பகல்;' எனவரும். வடமொழியில் 'அர்த்தபிப்பலி;' 'பூர்வகாயம்;' 'பிராத்தசீவிகன்;' ஆபந்நசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவற்றை முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகையென்பர். வடநூலார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகலிற் பிரதமாதற்புருடனென்பர்.

'நிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'காய்க்கோட்பட்டான்;' 'திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு;' 'வேந்துசெறப்பட்டவர்;' 'அடியளந்தான்;' 'ஈத லிசைபட வாழ்

தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தம்மினாகிய தொழிற்சொல்லினும் பிறிதினும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மணிப்பலி;' 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூதபலி;' 'நாகபலி;' 'யூபதாரு;' எ-ம். சதுர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

'கருவூர்க்கீழ்த்திசை;' 'மருவூர்மேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நாயனி;' 'நாவினிம்பு;' 'கட்கடை.' 'சாத்தந்தை;' 'கொற்றந்தை.' எ-ம். வடமொழியில் 'ரூதாக்கிரம்.' எ-ம். சஷ்டீதற்புருடன் வரும்.

'எண்ணெய்;' 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பர்வதசிகரம்;' 'சரோசலம்.' எ-ம். சத்தமீதற்புருடன் வரும்.

"நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரந்—சார்ந்த தடலாகிற் றன்னுடல்போந்—சார்ந்ததுதா—னாவியேற் றன்னாவி முன்னாகும்." என்பதனான் 'அகளங்கன்;' 'அகங்கன்.' எ-ம். 'அப்பிராமணன்;' 'அநச்சுவம்,' எ-ம். 'அதன்மம்.' எ-ம். முறையே இன்மை, அன்மை, எதிர்மறை மூன்றினும் நஞ்ஞுவரும். 'நநபாவந் ததன்னியத் தத்விருத்த மென்மூன் றாகு நஞ்ஞா தற்புருடன்' இஃது ஸாரசூத்திரம். இனிப் பாணினிபகவான் இவ்வுதாரணங்கட்கு முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு வேறொருநகாரம் வந்ததென்பர். தமிழினும் 'இல்பொருளுவமை' இது இயற்கையான நநபாவத்தில்வந்த நஞ்ஞு. 'வேற்றுமையல்வழி;' 'அஃறிணை' என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞு. 'பயனில் சொற் பாராட்டல்;' 'கோளில் பொறி,' இவை உண்மைக்கெதிர்மறையான தத்விருத்தத்தில் வந்த நஞ்ஞு. 'கருமமல்லாச் சார்பென் கிளவி' இது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. 'மன்னுப் பொருளு மன்ன வியற்றே;' 'பிறவாழி நீந்தலரிது;' 'புறத்த புகழுமில' என்புழி முறையே நநபாவமும் ததன்னியமும் தத்விருத்தமுமான நஞ்ஞு. நநபாவமென்னும் இன்மைப்பொருள் 'நிர்க்குணம்' என வடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி 'இல்பொருள்;' 'இல்லாப்பொருள்;' 'இரப்பாரை யில்லாத நீர்க்கண்மா ஞாலம்;' 'ஏமாப்பிலேணி' என அடையடுத்துத் தொகைமொழியாய் நிற்குமென்க. 'இல்லைபொருள்;' 'இல்பொருள்' என்பன பொருளில்லை பொருளில் என்பனபோல எழுவாய்க்குப் பயனிலையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் நில்லா இவ்விரண்டுமென்க. நன்னூலார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்

நிலக்கணமும் "புள்ளிவிட்டவ்வொடு" என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொல்காப்பியனாரும் "இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்" என்னும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகைநிலையாய் நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகாநிலையாய்நின்ற எழுவாய்த்தொடர்க்கும் ஒருங்கு கூறினரென்க.

இனித் துவிகுசமாசனுக்கு உதாரணம்: 'பன்னிருபடலம்;' 'பஞ்சகபாலம்,' 'ஏகாதசகபாலம்' என, இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாவி வரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த நூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடாசம் எனப் பொருள்படுதலி னென்க. 'பஞ்சவடி' 'ஏகவற்பாவி. 'பஞ்சபாண்டவர்' அநேகவற்பாவி. 'இருதேவர்பார்ப்பார்;' 'மூவேந்தர்;' 'முப்பத்து மும்மைத் தேவர்' எனத் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். 'இருகண்;' 'முச்சுடர்.' எ-ம். 'இருகலம்;' 'முந்நாழி.' எ-ம். 'இருபலம்;' 'முத்தொடி.' எ-ம். முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். 'பொருணிறை யளவொடு புணர்பின் மொழியுடன்-மருளறு துவிகு வழக்கமும் பெறுமே.' இஃது துறைச்சூத்திரம். 'அறுகால்;' 'சட்பதம்;' 'துவிரேபம்;' 'சதுர்ப்புசம்;' 'சண்முகம்' இவை துவிகுசமாசன்மேல் வந்த வெகுவிரீகி. 'முக்காலி;' 'நாற்காலி;' 'அட்டபதி;' 'உபயபதி' இவை துவிகுசமாசன்மேல் வந்த தத்திதன். இனிப் 'பதினொன்று;' பன்னிரண்டு.' எ-ம். 'தூணிப்பதக்கு;' காடுரி.' எ-ம். 'தொடியேகஃசு.' எ-ம். எண் அளவு நிறைகள் தம்மொடு தாம் புணர்ந்த தொகையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மைத்தொகைத்துவந்துவனென்பர். பதினொன்றென் பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரித்து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாயனர். பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப்பதும் மூன்றுமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத்தியாயனர் மதமுங்கொள்வர். இனி 'இருபது;' 'முப்பது;' 'இருநூறு;' 'முந்நூறு' என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனும். என்னை? இரண்டாற்பெருக்கியபத்து, இரண்டாற் பெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. 'அறுநான்கிரட்டி' என்பது ஆறாற்பெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப் பொருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், 'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் ஒருதொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் நூறெனவும், விரியும். 'நூற்றுப்பத்தடுக்கிய' என்பது நூற்றாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூறும்பத்துமெனவும், விரியும். இனிப்

பண்புத்தொகையென்பாருமுளர். வடமொழியினும் 'ஏகாதசம்;' 'துவாதசம்;' 'ஏகவிஞ்சதி;' 'பஞ்சவிஞ்சதி;' 'சதுச்சதம்;' 'அட்டசதம்;' 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயசிபம்.' எ-ம். வரும். 'அறுகால்;' 'சட்பதம்' முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்கெனின், அவை துவிகுசமாசமல்லவென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிரதிபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (௪)

௨௨. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன்,
முன்மொழித் துல்லியம் பின்மொழித் துல்லிய மொய்த்து
மூலாய், முன்மொழிச் சம்பா வனையவ தாரண முற்று
மிவை, நன்மொழிப் பண்புத் தொகைக் கன்ம தாரய னாற்
றமிழ்க்கே.

இது கருமதாரயனுமாறு கூறுகின்றது. முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்பு, பின்மொழியொப்பு, முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றம் என வெழுவகையாங் கருமதாரயன். எ - று.

'முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூர்வம்.' 'இருமொழிப் பண்பு விசேடணோபயம்.' 'முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூர்வம்.' 'முன்மொழித் துல்லிய முபமா பூர்வம்.' 'பின்மொழித் துல்லிய முபமோத் தரபதம்.' 'சம்பா வனையவ தாரண முறையே—யெண்ணந் தேற்ற மெனப்பெயர் பெறுமே.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'கருங்குவளை;' 'செங்குவளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'நீலோற்பலம்;' 'இரத்தோற்பலம்.' எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'பெருவெள்ளை;' 'சிறுவெள்ளை;' 'இன்பத்துன்பம்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சீதோட்டணம்;' 'சுகதுக்கம்.' எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணோபயபத கருமதாரயன் வரும்.

'தெய்வப்புலவன்திருவள்ளுவன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'வையாகரணகரூசி;' 'ஆசாரியதண்டி.' எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'சங்குவெள்ளை;' 'முத்துவெள்ளை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்கபாண்டு.' எ-ம். முன்மொழியொப்பென்னும் உவமாபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

'அடிமலர்;' 'பெண்ணணங்கு.' எ-ம். வடமொழியில் 'புருட வியாக்கிரம்.' எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோத்தரபத கருமதாரயன் வரும்.

'சங்கபாண்டு;' 'புருடவியாக்கிரம்;' 'மயூரவியஞ்சகம்.' என்னும் உதாரணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுசூத்திரஞ்செய்வர் பாணினியென்க.

'அறச்சுற்றம்;' 'அருட்செல்வம்;' 'கல்விப்பொருள்.' எ-ம். வடமொழியில் 'விநயதநம்;' 'குணபுத்தி;' 'சகிர்தபெந்து.' எ-ம். முன்மொழியெண்ணமென்னும் சம்பாவனாபூர்வபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங் காலத்துத் தேற்றமென்னும் அவதாரணபூர்வபத கருமதாரயனும். திருவள்ளுவரும் தொல்காப்பியரும் 'எண்ணித் துணிக கருமம்.' எ-ம். 'எற்ற வினையுந் துணிவு மாகும்.' எ-ம். கூறினாராகலின், ஒருபொருளை எண்ணும்பொழுது ஒன்றாகவுந் துணியும்பொழுது வேறொன்றாகவுங் கொள்க.

விசேடியபூர்வபதமாவது "சிறப்பினாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு—மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்." என்ற சூத்திரவிதிபெற்றுத் தொகையாய் நிற்பது. இதனை மாறித் 'திருவீரவாசிரியன்;' 'சங்கராசாரியன்;' 'அகத்தியமுனிவன்' என விசேடியோத்தரபதமுமாக்குவர்.

'வெண்டிங்கள்;' 'செஞ்ஞாயிறு' என்பன இனமின்றிச் செய்யுளில் வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தலைசாத்திரமென்பர். இனிச் சேனாவரையர் 'வெள்ளாடு;' 'வெண்களமர்' என்பன முன்மொழிக்குணம்பற்றி வாராது சாதிபற்றி வந்தவென்பர். அவ்வாறு 'கிருஷ்ணசர்ப்பம்' என்பதனைக் காசிகாவிருத்திகாரருங் கூறுவர்.

'சிறுவெள்ளை;' 'பெருவெள்ளை' என்பனவற்றை நூன்மேலேற்றிக் குணநாமங்களே குணிகட்குமாகலின் இவை அன்மொழியல்லவென்னச் சிறுமை பெருமைகளை வெள்ளைக்கடையாக்காது சொல்லுக்கடையாக்குவர். இனிச் 'செந்நிறம்;' 'வெண்ணிறம்;' 'மார்கழித் திங்கள்,' 'மாசித்திங்கள்;' 'பலாமரம்;' 'மாமரம்;' 'பரணிநட்சத்திரம்;' 'மகநட்சத்திரம்;' 'வாளைமீன்;' 'கயன்மீன்;' 'சாரைப்பாம்பு;' 'விரியன்பாம்பு, இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயர். 'கர்கியாகுமரி' 'கும்பகடம்' 'மருதர்வா' என முறையே வேதத்திலும் வான்மீகத்திலும் வியாசபாரதத்திலும், 'புட்டகப்புடைவை;' 'பெருமலைச் சிலம்பு;' 'அராஅப்பாம்பு;' 'வடுக்குற்ற மாகி விடும்;' உவகை மகிழ்ச்

யிற் சோர்வு;' 'ஆடகச்செம்பொற் கின்னம்;' 'அலறு முந்நீர்த் தடங்கடல்' என இவை ஒருபொருட்கு இருபெயர் பிரியாது நின்றன. இவைபோல்வன வருஞ்சொற்பற்றி "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். 'ஆண்டகை;' 'பெண்டகை;' 'மக்கட்சுட்டு' இவை பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர், 'மக்கட்சுட்டு' என்பதனைக் கல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனாவரையர் அன்மொழித்தொகையென்பர். நச்சினார்க்கினியார் ஆகுபெயரென்பர். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேனில்லாமையின், அவ்வுரை பொருந்தாமையறிக. 'கருப்பாஷாணம்;' 'கருவேஷாபலம்' இவை உரைகல்லென்னும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநூலார் இடமுணர்த்தும் வினைப்பெயரென்பர். (௯)

௨௰. முன்மொழிப் பேர்சொ லிடைச்சொ லிரண்டு முரணி
நிற்குந், தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்
திலே, பின்மொழித் தொக்கன் சபாகாரத் தோடித ரேத
ரமா, மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுச்சயத் தோடுமன் வா
சயமே.

இது அவ்வியயீபாவமும், துவந்துவனும், சகாரவிரியுங்கூறுகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறி நின்று, நாமபூர்வபதம், அவ்வியயபூர்வபதம் என, அவ்வியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் துவந்துவனும் சமாகாரம், இதரேதரயோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்வாசயமுமென இருவகையாம். எ - று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையானாற்போலத் 'தன்மொழி' ஒருமொழியாம். 'உம்மைச்சகாரம்' இருபெயரொட்டிய பரியாயம். 'மன்மொழித்தோற்றம்' மன்னுமொழித்தோற்றம். அஃதாவது உம்மை விரிந்து நிற்குந் தொகாநிலைத்தொடர்மொழி.

உ-ம். 'வாண்முன்;' 'அதுமன்' என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். 'மற்றை யாடை;' 'கொண்ணூர்' என அவ்வியயபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியயம் ஈண்டு இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதல்" எனச் சூத்திரஞ்செய்

தார். ஆண்டுச் சூத்திரத்தாற் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றாம்.

இனி ஒருமையீறாய் வந்த அஃறிணையும்மைத்தொகையைச் சமாகாரத்துவந்துவனென்றும். உயர்திணைபன்மையீறாய் வந்த உம்மைத்தொகையை இதரேதரயோகத்துவந்துவனென்றும், ஒருமையீறு காடென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாவிபோலென்றும், பன்மையீறு மரக்களென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாவிபோலென்றும், திருட்டாந்தமுங் கூறுவர். உ-ம். 'அறம்பொருள்;' 'புலிவிற் கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபடகம்.' எ-ம். 'கபிலபரணர்;' 'சேரசோழபாண்டியர்;' 'இராமலட்சுமணர்.' எ-ம். இருதிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாகாரமும் இதரேதரமும் முறையே வரும்.

இனித் தொகாநிலையும்மை வருமாறு: 'நம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'நங்கையும் வந்தாள்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினைகொள்ளும் எச்சவும்மையைச் சமுச்சயமென்பர். 'நம்பி யுழுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எ-ம். 'பசு மேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினைகொள்ளும் எதிர்மறையும்மையை அந்வாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்;' 'புலிவிற் கெண்டை;' 'சேரசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'கற்கனைக்குவளையிதழ்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், நிறையை உன்மானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபதத்துவந்துவனுங் கொள்க. 'அந்தணனை நகுகம் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு நீயானென நிற்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நகுகம் என்னும் உளப்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்

துவனென்பர். 'சிறுகண்யானையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணி ன்றும் வருதும்' என்புழி நீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை தொக்கு நீயவன் யானென நிற்றலுமன்றி, நீயவனென்னும் முன் மொழிகளிரண்டுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையேற்று, ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் உளப்பா ட்டுத் தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்துவனெ ன்பர். 'நீயிர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தோழியாடுகம் வம்மின் போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'துவம் அகம்' என்புழிச் சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, அகமென் னும் பின்மொழி வாம் எனவும் வயம் எனவும் ஆதேசமாகி, ஏக சேடபதத் துவந்துவனுமென்பர். 'யானென்று முறைமைத் தொகை யினும்—நீயென்று யானென்று முறைமைத் தொகையினும்—மகனீ யெ ன்று முறைமைத் தொகையினும்—பிறிதி பன்மையெய்தி யேனைய யிற்று நிற்பதேக சேடனும்.' இஃதுரைக்குந் திரத்தானுமறிக. இனி யானென்பதனை யாமெனப் பன்மைப்படக் கூறுதலும் நீயென்பதனை நீயி ரெனப் பன்மைப்படக்கூறுதலும் ஏகசேடனுமாமெனின், அவை ஏக சேடனாகா உபசாரமாமென்க. (௩)

௨௪. இருமொழி பன்மொழி யின்மொழிப் பொருடோ ற்றாமை, பிறமொழிப் பொருண்மை திக்கதாளஞ் சகமு னிற்க, பொருண்மொழிப் பயனளிக்குங் காரண கமாதலேதாம் வருமே, ஒருமொழி பாக்கெவகு விரீயனை மொழிப்படை க்கே.

இது வெகுவிரீகியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிரீகி, வெகுபதவெகுவிரீகி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிரீகி, சங்கியோபய பதவெகுவிரீகி, திக்கதாளவெகுவிரீகி, சகபூர்வபதவெகு விரீகி, வியதிகரணவெகுவிரீகி என வெகுவிரீகி எழுவகை யாம். [illegible].

'ஏற்மொழித்திக்கதாளம்' திக்கந்தராளம். 'வரும்' என்பது வினைமுற்றாய் நின்றது. 'பெயர்' பொருள். அன்மொழிப்பொருளை யடைந்தெனவே, அன்மொழியையடையாமல் அதன்பொருளையடை ந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுந் தொகுமென்க.

வெகுவிரீகிக்கு அன்னியபதார்த்தத்தினிலே சத்தியென்றும், சக் கியசம்பந்தமான இலக்கணை வேண்டாவென்றும், 'இரதனபாசக் கிரவாளம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின் பொருண்மேலன்றி அவ ற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருகாரத்தை உணர்த்தினாற்போல

வெகுவிரீகி தொகுமென்றும் உணர்க. வடநூலாருரைத்தாங்குரைக்குஞ் சேனாவரையருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

'ஆகி புதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.* அக்தோ தாத்த மல்லவை பெறுமே.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். 'உண்ணாமுலை;' 'முற்றாமுலை;' 'பாயினமேகலை;' 'பாசபாணி;' 'ஆருடவாநரம்;' 'திட்கிராந்தசனம்' என உபயபதவெகுவிரீகி வரும் திருக்கோவையாரில், 'பாயினமேகலை' யைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் சிறந்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாகப் புணர்ந்தது நோக்காமையின், மறந்து அவ்வாறுரைத்தார்.

'மட்டுவார்குழல்;' 'பொன்னேறுபூண்முலை;' 'திருமயிலாடுதுறை;' 'குடங்கையி னகன்றவிழி;' 'கைபரந்து வண்டிசைக்குங் கூந்தல்;' 'தென்னூர்திரையமுது.' எ-ம். 'பராக்கிரமோபார்ச்சித சம்பத்து' எ-ம். வெகுபதவெகுவிரீகி வரும் இவை, அடையடுத்து இருபதமேயாகலின் வெகுபதத்துவந்துவனுக்கேயன்றி ஒழிந்த தொகைக்கு வாராவென்க. வருமென்பர் வடநூலார்.

'கார்நாற்பது;' 'இனியநாற்பது;' 'புறநானூறு;' 'கதிராயிரம்' எனச் சங்கியோத்தரபதவெகுவிரீகி வரும். இதற்கு இன்னதொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்ததெனக் குறியீடு கூறிலர்.

'பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்;' 'அஞ்சாறு;' 'ஏழெட்டு' எனச் சங்கியோபயபதவெகுவிரீகி வரும்.

'வடகிழக்கு;' 'வடமேற்கு;' 'தென்கிழக்கு;' 'தென்மேற்கு' எனத் திகந்தராளலக்கணவெகுவிரீகி வரும். இதற்கும் இன்னதொகையெனக் குறியீடு கூறிலர் "திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று முகரமுங் கெடுதல் வேண்டும்" எனச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலர் 'கிழக்குமேற்கு' என்பது துவந்துவன்.

'கெழுதகைமை;' 'கூடியகாயம்;' 'சகிதி;' 'சமூலம்' எனச் சபூர்வபதவெகுவிரீகி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான் எனப் பொருள்பட்டவிடத்துச் சபூர்வபதவெகுவிரீகியாம். கெழு, ச என்பன உபசர்க்கம்.

'கேசாகேசி;' 'தண்டாதண்டி;' 'முட்டீமுட்டி' என வியதிகாரலக்கணவெகுவிரீகி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரேதரம், தமோற்றம் இவை சமானார்த்தகம்.

‘மலர்க்குழல்;’ ‘தகரஞாழல்;’ ‘பவளவாய்;’ ‘கருங்கண்;’ தாழ்குழல்’ இவை தத்தம்பொருளாய் நில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய் நிற்றிற் படுத்துச்சொல்லுக. எடுத்தல் படுத்தல் உயிர்க்கல்லது மெய்க்கின்மையின், ஈண்டு ஈற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. “சுட்டுமுத லாகிய வாய்தவி றுதி” எனத் தொல்காப்பியரும் ஈற்றயலை இறுதியென்பர்.

இனி வடநூலார் உம்மைத்தொகையில் வெகுவ்ரீகி வாராதென்றும், ‘ஆகதுர்த்துபி’ என்பதனை மத்தியபதலோபன்மேல் வந்த வெகுவ்ரீகியென்றும், அவருட்சிலர் ‘ஆகதுர்த்துபி’ என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெகுவ்ரீகியென்றுங்கூறுவர். தமிழ்நூலினும் ‘தகரஞாழல்’ என்பதொன்றனையே தொல்காப்பியர் நன்னூலார் முதலாயினோர் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணங் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமின்மையானும், செய்யுட்களில் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், ‘தகரஞாழல்’ என்பது தகரஞாழலாகிய சாந்தென்பதன்றிச் சாந்து புனைந்தவளைப் பொருள் விரிதலின் ‘துவிரேபம்’ என்பதுபோல அன்மொழிக்கண்மொழியாய் வருதலானும், அதுபயின்று வாராமையறிக. “தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்.” எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினிபகவான் தற்குணசம்விஞ்ஞானவெகுவ்ரீகி, அதற்குணசம்விஞ்ஞானவெகுவ்ரீகி என அன்மொழிக்கிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனி “பண்பு தொகவரூஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு—மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தொகையே.” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுஞ்சொல்லினும் உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் நின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைபடவும், உம்மைத்தொகைபடவும், வேற்றுமைத்தொகைபடவும், அச்சொற்றொக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகைவயினானும் என்னாது ‘பண்பு தொகவரூஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோசையாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கண்டுகொள்க. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகர

வீறு' என்பன பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'தகரஞாழல்' என்பது உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'பொற்றொடி' என்பது வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை 'வெள்ளாடையுடுத்தாள்.' எ-ம். 'அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்.' எ-ம். 'தகரமு ஞாழலுமாகிய சாந்துபூசினாள்.' எ-ம். 'பொற்றொடி தொட்டாள்.' எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின் முறையிற் கூறாது அதனை முற்கூறினார். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோபயனெனின், சிறுபான்மை உவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறக்குமென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை 'பவளவாய்;' 'திரிதாடி' என வந்து, பவளம்போலும் வாயையுடையாள் திரிந்த தாடியினையுடையான் என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவரையர் கருத்து. (எ)

உகு. தற்புருடன் றுவிகுக்கர்ம தாரயன் றுமுதன்மை
பிற்பத மாமெழு வவ்வயீ பாவமொருடத்தொகை பெண்ணணங்
முற்பத மவ்வி யயீபாவ மொப்பு முறை பிறழுந் [கே
சொற்பதந் தொக்கவை யெல்லா முதன்மை துவந்துவக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபதங்கூறுகின்றது. தற்புருடன் முதன்மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியயீபாவமும் உபமிதசமாசனும் மாறி வரும். துவந்துவன் உபயபதப்பிரதானமாம். எ - று.

உ-ம். 'யானைக்கோடு;' 'பலாக்காய்வந்தது.' எ-ம். 'இருதேவர்பார்ப்பார்.' எ-ம். 'நீலக்குவளை;' 'சாரைப்பாம்பு.' எ-ம். முறையே மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். 'நுனிநா;' 'இடைநா;' 'முதனா' எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். 'யதாக்கிரமம்;' 'உபகும்பம்;' 'சாகப்பிரதி' என்னுமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகாற் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். 'மதிமுகம்;' 'பெண்ணணங்கு' என்னும் உபமித சமாசனுமது. 'உவாப்பதினான்கு;' 'இராப்பகல்;' 'கபிலபரணர்' எனத் துவந்துவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். 'எழுத்தசை சீர் பந்த மடிதொடை, என்பது வெகுபதமாகலின், 'சொற்பதக்

தொக்கவையெல்லாம் முதன்மை' யென்றும். வெருவிரீஇ அக்கிய பதார்த்தப்பிரதானமென்பது ஆண்டே அவ்விலக்கணத்தோடு கூறினும். (அ)

உகூ. சொன்ன தொகைக்கு ளுருபும் பொருளுந் தொகுவ தெல்லா, மின்னதை யாய்மத் தியபத லோப னிலைக்த சொற்கள், பின்னரு மாகம வாதேச லோபம் பெறும் பெறுமால், வன்ன விகாரம் விபரீய தாசம்வன் னுதமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிகாரமுங் கூறுகின்றது. தற்புருடனுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொகுதல் மத்தியபதலோபனும். ஆகமமுதலாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் காரணமின்றி வன்னவிகாரமுதல் நான்கும் பெறும். எ - று.

உ-ம். 'வளைக்கை;' 'பொற்றொடி;' 'மாறுநீர்வையம்;' 'விரிநீர் வியனுலகம்;' 'நாமநீர்வைப்பு;' 'கடன்ஞாலம்;' 'வாயுணவின்மாக்கள்.' எ-ம். 'பரசுராமன்;' 'கோதண்டராமன்;' 'தசரதராமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும் மத்தியபதலோபன் வரும். சாகப்பிரியபார்த்திவன் 'சாகபார்த்திவன்' என்பதனைக் காத்தியாயனர் மத்தியபதலோபனென்பர், பாடியகாரர் இலக்கணையென்பர். இவை விரியுங்கால் கனலொடு புகையுங் குடையொடு நிழலும்போல் உருபும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். "மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னுன." என்னுஞ் சூத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தங்கொற்றன்;' 'பெருவாயின்முள்ளி' 'காரிமாறன்;' 'வடுகக்கண்ணன்' என்பனவுமது. செம்பூத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும் வண்ணச்சினைச்சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோபன், செங்கரும்பு செங்கிடைபோல முதலின்றது பண்பாகாமையினென்க. செங்கமலத்தலர்போலுங்கண், கை, கால், செங்காந்தட்போது எனவும் வருமாலெனின், அவயவவிசேடணம் அவயவியோடொட்டி வந்தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப்படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தீனம்—முறைப்போர் குறிப்பென் றுரைத்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் "உரைப்போர்குறிப்பு" என்றார். 'மலர்முகம்;' தாமரைமுகம்' என்பன பூர்வபதலோபனும் உத்தரபதலோபனுமாகாவோவெனின், தாமரையைச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வந்து கெடுமென்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முதலுக்குஞ் சினைக்கும் பெயரென்பர். சூத்திரகிளைத்த தொல்காப்பி

யர் "முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியுஞ்—சினையிற் கூறு முத லறி கிளவியும்" என்பர். ஆதலின் இச்சிரனும் இலக்கணமேரக் தாளுயிற்று.

'யானைக்கோடு;' 'பலாக்காய்.' எ-ம். 'மரப்பாவை;' 'நாடுரி.' எ-ம். 'மரவேர்;' 'மரக்கட்சி.' எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேச மும் லோபமும் வரும். 'மிகலே யாகமங் கெடுதல லாதேசங்—கெடுதலே லோபங் கிளக்குங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'உரிசசொன்மேன;' 'அஃறிணைமேன,' 'கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பு;' மாசி 'மாசி' என வன்னவிகாரம் வரும். வைசாகி 'வைகாசி;' தசை 'சதை' என வன்னவிபரியயம் வரும். 'காமவிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய்—தோகிறுகடினி சொல்லமுதம்' என்னுஞ் செய்யுளில் காவி, மதி, துடி, கனி என வருவனவுமது. யாவர் யார் என வன்னநாசம் வரும். யாது யாவது என வன்னாகமம் வரும், "பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை—யொன்றறி சொன் முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வகரம் வருதலும்" என் னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றதுமது. முன்னில் என்பது 'முன்றில்.' எ-ம். 'அட்டிலோலை தொட்டனை நில்' என்பது 'நின்மே' என வும் வருதலுமது. 'மயூரம்,' 'கூடோத்துமா' விகாரம், 'நாரிகேளி;' 'சிங்கம்' விபரியயம், 'பிருஷோதரன்' வன்னநாசம், 'அஞ்சம்' வன்னாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியா கத் தொடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும் விதியின்றி வருதலின், வேறா வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையன் றேவெனின்; அடிப்பாடுந் தொடையும் இன்னோசையுங் காரணமா கச் சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வட மொழியினும் 'அபிமாஷம் மஷங் குர்யாத் சந்தோபங்கம் ந கார யேத்' எனவரும். 'பொற்குடம்' திரிதல். 'சண்முகம்;' வாங்மூலம்;' 'வாகீசன்' என்பனபோல ஆதேசமென்பர். வன்னவிகாரமும் ஆதி விருத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வர். 'அராஅப் பாம்பு' நிலைமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். 'பொற்றூலி' இருமொழியுந் திரிந்த விகாரம். 'தொண்ணூறு' இருமொழி முற் றுந்திரிந்தன. 'ஆர்த்தை;' 'பூர்த்தை' உபயபதமுங் கெட்டலோபம். 'மராஅடி' பூர்வபதலோபவிகாரம். 'பஞஅட்டு;' 'அதாஅன்று'

பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டு, அன்று என்பன உடம்படுமெய் பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பின்னரும்' என்ற லேசத்தாலே 'கிளிகடிந்தார்;' 'கிளிக்கடிந்தார்;' 'குளங்கரை;' 'குளக்கரை' 'இல்பொருள்;' 'இல்லைபொருள்;' இல்லைப்பொருள்:' 'இல்லாப்பொருள்' இவையெல்லாம் விகற்பம். வைசேடிகம் வுறழ்ச்சி என்பதுவுமது. 'கஃறீது' விகாரவிகாரம். 'மேற்றிசை;' 'பொன்றொடி' வருமொழிவிகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்மூன்றினுளடக்கிக்கொள்க. 'காடுகிழவோன்;' 'காடகமிறந்தோரே;' 'பிரமரிஷி;' 'ஹரீஎதென' என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். 'பெறுவழிப் பெறுமை பிரகிருதிபாவம்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

இனி இயைந்தசொற்களாவதென்னெனின், நிலைமொழியீற்றெழுத்து முன்னர்ப்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்ப்பிறந்துகெடும் இவ்விரண்டும் முறையிற்பிறந்து கெடுவன ஒருங்கு நின்று புணருமாறின்மையிற் புணர்ச்சியென்பதொன்றில்லையாமென்பார்க்கு அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வாராகலின் அவ்வோசை கேடின்றி உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்கின்ற புணர்ச்சிபோலப் புணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூடு காட்சியளவை. பூர்வபதத்தினீற்றெழுத்தும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத்தும் தாப்பிசையென்னும் பாசபந்தம்போலப் புணர்வதன்றிப் பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் யோகாங்குலியாயம்போலப் புணராவாகலின், "நிறுத்த சொல்லி னீறா கெழுத்தொடு - குறித்துவருகிளவி முதலெழுத் தியைய" என்றார் தொல்காப்பியர். தருக்கநூலார் எழுத்துக்களைப் பிறந்து கெடுமென்பர். சத்தநூலார் கெடாது நித்தியமாமென்பர். 'பணி பணம்;' 'கரிகாலீலை;' 'வஞ்சகீரம்;' 'கரிகலபம்' என்பன பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமானார்த்தகமென்பார்க்கு 'வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்;' 'அடியளந்தான்றாயதெல்லாம்;' 'கோடாதசெங்கோல்' என்பனபோலக் கேவலபதமாத்திரையாய் நின்றனவென்க. இனிப் 'பாலாறு;' 'பாலா;' 'பால்;' 'பா.' எ-ம். 'கா;' 'காவி;' 'காவிரி.' எ-ம். அக்கரச்சுதகமும் அக்கரவர்த்தனமுமாய் வந்து பொருள்வேறுபட்டாற்போல 'அராஅப்பாம்பு;' 'யானைக்கோடு;' 'மரவேர்;' 'ஒருமாரை;' 'ஆர்சைத;' பூர்சைத;' என எழுத்துக்கள் மிக்குங்குறைந்துந் தொகைச்சொற்களாக நின்றுலும் வேறு பொருள்படாவென்க.

எழுத்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும் நிலைமொழி யோடு வருமொழி புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன் சொல்லச் செவி கருவியாகவுணர்ந்து மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத் துக்களைப் பின்னருமுணருமாற்றால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல் லாம் வேறுவேறடையாளமாக எழுதிய வடிவெழுத்திற்குப் "புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு—முருவுரு வாகி யகரமொ டுயிர்த்தலு—மேனை யுயிரோ டுருபுதிரிந் துயிர்த்தலும்." எ-ம். "மெய்யி னெல் லாம் புள்ளியொடு நிலையல்." எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கரு வியானுணரும் ஒலியெழுத்துப் பெருமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி வடிவெழுத்தும் பதினெண்மொழிவ டிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெறுதலறியக்கிடந்தமையானுமெ ன்க. "மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்." "மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே." என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமாக லின், வேண்டுமென்க. நன்னூலார் "புள்ளிவிட்டு" என்னுஞ் சூத் திரத்துள் ஒற்று முன்னாய் உயிர் பின்னாய் என ஒலியெழுத்திலக்க ணத்தை வடிவெழுத்திலக்கணத்தோடு ஒருங்கோதினரென்க. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வேண்டாவோவெனின், தமிழெழுத் திற்கு எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறுதலின் வேண்டுமெனக் கொள்க. (கூ)

உஎ. நித்த மநித்த மனுருந் துங்காந்தொகை நின்ற நிலை, பெய்
த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பாந்தம் விபரியமாம்,
பொய்த்தொகை யாறமைவ் வாறினுந் தோன்றும் பொருட்
பெயர்ப்பின், வைத்த வினைப்பெயர் தானே யுபபதம்
வானுதலே.

இஃது அத்தொகைகட்குப் புணர்ச்சிவிகற்பத்தால் மறுவலுங் குறி கூறுகின்றது. நித்தமுதலாக விபரியமீறாக ஆறும் அவ்வறு வகைத்தொகையினும் ஏற்புழித் தோன்றி அப்பெயர்பெறும்.எ-று.

வடநூலுட்பாந்தமும் விபரியயமும் இல்லையாயினும், அவற் றின் விகற்பங்கண்டு யாமேகுறிகூறினம்.

உ-ம். 'ஒருகலம்;' 'ஒருபொருள்' இவை துவிகுவில் வந்த நித் தியம். 'ஒன்று தெரிஞன்' என்னுஞ் சிந்தாமணி விகாரம்: தெரிஞ ன்றிஞன் எனினமையும். 'ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்;' 'நன்றொ ன்றினை ன்றுகைம் மிகூஉம்'என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு 'நன்றொன் றுள்ளக்கெடும்' எனவுரைத்த பரிமேலழகருரையானுங் காண்க.'நன்றொன்றினை ன்றுகைம் மிகூஉம்'என்றே கொள்க.

'கைம்மிகல்' ஒருசொல். 'கிழக்கேமேற்கு' என்பது உம்மைத்துவந் துவனில் வந்த நித்தியம். 'கீழ்மேற்கு' என அநித்தியமாகாமை "இருதிசை புணரின்" என்னுஞ் சூத்திரவிதியாலறிக.

"இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற 'இருமா' 'இரண்டுமா;' 'மூவுறுப்பு' 'மூன்றுறுப்பு;' 'நாற்கடல்' 'நான்குகடல்;' 'ஐயறிவு' 'ஐந்தறிவு;' 'அறுமுகம்' 'ஆறுமுகம்;' 'எழுகடல்' 'ஏழ்கடல்;' 'எண்டிசை' 'எட்டுத்திசை.' எ-ம். 'ஐவாய வேட்கையவாவென்பர்.' எ-ம். அநித்தியம் வரும்.

'புதல்வரைப்பெறுதல்;' 'மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகல்;' நூற்றுவரைக் கொல்லி;' 'சேர்ந்தாரைக்கொல்லி;' 'நம்பியைக்கொணர்ந்தவன்;' 'நங்கையைக்கொணர்ந்தவன்;' 'கொற்றனைக்கொணர்ந்தவன்;' 'வண்டினைக் கொணர்ந்தவன்' என உருபு தொகாமலே அலுக்கு வரும். அது "உயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலு—மஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலையலுஞ்—சாரியை புள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

'இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்;' 'கேளிர்ப்பிரிப்பர்' என விகாரத்தால் உயர்திணைமருங்கினொழிந்து லுக்கு வரும்.

'சூத்திரகாரன்;' 'கும்பகாரன்;' 'உரைகாரன்;' 'கட்டியங்காரன்;' 'இசைகாரன்' என உபபதசமாசன் வரும்.

'பலாக்காய்;' 'மாங்காய்;' 'நாநனி;' 'நாவிரும்பு' எனப் பாக்தம் வரும்.

'நுனிக்கொம்பர்;' 'கடைக்கண்;' 'அரைக்காசு;' 'முன்றில்;' 'மீகண்;' 'செய்த வேள்வியர்;' 'எய்தியசெல்வத்தர்;' 'வீழ்ந்தபாசத்தர்;' 'அறஞ்சொல்லுநெஞ்சத்தான்;' 'கழிந்தவுண்டியர்;' 'வேண்டாவுயிரார்;' 'அருங்கேடன்;' 'கொண்டகூழ்த்தாக்கி;' 'உச்சிக்கூப்பிய கையினர்;' 'வீதராகி;' 'பெண்ணணங்கு;' 'வாய்ப்பவளம்;' 'முகமதி' எனப் பிரதமாதற்புருடன் உபமிதசமாசனும் தத்திதனுமாக வரும். (௪0)

உஅ. சுட்டெழுத் தாதியந் தப்பத மாகத் தொகலவற்றி, னெட்
டெழுத் தோன்றல் சவன்னத்தி னீட்சியின் னீட்சிதலைப்,
பட்டுமெற் றோரச் சிலைபந்தாற் குணமுற் பதந்திரியக், கட்
டழித் தந்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கனங்குழையே.

இஃது அத்தொகைகட்கும் மேல்வருந் தத்திதனுக்கும் வருஞ் சந்திவிதியும் அவற்றின்குறியுங் கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுத்துக்களாய் நின்று தொகச் சுட்டெழுத்துக்கினமாகிய நெட்டெழுத்தொன்று வருதல் சவர்ணதீர்க்கமெனப் பெயர்பெறும். தத்தமினமல்லாத நெட்டெழுத்துக்கள் வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும். நிலைமொழிதிரியத் தத்திதப்பிரத்தியயம் வந்து புணர்தல் ஆதிவிருத்தியெனப் பெயர்பெறும். எ - று. எனவே, மேல்வருந் தத்திதனுக்குந்தோற்றுவாய் செய்ததூஉமாயிற்று.

'தானப் பிரயத் தினத்தா லொக்கு—மினவெழுத் தெல்லாஞ் சவர்ணமென்ப.' 'முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். பத+அம்புயம்=பதாம்புயம், சசி+இந்திரன்=சசீந்திரன், வெகு+உவமை=வெகூவமை, வத்து+உவமை=வத்தூவமை எனச் சுட்டெழுத்து ஈற்றுந் தத்தநெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சவர்ணதீர்க்கமாம். அர்த்தநாரீசுரன், திருக்காமீசுரன் என நெட்டெழுத்து முதலாய்ச் சவர்ணதீர்க்கம் வருதலுங் கொள்க. கங்கா+உதகம், குல+உத்துங்கன், நர+இந்திரன் என நின்று, கங்கோதகம், குலோத்துங்கன், நரேந்திரன் எனப் பிறிதோரச்சு வந்த குணசந்தியாம். பிரய+எவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம். பிரம+ஓதனம்=பிரமோதனம். எ-ம். வரும். குள+ஓதனம், விம்ப+ஓட்டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓகாரந் திரியாமலும் வரும். தசரதன்மகன் தாசரதி, சனகன்மகள் சானகி, இருடிகனால் ஆரிடம், இந்திரனால் ஐந்திரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறந்தாள் கௌசலை என்பன விருத்தி. (௪௪)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

மூன்றாவது

தத்திதபடலம்.

உகூ. தன்னுந் தொடர்மொழி யெல்லா மொழித்துமுற் சொற்
றனைப்போய், மன்னும் பிரத்திய மேதத்தி தாந்தம் வழா
நதனைப், பன்னும் பொழுது வலையான் முயன்றுண் டவன்
வலைய, னென்னும் பகுபதப் பேராங் குறிப்புமுற் றென்
றறியே.

இது தத்திதனிலக்கணங்கூறுகின்றது. முற்சொற்றன்னைத் தன்னுந் தொடர்மொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிரத்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாந்தத்தையுடைய சொல்லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டும்பொழுது வலையான் முயன்றுண்பவன் வலையன் என்னும் பகுபதக்குறிப்புப் பெயராம். எ - று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவட்சாதீனம். 'பிரித்தனர் காட்டல்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரும் அருவாளநிலத்தான் அருவாளன், சோழநிலத்தான் சோழியன் என வருமென்பர். பொதுப்பட 'முற்சொற்றனை' என்றதனாலே, தனிச்சொல்லுந் தொடர்ச்சொல்லுங்கொள்க. ஆதலிற் றொகையுள்ளும் முன்னின்ற மொழியை விட்டுப் பின்னின்ற மொழியைக் கெடுத்துப் பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னின்ற மொழியைக் கெடாது முற்றும் முன்னின்றமொழியாக நிறுத்திப் பிரத்தியயங்கூட்டி முடித்தலுமாம். (௧)

௩0. சாமா னியபாவ் வியப்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்வே
றாமா லவற்றின் விகுதியு மூன்றென லாகிநிற்குஞ்
சோமா ளனைத்திரு வேணா ளட்டிறு தும்மகட்டை
சாமா னியத்தன திங்கிருந் தோடுந் தலைப்படுமே.

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றன் ஒன்றன்விகுதியுங் கின்றது. சாமானியதத்திதன், அவ்வியயதத்திதன், பாவதத்திதன் எனத் தத்திதன் மூன்றாகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்றாம். அவற்றுள், சாமானியதத்திதனுக்கு னவ்வொற்றும், ளவ்வொற்றும், ரவ்வொற்றும், இ று து என்னும் மூன்றுயிர்மெய்யும், மகர

வொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திங்கென்னும் வினைமுற்றுச் சொற்கும் கிருத்தென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர்க்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய் நிற்கும். எ - று.

ஆமென்னாது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருற்பாவமென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கு ஈறாதலுஞ் சிறபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட்சில இடைநிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுதலுங் கொள்க. சாரியை பற்றுகபோல விகுதிபதவுருபுகளிடை நின்று புணர்த்துவது. இக்காலத்துக் கம்மியர் பற்றுசினை இராகியென்பர்.

உ-ம். குழையன், குழையள், குழையர், குண்டுகட்டு, காதற்று, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொல்காப்பியம், அவிநயம், பாணினீயம், கௌடம், திரமிடம், குழையின, வில்லி, வாளி, நம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, நங்கை, கௌசலை. எ-ம். தூலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம். இருவகைமொழியினும் வரும். தொல்காப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரன்றோவெனின், "முதலிற்கூறும்" என்னும் ஆகுபெயர்ச்சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் வெற்பன் சேர்ப்பன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புப் பெயரென்பராகலானும், ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயர்க்காகாமையறிக. பெயரியலிற் றொல்காப்பியர் கூறியபெயர்களுட் சிலவொழிந்து பெரும்பான்மையும் வரும் பெயர்களெல்லாம் தத்திதமெனக்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரைணேயன் இது தொகைநிலைத்தொடர்மொழி முற்சொல்லாய் நின்று வரும். கனங்குழையாள், பொற்றொடியாள் என்பனவுமது. தெலுங்கன்சொல் தெலுங்கு, வடுகன்சொல் வடுகு இவை தொகைநிலைத்தொடர்மொழியுள் முற்சொற்றன்னை நிறுத்தி அதனொடு தொக்க சொல்லென்னும் பிற்பதத்தையழித்து முற்சொல்லின நிற்றினையுமழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒருமொழியினும், பொருப்பரசன்மகள் பொருப்பாசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன எனத் திங்கோடு வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவள், வந்தவர் எனக் கிருத்தோடும் வரும். நின், பாய்த்தள், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருற்பாவபதத்தோடும் வரும். (உ)

௯௧. உண்ணு மதனு னுரைக்கு மிதனை யுதனொடொக்கு
மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும்
பண்ணு மதனைப் பயிலு மிதற்பல வற்றினையு
நண்ணுமென் றாத னுடையவன் மேனிற்கு நன்னுதலே.

இது சாமானிய தத்திதபேதங் கூறுகின்றது. அதனாலுண்ணன் முதலாகப் பலவற்றினையு நண்ணுமென்றதனீறாக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்கும் சாமானியதத்திதனாம். எ - று.

'உடையான் திரவிய விசிட்டன் விசேடியம்.' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

அதனாலுண்ணலாவது வலையன். இதனையுரைத்தலாவது வைதிகன், பௌராணிகன், கவிஞன். உதனொடொத்தலாவது பொன்னன்னான், மயிலன்னாள், கனகசதிர்சன், இருடிதுல்லியன். அதனையெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதர்ப்பன், நைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிச்சேர்ப்பன், மலையமான், புனனாடன், தமிழ்நாடன், புலியூரன். ஈங்கிருத்தலாவது சோழநாடன், பாண்டிநாடன், பட்டினவன், நாகரிகன். அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிறலாவது கூத்தன், நிருத்தன்.

பலவற்றினையு நண்ணலாவது ஈண்டுரைத்துரையாத பொருள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும் அவயவத்தையும் அவற்றோடியைந்த வினைகளையுங் கொள்க. ஈண்டுரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி, வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன், செய்யன், தீர்க்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா என வரும். எண்ணாவது பஞ்சவர், அட்டசகச்சிரர், பஞ்சகம், அட்டமம், தசமம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒருவர், இருவர், எழுவர் என வரும். சாதியாவது பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர், பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என வரும். காலமாவது விசாகன், பரணியான் என வரும். அவயவமாவது கண்ணன், செவியன், தந்தி, கும்பி, கரி, பணி என வரும். அவற்றோடியைந்த வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் என வரும். கச்சினையுடுத்தவன், கழலினைக்கட்டினவன் என்னுந் தொடர்மொழிகள் கச்சுக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மற்றையுருபும் வினைச்சொல்லும் போய், அன்னென்னுமீறு வந்து, சாரியை

பெற்று, முற்சொல்லோடு புணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிட்டனாகப் பொருள்பட்டு உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடில்லாவுடைய வன்மேனின்றன. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (௧)

கஉ. வல்லா ரிலங்கொங்கை மாதே பியற்கு மகன் மகண்மற்,
றல்லா முறைவருக் கம்பி பத்தனென் றாதல் புறஞ்,
செல்லா துடைப்பொருண் மேனிற்கு மித்தத்திதப்பொரு
ண்மை, யெல்லாம் விசிட்டங்கொள் சாமா னியமென்
றியம்புவரே.

இதுவுமது. இவற்கு மகன் முதலாகப் பத்தனீறாக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்கும் சாமானிய தத்திதனும். எ - று.

'உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.' 'உடைமை விசிட்டமொருபொருட் கிளவி.' இவை உரைசூத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது கார்த்திகேயன், காங்கேயன், வைநதேயன், வைச்சிரவணன். மகளாவது பார்ப்பதி, பாகீரதி, பொருப்பரசி, சாத்தி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காகுத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமள், தமர், நமன், நமள், நமர், நுமன், நுமள், நுமர், மதீயர், அஸ்மதீயர், துவதீயர், யுஷ்மதீயர், ததீயர். இவையல்லாத முறையாவது தந்தை, எந்தை, நுந்தை, தங்கை, எங்கை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, பிதாமகன், பௌத்திரன், பிதிர்வியன், மாதுலன் என வரும். நம்பி, நங்கை, என்பன முறையன்றி வத்திருவிவட்சையாகலின், இதனுக்கு நாயகனுள் அடங்கும். பத்தனாவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையான்மேற்பட உடைப்பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத்தின்மேனிற்குந் தத்திதப்பிரத்தியயம். ஒருசார்வடநூலார் அவற்றை விசேடியத்தின்மேனின்றவெனவும், இவற்றை விசேடணத்தின்மேனின்றவெனவுங் கூறுவர்.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு 'பரியது;' 'கூர்ங்கோட்டது;' 'நல்லாளுடையதரண்;' தொல்காப்பியம், பாணினீயம், ஐந்திரம், 'யானெனதென்னுஞ் செருக்கு;' 'போகாதம;' 'தமது பாத்துண்டற்றால்;' 'தனதாயிற்றானுமதனைவழங்கான்;' 'வினைதேபெரும;' அஃதில்லாருடையதுடையரோ;' 'தன்கைத்து;' 'பிடித்தெருவும்;' 'வகைதெரிவான் கட்டே' என வரும். இனித் தனது, தம

என்று அஃறிணைக்கண் இருமையினும் வேறு வந்தாற்போல உயர் திணைக்கண் தனன், தனள், தனர் என வாராமையானும், சிவன்ற மர், மணிவண்ணன்றமர், நமன்றமர், கல்லாமா வன்ஞர்தமர் என இருமையினும் வருதலானும், "த ந நு எ எனுமவை" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் இவற்றை இருமைக்கும் பொதுவென் றும் முதலுமீறும் பிரிக்கப்படாவென்றுங் கூறுவர். இக்கருத்தறி யாத நச்சினார்க்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி நின்று ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவர். 'மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை.' எ-ம். 'நல்லினங்கோசர்தந்தை.' எ-ம். வருதலின், தந்தை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். "காலக்கிளவி" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட அன்னீறு குழையென்னும் மேலைக்கிளவி யொடு வேறுபாடிலவாய் நின்றதென்பர் சேனாவரையர். அஃதொ க்கும், விற்காமன், குழைச்சாத்தன் என்ற தொகை பிரிந்து தனித் தனி நின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருள்படும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழி வில், குழை எனப் பொருள்பட்டு, இ, அன் என்பன உடையவனென்றாகப் பூண்டவனென்றாக யாதானுமொருபொருள் படாமைபற்றியென்க. இனி நச்சினார்க்கி னியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெ யரைத் தோற்றுவித்து நிற்கும் அன்னென்னும் பால்காட்டுமீறு நின்று உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து நிற்குமென்றார். விசேடங்கொளலாவது இப்பொருளையு டையவன் இவனெனவும், இவனுடையது இப்பொருளெனவும் இருவகையாய் நிற்றல். குழவி, மழவன், மற்றையான் என்பன அவ்வியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (௪)

௯௫. பேர்கொண்ட சுட்டுப்பெயரிற் பிளந்து நில் லாவிடனு,நேர் கொண்ட வெண்சுட் டொகாரங்க ளோடு நின்றனவு, மேர்கொண்ட வேழனிடப் பொருள் காட்டு மிடைச்சொற் களாந், தார்கொண்ட பூங்குழ லாயவை யவ்விய தத்தி தனே.

இஃது அவ்வியயதத்திதனுமாறு கூறுகின்றது. சுட்டுப்பெய ருட்பிளந்து நில்லாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளோடு நின்றனவும், ஏழாம்வேற்றுமையிடப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழி க்கு'அவ்வியயதத்திதனும். எ - று.

உ-ம். ஆங்குக்கொண்டான், ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான் என வரும். இவையெல்லாம் "சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழி" என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் "மன்னுஞ் சின்னு மானு மீனும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தானுங் காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். 'பேர்கொண்ட' என்ற விதப்பால் யாண்டு, யாங்கு எங்கு என வினாப்பெயருட் பிரிந்து நில்லாத இடப்பெயர் வருதலுங் கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை எண்ணொடு நின்ற ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவ்வாய், ஆயிடை இவை "சுட்டுமுதல் வயினு மெகரமுதல் வயினும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியயதத்திதன். என்னூலில் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனக் காட்டியனவுமன்ன. 'அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே' 'வடாது வேங்கடம்' 'தெனாது குமரி' 'குணாது கடல்' 'குடாது குடகம்' என்பன குடக்குள்ளது குடாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, குணக்குள்ளது குணாது, சேய்மைக்கண்ணது சேய்த்து, அணிமைக்கண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனாவரையரும் "இன்றில" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பர். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்திதனென்பது 'பகுபதப்போக் குறிப்பு முற்று' என்றதனாலறிக. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யத:, தத:, அத: என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின், இவ்வயின், எங்கு, அங்கு, இங்கு எனவருஞ் சுட்டெழுத்துக்களையுஞ் சுட்டுப்பெயரையும் வடமொழியார் விவட்சிதார்த்தமென்பர். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக நிறுத்தி உயிர்மயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவை தொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியயதத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாலம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். "சுட்டு முதல்வயின்" என்பதும் அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியாக்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியயதத்திதனென்க. சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக நிறுத்திக் கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும்,

அவ்வயின் இவ்வயின் முதலாயின சொற்கள் அவ்வியயதத்திதனு தல் தெளிக. ஆனென்பது "அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமையா னுங்—கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்." எனப் பெயரின் பின்னின்று ஏழனுருபுமாய், "வினைமுத லாது மான்வர் நிலை யும்" என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்லுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி நின்று, அவ்வியய தத்திதனாயிற்று. (ஐ)

கச. முட்டாது கூறிய பல்வகைப் பண்பின் முதனிலையுஞ்
சுட்டான வாண்பெண் முதலிய நாமமுந் தைகலந்து
பட்டார் பலர்க்குற லாய்த்தன்மை காட்டிய மையுகரந்
தட்டாம னிற்பது வேபால தத்திதன் றண்டமிழ்க்கே.

இது பாவதத்திதனுமாறு கூறுகின்றது. பண்பின்முதனிலை யோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருந்திப் பாவதத்திதனும். எ - று.

'பாவந் தன்மை பகருங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என நின்று, மகரவை காரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை, நெடுமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண் பின்முதனிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவளபாவம், தாவளி யம், தவளிமா, நீலிமா, என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளாண்மை, குடிமை, செங்கோன்மை, வள்ளன்மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமழ்மை, இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன்.

'வேந்தனும் வேந்து கெடும்'"முரசுகெழு தானை மூவருள்ளு— மரசெனப் பட்டது நினதே பெரும.' இவற்றுள் வேந்து, அரசு என்பன வேந்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை எனப் பாவத் தன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும் புங்ஸ்துவம், ஸ்திரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும் 'பிறனியலாள் பெண் மை நயவா தவன்" 'காணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன்' 'பொருண்மைசுட்டல்' என்பனவுமது.

இனிச் 'சொன்மைதெரிதல்;' 'பொருண்மைதெரிதல்' சொற் றெரிதல், பொருடெரிதல்;'இளமைத் தன்மைக் குளமெலிந் திரங் கல்' இளந்தன்மை, 'முப்பத்து மும்மைத்தேவர்' முப்பத்து முத் தேவர்' 'இருமைவகை தெரிந்து' இருவகை, 'இம்மைப் பிறப்பிற்

பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெழுத்தினியல்பைகா ரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெய்தபூசல்' இருபேராண்மையர் செய்த பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடி மையான்கண், 'ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவி' ஆணடுத்த மக னென்கிளவி, [அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்] 'வல்லதரசு' 'வல்லதமைச்சு' 'செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் றவ்வடு போர்—வெங்கோப மால்யானை வேந்து.' என வருவனவெல்லாம் தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப்பொருளையேயுணர்த்தலின், பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்தி தப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரை லோக்கியம் என்பர் காருணிர்தாசாரியர். சதுர்வர்ணம் என்பத னைச் சாதுர்வர்ணியம் என்பர். இனிக் "குடிமையாண்மை" என் னுஞ் சூத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனாவ ரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென் பர். நச்சினார்க்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண் பின்மேலும் பண்புடைப்பொருளின்மேலும் நிற்குமென்பர். இனி 'நாணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெரு ந்தக்கதில்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர். அருளுடைமை பொறையுடைமை என்றால் உடையனாயிருத்தலெ னப் பொருள்பட்டுப் பாவதத்திதன்மேனின்ற தத்திதன். சாத்த னுடைமை என்றால் சாத்தனுடைப்பொருண்மேனின்ற பாவத த்திதன். வடமொழியினும் கிருபாவிசிட்டத்துவம், தேவதத்தவிசி ட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவத்தின்மேனின்றது, முன் னது சுவாமிவியாபாரகுணத்தின்மேனின்றது. இனித் தச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொல்லனது தொழில் கொல்லெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான் தச் சன், கொல்லுத்தொழிலையுடையான் கொல்லன் எனப் பொருள் கொண்டால், சாமானியதத்திதனும். 'தச்சு வந்தது;' 'கொல்லு வந் தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தப் பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியலுட் காட் டியதானுமறிக. இவையெல்லாம் விவட்சாதீனமென்னுஞ் சொல் லுவான் குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மையாண்மைகட்குப் பொருள் கட்புலனாகிய அமை தித்தன்மை ஆளுந்தன்மையென்பர் நச்சினார்க்கினியார். அது பொருந்தும். (௯)

மூன்றாவது தத்திதபடலம் முடிந்தது.

திங்குப்படலம்.

௧௫. முன்னிலை யேவலொருமைச் சொற்போலு முதனிலைக
ளின்னிலைத் தாது பகுதியென்றுஞ் செப்பின முதலா
யந்நிலைத் தாது சகன்மகத் தொடு மகன்மகமாய்ப்
பின்னிலை விப்பி வரிற்காரிதமெனப் பேர்பெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச் சொற்போலும் நட வா படி என்று நன்னூலிற்கூறிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறும். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பி வருவி என விப்பியோடு நின்று காரிதமெனவும், பெயர்பெறும். எ - று.

காரிதமெனினும் ணிசந்தமெனினும் ஒக்கும். 'விப்பி ணிசந் தங் காரித மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

"வினையின்றொகுதி" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண், தின், செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார் தாதுவென்பரென்று சேனு வரையருமுரைப்பர் முன்னிலையேவலொருமைச் சொல்லாகுமெ ன்றது போலுமென்றது முதனிலையென்னுந் தாதுக்களும் வேறே முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்ப தறிவித்த ற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நட த்தல், வருதலெனப் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்மூன்றிடத்திற்கும் பொதுவான தொழிற்பெயராய் நின்று, பின் காலங்காட்டுமிடைநி லையெழுத்துக்களோடு வரும் விகுதிகளை அடைந்து, நடந்தேன், நடந்தாய், நடந்தான் என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமி டைநிலைதோயிறுதியோடுமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வா ராய் என்பன ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையே வலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா என்பன தாமே முன்னி லையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைகளெல்லாம் ஏவல்வினையாயின், முன்னிலைவிகுதியொழியத் தன்மைவிகுதியோ டும் படர்க்கைவிகுதியோடுங் கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவரு தல் இடவழுவாதலின், பொருந்தாவென்க. ஏவற்சொல்லுதாரண

மும் வடநூன்முடிபும் தொல்காப்பியச்சூத்திரமும் 'மற்றேயும் பிறவினை செய்யா வெனல்செய் யெனக்குன்றுமே' என்பதனான் விளக்கக் காட்டுதும்.

இனி அகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சீ, விடு என வரும். இவ்விரண்டுங் கேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' என்றும். 'செயப்படு பொருள்குன் றுவினை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டெஞ் சகன்மக மகன்மகம்.' இஃதிலக்கணச் சூத்திரம். "வழங்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்." என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இவ்வாறு சேனாவரையருமுரைப்பர்.

ணிசந்தமாவது ஏவுவான்வினையும் இயற்றுவான்வினையும் உடனே தோன்றுமேவற்கருத்தாவின்வினை. 'அற்றிடுறைபுக்கு' 'கேளிர்ப்பிரிப்பர்' 'தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி' ஊட்டு, தீற்று, ஓட்டு, கூட்டு, தேற்று என பிப்பியின்றித் திரிந்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருஞ் சகச ணிசந்தம். 'தேற்ற வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்' 'நட்பாட றேற்றா தவர்' என்புழித் தேறுவொழுக்கம், தேறாதவர் எனப் பொருள்படலாலெனின், இதனைப் பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னுஞ் சுவார்த்தத்திலவந்த ணிசந்தமென்பர்.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்தவாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இந்தவயலுழுதவனந்தணன்' இந்தவயலுழுவித்தவனந்தணன், 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' காடுகொல்வித்து நாடாக்குவித்துக் குளந் தொடுவித்து எனவும், 'உழுவாருலகத்தார்க்காணி' உழுவிப்பார் எனவும், அநுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவதனை அந்தர்ப்பாவிதணிச்ச என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குரித்தே." என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதுமது

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவல் வினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் நில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெய ரெச்சப்பொருட்டாயும், புடைபரந்து வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்லாய் நின்றவிடத்து அம் முதனிலை பிரிந்து நின்று வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப்

பொருட்டாயும் நிற்கும். உ-ம். 'வரிப்புனைபந்து' வரிந்து புனை பந்து; 'அறுவேறுவகையின்' அற்று வேறு வகையின்; 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த; சாக்குத்தினன் சாவக்குத்தினன். எ-ம். பொருதகர் பொருத தகர்; அடுபுலி அட்டபுலி; 'சொற்பாலமுதிவள்' சொல்லும்பகுதி. எ-ம். 'அறிகொன்றறியான்' அறிதலைக்கொன்று; 'கெடுவாகவையாதுலகம்' கெடுதலாக வையாது. எ-ம். பொருள்படுதல் காண்க. 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை—தீரா விடும்பைதரும்' என்புழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைத்தாது முற்றாய் முடிவனவுமுள. உ-ம். 'உறுவது சீர்தூக்கு நட்பும் பெறுவது—கொள்வாருங் கள்வரு நேர்' என்புழித் திருவள்ளுவருள் நேர் நேர்வர் எனவும்; 'எயேசிகர வற்றுள்ளே' என்புழித் ருத்திரத்துள் சிகர் சிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்டு நிற்கும்.

இன்னும் 'இருளீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி—மாசறு காட்சி யவர்க்கு' என்புழிக் காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய தத்திதனிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரிந்து எழுவாயாய் நிற்பதுங்கொள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப்பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் வினைகளுமுள. உ-ம். 'நாகலொடு பெயரிய பொலம்;' 'ஏவெனப் பெயரிய வேற்றுமை;' 'அழகிய சொக்கர்;' 'பேதைக் கமர்த்தன கண்;' 'பைத்தபாம்பணையான்;' 'மைத்த கூந்தல்;' 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான்;' 'நல்கூர்ந்தான்;' 'முதலாவேன தம் பெயர் முதலும்;' 'அவ்வித் தழுக்கா றுடையானை;' 'கடுத்தது காட்டுமுகம்;' 'ஏகாரை பொற்றிய;' 'கரும்பையொத்தான்' எனப் பல வகைப் பெயரடியாகவும் பிறந்த வினை வருதல் காண்க. கடங்கரோதி, கடயதி, துலயதி என வடமொழியினும் வரும்.

'பெயரடி யாகப் பிறந்த வினையினைச்—சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர்- நாம தாதுவென நவில்வது மதுவே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (க)

௯௯. பன்னிய போதுறி லாதேச மென்னும் பரஸ்மைபத
மின்னிய கர்த்தரி லேக்காதிங் வந்த வினைமுற்றிலே
முன்னிய கர்த்தரி கர்மணி பாவமிம் மூன்றிடத்து
மன்னிய தங்கெனச் சொல்லாற்பனைபதம் வந்தெய்துமே.

இது பரப்மைபதமும் ஆற்பனேபதமுங் கூறுகின்றது. கால முணர்த்திய லாதேசமென்னும் பரப்மைபத வினைமுற்றுச்சொற் கள் கருத்தாவிலல்லது வாரா. லாதேசமென்றுந் தங்கென்றுங் கூறப்படும் ஆற்பனேபதம் தனியே கருத்தாவினும் யக்கென்னுஞ் செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும். எ - று. என்னை! 'முன்னைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ கர்மணி மொ ய்த்தயக்கே' என வருதலினென்க.

இலக்தவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்த் தாப்பிசையென் னும் பாசபக்ஷம் போல நின்றது.

போது காலம். லாதேசமென்பதனை ஆற்பனேபதத்தோடுங் கூட்டுக.

திங்கெனவும் தங்கெனவும் ஙவ்வொற்றீறாய் வடமொழிவி னைமுற்றுச் சொற்கு வரும் பெயரைத் தற்சம தற்பவமாகத் தமிழ் மொழிவினைமுற்றிற்கும் யாங்கூறியது ஈண்டுக் குறியும் பயனுமிற் றென்க. பயனென்னையெனின், ஙவ்வொற்றும் ஙகர அகரமும் பயன்படுதலன்றி மற்றைப்பதினொரெழுத்துத் தமிழ்மொழியின் கின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றந்தங்க வருமென்று விளங்கக் கூறுது மொழிக்கு முதலெழுத்துக் கூறுவார்போல "சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை—யொட்டி ஙவ்வு முதலா கும்மே." என ச்சூத்திரஞ்செய்து நன்னூலார் காட்டிய வுதாரணத்தால் ஙவ்வரி யிற் பதினொரெழுத்தும் பயன்படாமையோர்க்கும். மொழிமுதலி டையினின்று பயன்படாவெழுத்துக்களெல்லாம் ஈற்றிலொற்றாய் நின்று உயிர்முதலிய சொல்லோடு புணர்ந்து பயன்படும். அவ்வாறு ஙவ்வொற்றுத் திங்கெனவும் தங்கெனவும் ஈறாய் நின்று, உயிர்முத ன்மொழியோடு புணர்ந்து பயன்பட வருதலினென்க.

சடகோபர் "பற்பநாப னுயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோ—னெற்பரன்" என்றாராதலின், பரஸ்மைபதம் ஆத்மனேபதம் என் னுது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்மைபதம் ஆற்பனேபதம் என் றும். அவை பிறனுக்குப் பதம் தனக்குப் பதம் என அனுக்காய் நின்றன.

'அந்நிய கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்மை பத மென மொழிப.' 'கர்த்திரு கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாற்பனே பதமென மொழிப.' 'தனக்குப் பிறர்க்கெனத் தான் வரு நியம—மேகபதிக் கின்மையி னிடுகுறி யென்ப.' 'ஸ்ரீத்துச் 'சவரிதேத் தென்னு மிரண்டினு—முபய பதிக்கு மொரோவழி

ரியம—மயங்கலிற் காரணக் குறியெனல் வழுவே.' 'குற்றெழுத் திறுதி குற்றெழுத் தீற்றயல்—பரப்மை பதமெனப் பகர்ந்தனர் புலவர்.' 'நெட்டெழுத் திறுதி நெட்டெழுத் தீற்றய—லாற்பனே பதமென் றறைந்தனர் புலவர்.' 'செயப்பாட்டு வினையொடு சேரி லீரிறுதியு—மாற்பனே பதமென் றறைந்தனர் புலவர்.' 'தனித்தனி வருவ தேக பதியே—ஒருமுத னிலையி லீரீற் றயலும்—உரிணைஇ துபய பதியென மொழிப.' இவையுரைச்சூத்திரம். என்னையோ வெனின், புலவிநுணுக்கத்துள் 'யாரினுங் காதல மென்றேனு' 'இம் மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றேனு' 'அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து' என்புழி அம்மீறும் எம்மீறும் தும்மீறும் ஈண்டுற வேறுபடுதலே யன்றி உளப்பாட்டுத்தன்மையாகாமைபோலவும், 'சூடினி ரென் மறந்திர் தும்மினிர்' என்பனவும் ஈண்டுற வேறுபடுதலேயன்றி ஏகசேடமென்னும் படர்க்கை கூடிய முன்னிலையாகாமைபோல வும், ஆற்பனே பதம் பரப்மை பதமென்பன தனக்குப் பிறர்க்கெ னப் பொருள்படாது ஈறு வேறுபடுதலே கொள்க.

இனித் தொல்காப்பியரும் "னஃகா னொற்றே யாடூஉ வறி சொல்" "ளஃகா னொற்றே மகடூஉ வறிசொல்" "ரஃகா னொற் றும் பகர விறுதியு—மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்று—நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே" எனக் கூறிப் பின்னுங் கூறவே ண்டியவிடத்து அவ்வாறு கூறாது அன் ஆன் அள் ஆள் அர் ஆர் என வேறுபடுத்து, வடநூலார் ஆற்பனேபதம் பரப்மைபதமிர ண்டினுக்கும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக்குங் கூறி னாரென்க.

உ-ம். சமைக்கின்றனன், சமைக்கின்றான், சமைப்பன், சமை ப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமையான் இவை உபயபதி இவ்வாறு பாலிடங்கடோறும் ஏற்றவழிக் கண்டுகொள்க. உண்கின்றான், உண்மார், உண்டனை, உண்டாய் இவை ஆர்பனேபதத்திலேகபதி. சொல்லும், வரும், உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உண்கும், உண் டும், வருதும், சேறும், உண்பல், உண்ப, வருதி, வம்மின், வந்தனு, போயிற்று இவை பரப்மைபதத்திலேகபதி. இவற்றோடு ஏற்றகரு த்தாவைக் கூட்டிக் கர்த்தரிப்பிரயோகமென்க. சாத்தனுடையைத் தரும் இது சகன்ம கர்த்தரிப்பிரயோகம். சாத்தன் வரும் இது அகன்மகர்த்தரிப்பிரயோகம். இனிச் சாத்தனாலாடை தரப்படும் சாத்தனால் வரப்படும் எனவிவ்விருவகைக்கருத்தாவும் மூன்றனுரு போடு கூடிச் செயப்பாட்டுவினையொடு முடிந்தால், முறையே கர் மணிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமென்க. இவ்வாறு தலை

தமொழி நின்று பெயர் வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் கர்த்தரிப் பிரயோகத்தின்பொருளே பயக்குமென்க.

'அகந்தூய்மை—வாய்மையாற் காணப்படும்' 'மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த—இனத்தா னிகழப் படுவர்' எனச் செய்யுட்கட் கர்மணிப்பிரயோகம் வந்தது. 'இளைய ரினமுறைய ரென் றிகழார் நின்ற—வொளியோ டொழுகப் படும்' இது செய்யுட்கண் வந்த பாவப்பிரயோகம். என்னை? ஒளியோடொழுகப்படும் என்பது ஒளியாலொழுகுதல் செயப்படுமெனவே விரித்து 'வாளொடு குயின்ற அசை' என்றாற்போல இடைநின்ற மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது ஆன்பொருட்டாய் ஒழுகப்படுமென்பதன்கண்ணே நிங் பாவமான ஒழுகு என்னும் முதனிலை பிரிந்து நிற்பாவமாய் ஒழுகுதலெனத் தல்லீறு பெற்று எழுவாயாய்ப் படுமென்பதன் முன் செய்யென்னு முதனிலையோடகரம் பெற்றுச் செய்யவென நின்ற அகன்மகச் செயப்பாட் டொருமைவினைமுற்றுப் பிறந்ததெனக்கொள்க. ஒளியோ டொழுகப்படுமென்றலும் ஒளியாலொழுகப்படுமென்றே பொருள்படும் இவ்வாறு பரிமேலழகருரையா னுங் காண்க. 'வஞ்சரையஞ்சப்படும்' என்னுங் குறளினும் 'கொள்ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே' என்னுந் திருக் கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலுங் காண்க.

சமைக்கின்றனன் என அன்னீறுபுணர்த்தாற் பிறர்க்கெனவும், சமைக்கின்றான் என ஆனீறுபுணர்த்தாற் றனக்கெனவும் பொருள்படுமென்பர். அவ்வாறு வாராது மயங்கியே பெரும்பான்மையும் வருமென்பது பின்னர் வடமொழியாற் காட்டுதும்.

தேவதத்தனுண்டவன் எனக் கிருதந்தத்தோடும், தேவதத்தன் கச்சினன் எனத் தத்திதனோடும், தேவதத்தன் யாவன் எனப் பிரச்சினபதத்தோடும், தேவதத்தனவன் எனத் தற்சந்தத்தோடும், தேவதத்தனுண்டு எனச் சர்பாவபதத்தோடும் வந்து, விச்சிராந்தியென்று முடிவு பெற்றுக் கர்த்தரிப்பிரயோகமாமென்க. (உ)

௧௭. கிருதத லாய்கருத் தாவாதி யாதலிற் சேர்ந்திறுத
லொருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுட்டுபெறு நீங்க லுருபுபெறல்
பொருவரு மீற்றயற் சேரும் பேதம் பொருந்தலொடு
வருவினை முற்றுப் பெயர்தாங் கிருதந்தம் வண்டமிழ்க்கே.

இது கிருதந்தங்கூறுகின்றது. வினைமுற்றுப்பெயராகிய கிருதந்தம் கருத்தாவாதியாதன்முதலாக ரூபபேதம் பொருந்தலின்றுக ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும். எ - று.

'ஆதி' என்றமையாற் கருமமும், பாவமும், கரணமும், அதிகரணமுங் கொள்க.

நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற்பிறந்த வண்ணம் முறையே "போசனையோர்கேட்பர்" "யுத்தமுமயுத்தமும்" "ரவிகுலதிலகன்" எனத் தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, யாமும் உருவபேதமென்னுமலை ரூபபேதமென்றும். பூதியோகம் என்பனவற்றை பொருளிற்கு முதலாக்கி யோகநாதத்தார் நன்னூலார் ஆத்திரேயர் செய்ததுமது.

உ-ம். 'தார்தாங்கிச் செல்வது தானை' 'வினையே செய்வது' என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தமென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர். 'உடுப்பதூஉ முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்' இவ்விரண்டுங் கருமமான கிருதந்தம். 'உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி—விழிப்பது போலும் பிறப்பு' இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதந்தம் 'வேலன்று வென்றி தருவது' இது கரணமான கிருதந்தம். 'பற்றியார் வெல்வ தரண்' 'பற்ற வினைவது காடு' 'யானிருப்பதுறையூர்' இம்மூன்றும் அதிகரணமான கிருதந்தம். 'உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்' என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தம். 'இல்வாழ்வா னென்பான்' என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதந்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழினிலை யொட்டுமொன்றென்பர். அறிந்தன வந்தவழிக் காண்க.

மண்ணுணி, ஊருணி இவை முறையே கருத்தாவினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்ந்திறுங் கிருதந்தம். மானேந்தி, பிறைசூடி, அம்பலத்தாடி, குடக்கூத்தாடி, நாலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாஜி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். சேர்ந்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுவரைக்கொல்லி, ஞாயிறு காணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். இவை உபபதசமாசனுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதந்தம்.

தார்தாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினைமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராதிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமையேறி நீங்கிய வினைமுற்றுப்பெயராமென்க. மேலுருபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்

பது எழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமாவிபத்திக்கே கொள்க. "ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றெனமொழிப" என்னுஞ் செய்யுளியற்சூத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றளபெடுத்தற்கும் விதியாய் நின்ற வியபதேசம்போல ஈண்டுக் கிருதந்தத்து 'ஒருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்' என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் என்னுந் தத்திதனுக்கும் விதியாயிற்றென்க. 'அதிதேசம் வியபதேச மாமாட் டெறிதல்.' இஃதுரைச் சூத்திரம். வடமொழியுள் அக்கினிசித்து என்னும் கிருத்தும் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கினாற்போலவென்க.

உ-ம். 'நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்' என உருபேறி நீங்கல் வரும். 'ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே' 'பொறுப்பார்க்கொன்றீவார்மே னிற்கும் புகழ்' என உருபு பெறல் வரும். 'நயவாதான்' 'செறப்பட்டார்' 'இன்பார்' என வேறே நில்லாமல் 'பெண்மை நயவாதவன்' 'வேந்து செறப்பட்டவர்' 'ஈன்றின்பவர்' என ஈற்றயற்சே ரூபபேறும் பொருந்தல் வரும். 'உபசை மீற்றய லொருபொருட் கிளவி.' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

'தாம்வீழ்வார்மென்றோள்' 'இல்வாழ்வானென்பான்' 'உடுப்பதூஉ முண்பதூஉம்' என்னுங் கருமமாய் நின்ற வினைமுற்றுப்பெயரென்னுங் கிருதந்தமும், முதனிலையும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுங் கிருதந்தமும், செயப்பாட்டுவினையோடு தோன்றாதும், பொருளுரைக்குங்கால் தம்மால் வீழப்படுவார் இல்வாழ்வானெனப்படுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படுவது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செயப்பட்டகுன்று; அடுசரு அடப்பட்டசரு. எ-ம். 'அரம்பொருத பொன்போலத் தேயுமுரம்பொரு—துட்பகை யுற்ற குடி.' என்புழி அரத்தாற் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டு. எ-ம். திருக்கோவையாருள் 'யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி' என்புழி யாழுமெழுதப்பட்டு எழின்முத்து மெழுதப்பட்டு. எ-ம். 'யாம் வீழ்க்—கிருநுதற் கில்லை யிடம்' என்புழி எம்மால் வீழப்பட்ட திருநுதல். எ-ம் நயக்காய்த்தோன்றி யக்காய்ப் பொருள் விரியுமாறு காண்க.

'செயப்பாட் டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு—நயக்கா மென்பர் நற்கிருதந்தம்.' 'வினைமுதல் கருவி யனைமுத லிரண்டொடு-மூன்றாம் வேற்றுமை தோன்று ததற்கே,' 'ஒரோவழி யக்குமவ் வுருபும் வரப்பெறும்.' இவை உரைச்சூத்திரம். ஆதலின், அரம்

பொருத பொன் றாம்வீழ்வார் என்பனபோலக் கேள்விதோளாத செவி முகடிமுடினர் என வாராது சிறுபான்மை 'கேள்வியாற் றோட்கப்படாதசெவி' 'முகடியான் மூடப்பட்டார்' எனவும் வரும்.

௧௮. விரிக்கும் பெயரார்த்த தாதுக மான வினைக்குறையிற்,
றெரிக்குந் துவாதுமுன் செய்தென்ப தோடுசெயவென்ப
தாந், தரிக்குந் திலக நுதால்சதிர் கானச்சுச் சானச்
சென்று, பிரிக்கும் பிரத்தியய மேகிழ்காலப் பெய
ரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது. ஆர்த்ததா துகமெனப் பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரண்டும் முறையே துவாதுமுன் எனப் பெயர் பெறும். நிகழ்கா லப்பெயரெச்சம் சதிர்ப்பிரத்தியயமென்றும் கானச்சு என்றும் பெயர் பெறும். எ - று.

'ஆர்த்த தாதுக யாகி யெச்சமும்.' 'சார்வ தாதுகந் தாம்வினை முற்றே.' 'விச்சி யார்த்தியெ னார்த்த தாதுகம்.' 'சார்வ தாதுகந் தாமது பெறுமே.' 'செய்யாச் செய்யூச் செய்புவெ னெச்சங்—கழுமெனுமிலை யப்பென லாகும்.' 'எனவெ னெச்ச மிதியென லாகும்.' 'செயின் செய்தாலெனச் செப்பு மிரண்டினை யதிசேத் தென்ப ரறிந்திசி னோரே.' 'நவிலே செய்பிய வென்னு மதுவே.' 'தப்பிரத் தியயமுஞ் சப்பிரத் தியயமு—நிறப்பெதிர் புணர்த்தும் பெயரெஞ்ச கிளவி.' இவ்வுரைச்சூத்திரங்களாலும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிக.

சதிர், கருத்தாவினும், கானச்சுஞ் சானச்சுங் கருத்தாவினும் கருமத்தினும், நிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியய மென்றும்.

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற் குக் கர்த்துமுன் என்னுந் துவா துமுன் என ஈறுபற்றிப் பெயரிடுவர். அவர் மதம்பற்றித் தொல்காப்பியரும் சிறுபான்மை "பின் முன் கால்கடை வழியிடத்து" எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவர்.

உ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மீன்விழுங்கியற்று, கற்றுவல்லவன், உண்ணுவந்தான், உண்ணூவந்தான், உண்குபுவந் தான், பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவு ண்டு, உடுக்கவுண்டு, உண்ணாக்கால், உண்ணவில்லை, உடுக்கவி ல்லை, 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகு

வன், அறஞ்செய்தாற் சுவர்க்கம்புகுவான், 'நாளென வொன்று போற் காட்டி,' 'பெய்யெனப் பெய்யு மழை,' பெய்யென்று பெய்யு மழை என வரும்.

கற்கிற மாணாக்கன், கற்கின்ற மாணாக்கன், கல்லாநின்ற மாணாக்கன் எனக் கருத்தாவைக் கொண்ட நிகழ்காலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிர்ப்பிரத்தியயமென்பர். கற்கப்படுநூல், கற்கப்படுமாசிரியன் என நிகழ்காலங்காட்டிய செய்புமென்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தினோடுங் கருத்தாவினோடும் வந்த சானச்சென்பர். சர்வேதத்தார் சானச்சமது. பிரமதத்தவரன், முத்தசேசன், தத்தகாந்தனம், தத்தபடம், கிட்கிராந்தபூமி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலக் க்தப்பிரத்தியயம். 'தோரான்பிறனில் புகல்' என்பது தோரதபிறனில் புகல் எனப் பொருள்பட்டாற் போலக் குர்வன் தேவதத்தன் என்பது குர்வத்தேவதத்தன் எனப் பொருள்படும். இஃதப் புணரியாறுங் காண்க.

இனி மறுத்தர்கள் 'ஒருபச் சேணுக்கு ஒருமை பயின்றாடும் போலொடேற்று—ஒருவர்' எனச் சித்தாந்தனியினும், 'கனவிலுங் காண்கொடா கண்ணுங் கலக்குற—ஏவலிடு முதல் நின்ற காணும்' எனச் சான்றோர் செய்யுளினும், போக்கொடாள் காண்கொடாள் என வெச்சமாயும் முற்றாயும் வருஞ் சிறுபான்மைவழியின் வந்து ஒட்டெனப் பொருள் விரியும்.

பொருள்செயல்வகை வினைசெயல்வகை தோன்றலாறே பயிர்த்தலாறே என்பனவற்றுள், செயல் தோன்றல் பயிர்த்தல் என்பன பெயரெச்சமாம்; அவை பொருள் செய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுநெறி பயிர்க்குநெறி எனப் பொருள் விரிதலறிக. சென்மபூமி சென்மக்ஷேத்திரம் என்னும் வடமொழியுமது.

யட்டும் யாதி - வேட்கப்போகிறான்; அது யாகாயயாதி எனப் பொருள்பட்டு வேள்விக்குப்போகிறான் என நிற்கும். குர்வன் தேவதத்தன் - பண்ணுகிற தேவதத்தன்; அது சானச்சு, கருத்தாவில் வந்தது. பசியமான ஓதனம் கருமத்தில் வந்தது. சற்பிராமணன் நல்ல பிராமணன் எனப் பொருள்பட்டுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய் நின்றது. செய் கிரு, செய்து கிருத்துவா, செய்ய கர்த்தும், செயல் கருமம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செய்வேன் கரிஷ்யே, செய்யாய் செய் குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செய்வித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறான் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல். இதில் முந்தினவுதாரணச்சொல்லிற் கடுத்தவுதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றறிக

என்னையெனின், செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற் போல வடமொழியில் இரு என்னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம். இதுபோல இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களுக்கெல் லாம் உய்த்துணர்க. (௪)

௫௬. இறக்குந் துணைவினை யோர்காலத் தெய்துமே நேர்ந்த வினை,
மறுக்கும் பலவினைக் குங்கால மொன்றே மனையது முன்
பின், பிறக்குந் துவாதி சமானகர்த் தாவைப் பெறுமுற்று
மாய்ச், சிறக்கும் பிறபின்ன கர்த்தா வொடுஞ்சென்று
சேருமன்றே.

இஃது அவ்விருவகையெச்சங்கட்கும் விகற்பலக்கணங் கூறுகின்றது. துவாவென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோர்கால த்தெய்துதன் முதலாக முற்றுமாய்ச் சிறந்ததாக வரும் ஏழிலக்கண மும் பெறும். பிறவென்னுந் துமுனாதிகள் வேறுகருத்தாவையும் பெறும். எ - று.

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யூ, செய்பு என்று நான் குமென்க.

'சமான கருத்தா வொருவினை முதலே—பின்ன கருத்தா வே றுவினை முதலே' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். கண்மூடிச் சிரித்தான், வறிது நீந்திச் செல்லுநீவிடை, கொடியாடித்தோன்றும், விரைந்து போயினான், உருபு உக்தான், குதிரையேறிக் கொண்டேசென்றான், ஓடி வந்தான் என விவை துணைவினையோர்காலத்தெய்தியது.

உண்ணாதுவந்தான், உண்டுவாரான் என எச்சமும் முடிக் குஞ்சொல்லும் எதிர்மறுத்தது. 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா னெனின்' 'கற்றில கண்டன்னம்' என்னுங் குறளினும் திருக்கோ வையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடும் கற்ற லோடும் முடியுமென்பர். இதுவுமது. பிரதியோகி வியோகியோடே ஒக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனை ஆசாரியாரோபம் என் பாருமுளர். 'அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை' என்னுங்குறளுள் பரிமேலழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொக்குமாதலிற் கொல்லாமை அறவினையாயிற்றென்பர். 'காலினீர் நீங்காமை யுண் டிகே' 'பள்ளியுமீரம் புலராமையேறற்க' என்பது எச்சமும் முடி க்குஞ் சொல்லும் எதிர்மறுத்தலின், அது சொல்லான் முடியாது ஈரம்புலர்ந்த பின்னேறுக எனப் பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்ம றையாகாதென்க. இதனை அலங்காரநூலார் அபாவாபாவமென்பர்.

'திறக்கும்' என்றசேடத்தால் சதிர்ப்பிரத்தியயத்துக்கு மறையும் அடுக்குங்கொள்க. 'இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்' 'புரைதீரா மன்னு விளமை' 'மூவா முதலா வுலகம்' என வரும். 'மாமைமென் ஞெக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்துவந்தே' 'அறிந்திந்தும் பாகனையே சொல்லும்' என்பன ஒன்றுபல வடுக்கல். 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்' என்புழி வேறு பலவடுக்கல்.

இன்னும் அச்சேடத்தால் 'சென்றது சென்றது வாழ்நாள்' 'வந்தது வந்தது கூற்று' என முற்றுச்சொல்லும், 'அவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும்' 'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்' படைபடை, தித்தி எனப் பெயர்களும், அடுக்கி, மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும்போல வரும்.

இன்னும் அதனாலே 'துடிதுடித்துத் துள்ளி வரும்' 'கல கல, கூர்துவை' 'வற்றிய வோலை கல கலக்கும்' 'சலசலமதம்' 'பண்ணைப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்' 'புன்னம்புலரி' 'குறுகுறுகை' 'வயிறு மொடுமொடுத்தது, 'சிற்றஞ் சிறுகாலே' 'செக்கச் சிவந்தது' 'கன்னங்கரிய' என்பனவற்றை இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல் வந்தன "இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடநூலார் தேதிவ்யமானம் என உதாரணங்காட்டி, யங் லுக்கு என்பர். புநப்புந, ஜய ஜய, சிவ சிவ, ராம ராம, திரே திரே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்.

நேற்றுண்டு வந்தான், இஃதோ உண்டு வருகிறான், நாளையுண்டு வருவான். எ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருகிறான், உண்டு வருவான். எ-ம். காலத்திரயமுங்கொண்டது. "செய்தெனெச்சத் திறந்தகால—மெய்திட னுடைத்தே வாராக்காலம்" என விதித்ததுமது.

'நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்—வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்' 'கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' 'தொழுதெழுவார் வினைவளம்' என்புழி வெகுண்டு வேரார், எழுந்து தொழுவார் என முன்பின்னாகப் பிறந்தது. வடநூலாரும் வாய்பினந்துறங்கினுன் குறட்டைவிட்டுறங்கினுன் எனவும், கொடுத்திரந்தான் எனவும் காட்டுவர். 'வழுக்கினுள் வைக்குந்தன் னூனை யெடுத்து' 'பருகுவன்னபதனே யெல்லாங் கெட' இவையும் முன்பின் பிறந்ததாக வமைக்க. இனிக் 'கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' 'தொழுதெழு

வார் வினைவளை நீறெழு' என்றுந் திருவள்ளுவரினுந் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் தொழாநின்றெழுவான் தொழாநின்றெழுவார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பர். எழுதல் துயிலொழிதலாகலின், எழுந்து தொழுவானென முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி, கருப்புவர்தான் ஓடிவர்தான் என்பன போலத் தொழாநின்று துயிலொழிதல் கூடாமையுணர்க. “வைகறை யாமந் துயிலெழுந்து தான்செய்யு—நல்லறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற்—றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக” என்பது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந்தாயுந்தொழுது பின் காரியத்திற் செல்கவெனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவ்வுரை அசம்பாவிதமென்க.

'மோயின நெகிழ்த்த காலை' என முற்றாய்த் திரிந்தது. 'நறப்பா டலம்புனை வார்பினைவார்' 'கலைத்தொழில் படவெழுதிப் பாடினன்கனிர் சிலைப்பொழில் குரங்கின ஈன்ற துண்டளிர்' 'கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த வேடு மானிரை பெயர்த்த வாய ரார்த்தன ரணிக்க திண்டோ—டாவென்ற முடவிகிற் றென்று சிலிர்த்தது சரம்பெய் மாரி—போலின்ற வென்ப மற்றப் பொருவருந் சிலையினுந்தே.' 'செய்யோன் செழும்பொற் சாரஞ்சென்றது சென்றதாலி' 'அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா—நெகிழ்ந்தன சேரிதும் முல்லை மகிழ்ந்திதம்—விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவிளை கொண்டன காந்தள் குலை' 'சோலை பயிலுங் குயின்மழலை சோர்ந்த சைந்த வானூ மயிலினங்க ளார்த்தெழுந்த—வாலங் குளிர்த்த முகில்கறுத்த கோபஞ் சிவந்த—விளர்த்த துணைபிரிந்தார் மெய்' இவையெல்லாஞ் செயவெனெச்சம் முற்றாய்த்திரிந்தது. இவ்வாறுவரு முற்றுக்களை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில் ஏகவாக்கியமாகாது பின்னவாக்கியமாகிப் பொருள் சித்தியாதென்க.

'கோழிகூவிப் போது புலர்ந்தது' 'உரற்கா லியானை யொடித்துண் டெஞ்சிய யாமரம்' என்புழிக் கூவப் போது புலர்ந்தது உண்ண வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழ்நூலார் பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரிந்ததென்றும், “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” “அம்முக் கிளவி” என்னும் இரண்டு சூத்திரத்தால் சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியார் செய்தெனெச்சம் சமானகர்த்திருகமன்றிப் பின்னகர்த்திருகமாகவும் வருமென்றுங் கூறுவர். இவற்றை வடநூலார் கூவிவித்து எஞ்சுவித்து என அந்தர்ப்பாவிதணிச்சாக்கிக் கூறுவர். கோழியைக் கூவிவித்தற்கும்

யாமத்தை எஞ்சுவித்தற்கும் காலமும் யானையும் ஏதுவாதலிற் சம்பாவிதமாம். 'குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்' என்புழிக் குடிபொன்றலிற்றென்னும் பொருள்விளங்கக் குடிபொன்றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும். இனி ஞாயிறு பட்டுவந்தான் சாத்தன் என்றால், ஞாயிற்றைப் படுவித்தற்குச் சாத்தன் ஏதுவாகாமையின், அஃதசம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட எனத்துமுணர்த்தமாக்குவர். நன்னூலார் எச்சத்திரிபுகளை "சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வினைக்குறை" என்று சத்தவிகாரமாக்குவர்.

உண்டுவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திருகம். துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்ணக் கொற்றன் சோறுகொடுத்தான் எனத் துமுன் சமானகர்த்தாவோடும் பின்னகர்த்தாவோடும் வரும். செயின் செய்தால் எனக் கூறும் அவ்வியய கிருத்துக்களும் இருவர் வினையுங்கொள்ளும்.

'கருநாய் கவர்ந்த காலினர் சிதைவிய பானையர்—பெருநாடு காணை விட்டையிலே பிச்சை தானுங் கொள்வர்' என்பதனை 'இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்' 'சேனைத் தலைவராய்' என்னும் பாட்டுக்கள்போல ஆயென்னுஞ் சொல்கொடுத்து, விரவா வினையெச்சமாக்குவர். இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரியாவிசேடணமென்பர். 'அரியானை யந்தணர்தஞ் சிந்தை யானை' என்னும் பாட்டினைக் கருமவிசேடணமென்பர். 'இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவனை மன்மதனை யரக்கர் கோவை' எ-ம். தொடர்ந்தும் தொடராதும் வருவதுமது. 'கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவான்.' 'அகல்விசும்பு ளார்கோமா—னிந்திரன்,' 'காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார்' என ஒருபொருண்மேற் பலபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைப்பிற வரலாய் நின்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திரு விசேடணமென்பர். இவ்வாறு பெயர்பலவடுக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினை பலவடுக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் "வினைத்துமுற் றடுக்கினும்" "உருபுபல வடுக்கினும் வினைவேறடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீறுற முடியும்" என்னுஞ் சூத்திரங்களாலடக்குவர். 'பெண்ணேவல் செய்தொழுகு மாண்மை' 'மடலேறுப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுகுவாருண்மை மடலேறுதலன் பெண்மை எனப் பெயரெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், 'தோரான்பிறனில்புகல்' தோராத பிறன் என முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாய்ப் பொருடிரிதன

கலுபீத்துவா என்னுந் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டா குடித்து வென நின்று, வேண்டாகுடிக்க எனப் பொருள்பட்டுத் துமுனர்த்தமா மென்பர். துமுன் துவாவாய்த்திரிந்த ஆதேசமென்றுந் துமுன் பொருளில்வந்த துவாவென்பர். (இ)

௪0. எடுத்தல் படுத்த னலிதலென் றுகு மிசையனைத்துந்
தொடுத்த வுதாத்த மநுதாத்த மேனைச் சுவரிதமா
படுத்த கிருதந்துள் முறமெல்லா மெடுத்தலருந் திஙந்தம்
படுத்த லிரண்டு முடைத்தாஞ் சரூபம படுதொடரே.

இது சரமென்னு மோசையும் அது வருமிடனுங் கூறுகின்றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றோசையும் உதாத்தம், அநுதாத்தம், சுவரிதம் என்னு மூன்று சரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல் கிருத்துட் சரூபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல் திஙந்தத்தோடும், அவ்விரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சரூபச்சிவிட்டத்தோடும் வரும். எ - று.

'அடுத்த' என்றமையால் விலங்கலுங்கொள்க. 'பிரசயம் விலங்கல் பேசுங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென நின்றாற்போலச் சமானரூபம் சரூபமென நின்றது.

கிருத்துப் படுத்தல் திஙந்தம் எடுத்தலெனமாறிக் கூறுவாருமுளர்.

உ-ம். 'நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்' 'மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ் வார்' என்புழி நெறிநின்றார் சேர்ந்தார் என்னுங் கிருத்தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிக்க. வாழ்வார் என்னுந் திஙந்தமாகிய ஆற்பனேபதத்தை அநுதாத்தமாகப் படுத்துச்சரிக்க.

சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்டமும், பொருள் வேறுபடாது சொல் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்டமும், சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபச்சிவிட்டமுமெனச் சரூபச்சிவிட்டம் மூவகைப்படும்.

உ-ம். 'குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு—மழலைத் தும்பி வாய்வைத்தூத' 'சிந்தைகலி கின்றநிரு நீர்க்குமரி யாட' எனச் சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபம் வந்தவாறு காண்க. அஃது இஃது உஃது என்றுஞ் சுட்டுமுதலாகிய

வாய்தக்குற்றுகரமும், அது இது உது என்னும் முற்றுகரமும், பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உயிரோடு புணருங்கால், அஃதழிந்து இஃதழிந்து உஃதழிந்து என நிற்கும். அஃது இஃது உஃது என்னுங் குற்றுகரமும், அது இது உது என்னு முற்றுகரமும், உருபு புணருங்கால் அன்சாரியை பெற்றும் ஆய்தங் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிற்கும். இவை பொருள் வேறு படாது சொல்வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

செம்பொன்பதின்பலம், குன்றேறுமா, குறும்பரம்பு. நாடியாது, எட்டியாது, எட்டு, கொட்டு, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

இவ்வாறு வரும் நாநார்த்தபதத் தொடரையெல்லாம் தொல்காப்பியர் இரட்டுறமொழிதலென்பர். அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப் பிழையாமை என்பதனை இரட்டுறமொழிதலென்பர். இக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியார் "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொருளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு இச்சிலேடையுதாரணத்தைக் காட்டி யிடர்ப்படுவரென்க.

இனி நாநார்த்தபதத்தையெல்லாம் வர்ணவற்பாவமென்னும் எழுத்தொப்புமையுடைய பலபொரு ளொருசொல், பலசொல் லல்லது ஒருசொல் லன்றெனவும், ஒன்றல்லவை பலவென்பதனானும் பலவென்பதல்லது ஒருசொல்லன்றெனவும், இருசொல்லாதலின் இருகாலுரைக்கவெனவும், வடநூலார் கூறுவர். என்னை? பயஞ்சீரம் பயோம்புச [பயம்-பால், பயம்-நீர்] என அமரசிங்கத்துள் வருதலினென்க. அதுபற்றிச் சேனாவரையரும் "காலமுலகம்" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பர். தொல்காப்பியரும் "தெவ்வுக்கொளற்பொருட்டே" "தெவ்வுப்பகை யாகும்" எனவும், கண்ணென்பது ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் "கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி" எனவும், "கண்கால் புறமகம்" எனவும், இரட்டித்துக் கூறுவர். அப்பதீக்ஷிதர் 'ஏகநாளாயலம்பிபலத்துவர்துவம்' போலவென்று திருட்டாந்தங்கூறி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திநிமித்தம் ஒருங்குதோன்றுமென்றுங் கூறுவர்.

"உப்ப காரமொன்றென மொழிப—இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே" என்புழி தபு என்னுஞ்சொற் செடுவென

வும் கெவலியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர் தொல்காப்பியராகலின், ஈண்டும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆடிக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்புழி இக்குச்சாரியை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டுத் தொகைமொழியென்பர். அவை நான்கனுருபு தொடர்ந்த பொருளாகக் கொள்ளுங்காலும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலங்கலாம்.

* கலிதலை ஈறுமீற்றயலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சரிதகமென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சரிதகமென நின்றது. தமிழ்நூலுரைகாரர் சரிந்திறுதலிற் சரிதகமென்பது அறியாமை. (௧)

௪௧. பகுதிக் குரிய விகரணி யீரைந்தும் பாணிசெப்புந்
தொகுதிக் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி [டாந்
விகுதிக் குரியலிங் லோட்டு வியங்கோள் விதிப்பொருட்
தகுதிக் குரிய கிருத்தியம் வேண்டுந் தகும்படுமே.

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சம்ஞையென்னுங்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத்துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் காலமொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை தோயிறுதி நச லகாரமாம். அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட்டு எனவும் இருவகையாம். வேண்டும் தகும் படும் என்னுமூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்தியயமாம். எ - று. பாணி காலம்.

'முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழுத்தே விகரணி யென்ப.' 'தவ்விய மிக்குத் தவ்விய மநீயமென்—றிவ்வகை மூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்தியயம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். உண்ணப்படும், உண்ணாநின்றான், 'சொல்லுக சொல்லை,' 'வினைகலந்து வென்றீக,' 'தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக,' 'இன்பத்தின் பக்க மிரிக் கைதக்க,' 'அறைகுவன் சொல்லே,' கூடிப் பெறுகுவம் என விகரணி யெழுத்துக்களேழுவந்தன. ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காண்க. அராதி ஆதி என அதுக்காயும் துக்காயும் வந்தாற்போல, அறைகுவன் அறைவன் பெறுகுவம் பெறுவம் என வரும். உண்ணாநின்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அதுக்

காயே வந்தது. உண்டாவென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக் காயே வந்தது.

'அ ஆ உ ஊ என்னு நான் குயிருந்—தனைதரும் வென்னு முயிர் மெய்ம் மூன்றும்—விகரணி புயிர்சில மெய்யூர்ந்து வருமே—யேனை மூன்று மீண்டில வென்ப.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நடநவொற்றுஇன் முதலாகிய காலங்காட்டும் இடைநிலை யோடு நீங்காத அன்னிறு முதலியவற்றை விரித்து லகாரமாதல் காண்க.

இனி வியங்கோளாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழ்க என ஆசீர்வாதம் என்னும் வாழ்த்தற்கண்ணும், 'பரந்து—கெடுக வுலகி யற்றி யான்,' 'பொற்பாவாய்—நீருய் கிலத்து விளியரோ' எனச் சாபத்தின்கண்ணும், 'தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக,' 'எந்தை வருக,' 'எம்மான் வருக' என வேண்டிக் கோடலாகிய பிரார்த்தனைக்கண்ணும் ஏவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. 'கல் லையா னீன்கழலான் காப்பு,' 'குறித்தோன் கூற்றந் தெரிந்து மொழி கிளவி,' 'மறப்ப தறிவிலேன் கூற்றக்கலே,' 'நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக்—குலத்தின்க ணையப்படல்,' 'இய ற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்' என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிரீறும் ஒற்றீறுமாய் வரும் இருவகைவியங்கோளையும் லிங் கென்றும் லோட்டென்றுங் கூறுக.

கிருத்தியம்போல லோட்டும் வடநூலார் விதிப்பொருட்டா மென்பர். அதுபற்றி லோட்டிற்குங் கிருத்தியத்திற்கும் ஈடுவே றுப கமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம்:—'ஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செ ய்வினை—யாஅது மென்னு மவர்,' 'இரந்தரந் தினைப்பதாக நீவினை க்க வேண்டுமே,' 'நீயென்குறை சொல்லவேண்டு மார்வல,' 'யான் பொருதல் வேண்டும்,' 'வெய்யோற் கசேக நான் வேண்டுமே,' 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகு தியி னும்மை வேண்டும்,' 'இன்னென வருஉம் வேற்றுமை புரு பிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்' என்புழிச் செய்யு மென்னு முற்றுகாமல் வேண்டு மென்னுந் தவ்வியப் பிரத்தியயம் வந்தது. 'நலம் வேண்டி னாணுடைமை வேண்டும்' என்னும் பாட் டின் பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்.

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வாலிக்காரியஞ் செய்யத்தகும், 'எய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' 'கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணர்ந் தோரைத்—தலைநிலத்து வைக்கப் படும்' கீழ்களை, கற்றுணர்ந்தோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரித்து நின்றமை உயர்திணைப் பன்மை படுமென்பதனோடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முற்றிய ஆற்பசேபதமன்றி யாக்கிய கிருத்தன் விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தெற்றெனவறிக.

இனி 'உள்ளப்படுகென' எனவருந் திருக்கோவையாருள் சொற் சோதனை காட்டிய 'வஞ்சனையஞ்சப்படும்' என்பதற்கு அஞ்சத்தகுமென்பர் பேராசிரியர்; பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமென்பராதலின், கிருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபதமாய் இருதிணையைம்பாலு மூவிடத்தினும் நிற்றலின், அசக்கிய கிருத்தாமென்க.

முற்கூறிய விகாரணியுள் பெறுகுவம், உண்டுகிடந்தான், உண்டுவிருந்தான், புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விகாரணி, வம் என்பது காலங்காட்டும் லகாரமாகிய இடைநிலைதோய்விறுதி. உண் பகுதி, டு விகாரணி, கிடந்தான் இருந்தான் என்பன லகாரமென்னும் இடைநிலைதோய்விறுதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகாரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைநிலைதோய்விறுதி. சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகாரணி பெற்று நின்றாற்போல, பசு சகி தசு என விகாரணி பெற்று நிற்கும் முன்னிலை யேவல்வினைச்சொல். இவற்றுள் லகாரமென்னும் இடைநிலைதோய்விறுதி குன்றியது 'அபுமலச்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதும். 'கிருவுதல்' முதல் இதுவரை கிருதந்தமென்பர். (எ)

௭௨. அடைமொழி யாக்கொகை தத்திதன் காரக மாஞ்ச
டங்க, கடையயி லேவினை யெல்லாந் திகந்தாற் றுதுவினை,
புடையாக் ஆந்தனைச் சொற்பெயர் பாவமே யொதுவி
னிற்கு, மிடைநிலை யாருண்டில் வேறெச்ச மவ்யய மென்
றறியே.

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சப்தமாம். வினையெல்லாம் திகந்தமாம். முதனிலைத்தொழிற்பெயரும் உம்மையாற் புடைபாக்த தொழிற்பெயருமாகிய இவ் பாவமும் கிருத்பாவமும்

பாவபதமாம். திணைபாலிடமூன்றிற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியயமாம். எ - று.

'அடைமொழி' என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சுபந்தமாம். தன்னூலாரும் "வினையின்பெயரே" என்புழி வினைதன்னைச்சொல்லும் பெயரென்றார்.

முதனிலை புடைபரத்தலாவது 'சாமானியம்' என்னும் பாட்டெட்காட்டிய இக்முதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களென்க.

பறவை, உவக்கை, துடைப்பம், கிடக்கை எனமுறையே கருத்தாவுங் கருமமுங் கரணமும் அதிகரணமுமாகிப் புடைபரத்த பாவபதம் வரும். புனைத்துறை, பெய்துறை, 'கெடுகோகவையாது,' 'அறிகொன்றறியான்' என்னும் முதனிலைகளும் உரைத்தல் கெடுதல் அறிதல் எனப் பொருள்விரித்து சொல்விரியாத நிங் பாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத நான்கும் வினைக்குறிப்பாதலின், அவற்றைக் கம்மியமானக் கிரியையாய் நிற்கும் அவ்வியயமென்பர். இருதிணையைம்பான் மூவிடமாயடங்கிய லிங்கத்திரயமும் புருடத்திரயமும் வசனத்திரயமுமான மூன்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், இடைச்சொன்முதலிய வாறனையும் அவ்வியயமென்பர்.

உயர்திணை முப்பாற்குமுரிய யாரென்னும் பிரச்சினபதம் 'வரைதகூட்டின்னு முதுபனி யாமத்தெங்- கோதைகூட் டின்னிய தான் யார்மன் -போதெல்லாந்—தாதேதாடு தாழ்ந்தாக் காரி வணாடன்—றூதேதாடு வாராத வண்டு.' எ-ம். 'காணுமோன் றுன் அமார் ஞானங்களார்' எ-ம். நீயார் எ-ம். இருதிணையைம்பான் மூவிடத்தும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

'மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிர்' எனவும் 'மயிலெனப் போந்து' எனவும் 'மணிமயிற் றொழில்' எனவும் திருமுருகாற்றுப் படையினும் திருக்கோவையாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்குவமையாக்கலின், 'நடைமயிலே' என்றும்.

வடமொழியுதாரணம்:—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்கு; இவை யார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், வியாகம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயர். அமரசிங்கமென்னு நிகண்டில் மூன்றுங் காண்டத்துள் அவ்வியய-

வர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம் ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுளடங்குமென்க. 'ஒழிந்தப்பட்டது' இது ஆசாங்கியயம். 'செருஅஅப்பழியபெருக' என்புழி பழியவென்பது வாசசாங்கியயம். (அ)

௪௫. காலத் திரயம் புருடத் திரயங் கலந்தலிங்கச்
சீலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட்
கோலப்பொன் ஞானியென் றிவையாது வ குறிவசன
சீலத் தடங்கண்ணல் லாயெழு வாய்க்கு சேர்ந்தனவே.

௪௬. பூதந் தொடர்வர்த்த மானம் பவிஷ்யம் போதுமயி
லேதந் தனைய பிரதம மத்திம முத்தமமா
மேதக்க சேட விசேடம் பகுதிப் பொருள் விகுதி
மாதர்ச் சுவார்த்தமென் றோடா வாதம் வழுவமைப்பே.

இவ்விரண்டும் அவை. காலத்திரய முதலாக வசனத்திரயமீறாகப் பன்னிரண்டின் இறப்பு நிகழ்வெதிர்வென்னு மூன்றும் முறையே பூதகாலம் வர்த்தமானகாலம் பவிஷ்யத்காலமாம். படர்க்கை முன்னிலை தன்மை என்றும் இம்மூன்றும் பிரதமபுருடன் மத்திமபுருடன் உத்தமபுருடன் எனவாம். ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்பால் என்னுமிம்மூன்றும் புல்லிங்கம் திரீலிங்கம் நபுஞ்சகலிங்கம் எனவாம். எழுவாய்க்குக் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு ஏகவசனம் துவிவசனம் பகுவசனம் எனவாம். சேடவிசேடம் என்பது உம்மைத்தொகை. இவை முறையே குறையும் மிகையுமாம். நானுதிகமென்பதுமது. பகுதிப்பொருள் விகுதி சுவார்த்தமாய் வரும் பிரத்தியயம். வழுக்காத்தல் தோஷாபவாதமாம். எ - று.

'குறிப்பே யிலிங்கங் கூறுங் காலே' இது சூத்திரம்.

சத்துவகுணத்தைப் புல்லிங்கமெனவும், இரசோகுணத்தைத் திரீலிங்கமெனவும், தமோகுணத்தை நபுஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை சாத்திரலிங்கமெனவும் சொல்வர். இக்குணங்களோடு கலவாத பொருளொன்றுமில்லையாம். ஆதலின், இக்குணங்களோடு கூடிய பொருளைப் புணர்த்துஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ்வாறு கூறுவரென்று பாணினி முதலாயினோரும் சைமினியும் காலாமத்தியாயத்திற் கூறினரென்க. இவ்வாறு வரும் சாத்திரலிங்கத்தை வைதிகலிங்கமென்று சொன்னாரொழிக. இம்மூன்றுகுணமும் பிரகிருதி குணமெய்ப்பாய் நிற்றல்பற்றி ஒருபொருட்சொல்லே மூன்றுலிங்கமுமாமென்பார்.

'மிகுதி குறைவொப் பெனவருஉ மூன்றும்—உபய மபசயஞ் சமமெனலாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'இலேச மிசையே லவமென மொழிப—வெருளக் கிரகண மென்பது மதுவே—குறையே சேடங் கூறுங் காலே' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

ஆகாரவிறுதி யகாரவிறுதியியற்றே என்பது 'ஆகார விறுதி யகர வியற்றே' என்பதும், ஆதியதென்ப வயிமிதகர்த்தா வசயிமி தகர்த்தா என்பது அசயிமிதமென்பதும், செய்த செய்யின்ற செய்புமென்வாய்பாட்டில் என்பது பாட்டிலென்பதும், எடுத்துக்காட் டென்பது காட்டென்பதும், இல்வாழ்க்கை வழி வெஞ்சல் என்பது வாழ்க்கைவழி வெஞ்சலென்பதும், சீர்துக்கிச் செயல் என்பது துக்கிச்செயலென்பதும், சேடமாம். இவ்வாறுரைத்ததனாற் பிறிதோரிலக்கணமுங் கொள்ளுதல் உரைகாரர் மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் எழுதிக்காட்டல் வேண்டா வாயிற்று.

சந்தோபிசிதமுறை காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவார்த்தமென்னும். உ-ம். 'மாதர்மலை மாட்சியான்' எ-ம். 'கனங்குழை மாதர்கொல்' எ-ம். 'குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து' எ-ம். 'வண்ணவண்டின்குரல் பண்ணை போன்றனவே' எ-ம். 'ரத்தம்போற் சேசே' எ-ம். 'சோதிவாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவந்தன' எ-ம். நீலகம், மௌத்திகம், படகம் எ-ம். இருவகை மொழியினும் சாமானியதத்திதனில் வரும். கொளத்திரிபில வே என்பது போல வரற்பாலது திரிபிட மின்றே என்பதும் இரு பெயரொட் டென்பது இருவயிற் பெயரொட்டென்பதும் அவ்வியயதத்திதனில் வரும். பாவதத்திதனில் வருதல் 'முட்டாது கூறிய' என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்.

வழுவற்க வென்றலும் வழுவமைத்தலுமென வழுக்காத்தல் இருவகைப்படும். குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல்லுகவென்றல் வழுவற்கவென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொல்லன்றாயினும் ஒரானொன் அப்பொருளை விளக்குதலின் அமைக வென்றல் வழுவமைத்தலாம். அதனை வடநூலார் சிரங்குரக்கையவ: என்றுபோவர்.

ஆன்வொரேத்த காலமாவது மனேவிற்கும், யாவருமுரும், நீசுமேம் அன்றமின் நிழ்வல்லதில்லையென்பாரும், ஒருவர் படைகுர் தொழி நிலை ஒருகாலம் முன்சென்றொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாறு

வின் இறப்பு மெதிர்வுமாமென்பாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொரு ளின் பண்புத் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொ ருட்பேறில்லை யென்பாரும் என ஆசிரியர் நால்வராதலின், அகத் தியர் "உலக வழக்க மொருமுக் காலமு—நிலைபெற வுணர்த்து முதுமறைநெறியால்" என வேதங்கூறிற்றென்பர். முன்பிறந்தான், பின்பிறந்தான், மூத்தான், இளையான் என்பனவற்றை உதாரணங் காட்டிக் காலமுண்டென்பாருமுளர். (க-௪0)

௪௫. வினைப்பெய ரோடல் வயமொக்கை யாதி யிடைக்கு நின்ற
தனைப்பெய ரிட்ட லுபசர்க்கஞ் சுட்டி னுட் டனகரத்
தினைப்பெய ரிட்டது தற்சத்தம யற்சத்தம் யாவெனா
முனைச்செயப்பாட்டு வினைபாவ கன்மணி மொய்த்தபக்கே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி நின்ற கை முதலாகிய அவ்வியயங்கள் உபசர்க்கமாம். வினைப்பெயரெனவே வினைச் சொல்லோடு வருதலுங்கொள்க. அகரச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம். யாவென்னும் வினாப்பெயரும் எகரமுதலாகிய வினாப்பெயரும் யற்சத்தமாம். செயப்பாட்டுவினை கர்மணிப்பிரயோக த்தின்கண்ணும் இவ் பாவப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் வந்த யக் காம். எ - று.

அகரத்தையும் எகரத்தையும் சிலமொழியாய் நிறுத்தித் தொ ல்காப்பியர் முடித்தலின், அவ்விரண்டெழுத்தையும் ஆகுபெயராக வுங்கொள்க.

உ-ம். கைமிகல், 'கலத்தாரைக் கைவிடுதல்,' 'கையுறவேன்,' 'ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்' எனக் கையென்பது உபசர்க்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. 'நால்கால் யாத்த மாலை வெண் குடை' எ-ம். 'உயிரிற் றலைப் பிரிந்த ஞான்' எ-ம். 'கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல்' மேற்கோள் எ-ம். 'மீக் கூறு மன்னனிலம்' எ-ம். 'ஒல்லை புணரப்படும்,' 'வல்லைக்கெடும்,' புறங்கொடுத்தல், புறந்தருதல், புறப்படல், அகப்படல், 'இலம்படு புலவர்' எனவும் உபசர்க்கம் வரும். கை, கால், தலை, மேல், மீ, ஒல்லை, வல்லை, புறம், அகம், இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமா றுதல் வடமொழி யுபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச்சொல்.

வடநூலார் உபசர்க்க மிருபதென்பர். அதிவேலம் அதிசயம் என்பன வடமொழியுபசர்க்கம். சிந்தாமணியாரும் 'அதிவேலமாக்

தர்' என்றார். அநிதுட்பம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச் சொல்லோடும் வாராமையின், அவ்வியயீபாவமென்க.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு' 'யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்' என்பன யச்சத்தம் வர்தபின் தச்சத்தம் வரும். இந்நியமம் வடநூலார் மதமாதலின், இருவள்ளுவரும் அவ்வாறு செய்யுட்செய்தாரென்க.

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செயப்பாட்டு வினையை யக்கென்பர். அன்றியும் 'பொருத்தப்படும்,' 'மன்றபடும்,' 'சோர்வுபடும்' எனப் பெயரடுத்துவரும் படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல் வேறுபடுக்கப்படுதல் எனத் தொழிற்பெயரடுத்துவரும் படுவை ய என்றுங் கூறுவர். (சஎ)

சஅ ஆயுமலர்த்த மசர்த்த மலாதி பசாதியிவை
மாயுமெய் யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிநுதலாய்
தோயுமெய் யாதி சமத்தம் வியத்தந் தொகைசிமேற்
றேயும் பிரேரணை செய்யா வெனல்செய் யெனக்குன்றுமே.

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச்சொற் குன்றி நிற்பதுங் கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலர்தம் எனவும், உயிரீறு அசர்தம் எனவும், மெய்ம்முதல் அலாதி எனவும், உயிர்முதல் அசாதி எனவும் பெயர்பெறும். தொகைப்பதம் சமத்தபதமெனவும், தொகாப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயர்பெறும். செய்யாவென்பது செய்யெனக் குன்றும். எ - று.

'பிரேரணை யேவல் பேசுங் காலே' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். ஆல் அலர்தமும் அசாதியுமாம். மணி அலாதியும் அசர்தமுமாம்.

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கம் படகம், வட்டம் பலகை, கமலம் தாள் என்பன விரியென்னும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரச்செல்வம், மன்னகுமாரன், சங்கபடகம், வட்டப்பலகை, கமலத்தாள் எனப் பிளவுபட்டிசையாது, ஒருசொல் நீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்னுந் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்கமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, கமலமொத்த தாள் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ்வாறல்லது அது கு என்னும் விபத்திகளும் உம்மைகளும் உவமவுருபுகளும் நின்றழியாவென்க.

'செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின் — வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.' என்புழி உரையாயென்பது உரையென நின்றது. வடநூலுள்ளும் பசி என்பது பச எனக் குறைந்து நின்று, பசி எனப் பொருள்படும். பஶ்யசி என்பனவுமது. வடநூலார் இவ்வாறுரைக்குங் கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "செய்யாவென்னு முன்னிலை வினைச்சொற் — செய்யென் கிளவி யாகிடனுடைத்தே" என்றார். இச்சூத்திரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பற்றிச் சேனாவரையர் செய்யாவென்னும் முன்னிலையேவல் வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினார்க்கினியார் செய்யாவென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடன்பாட்டுச்சொல்லாமென்றும், அது குன்றினதன்றென்றுமுரைப்பர். செய்யீரென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செய்யென்கிளவி யென்பதன்றியும் செய்யுமென்கிளவியாகிடனுடைத்தே என வேறொரு சூத்திரஞ் செய்யவேண்டும். 'மகவினை - மக்கட் பதடி யெனல்' என்பதும் உடன்பாடெதிர்மறையென்னும் இரண்டுவிதியும் பெறும். அதற்குஞ் சூத்திரம் வேறு வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் நிற்குமென்பது கருத்தாயின், 'செய்யாவென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற் — செய்யவென்னு முடம்பா டாகும்' எனச் சூத்திரஞ் செய்வர். அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்யாமையானும், அஃதவரையன்மையறிக. இனி முதனிலைகளைத் தொல்காப்பியர் 'ஒற்றிறு தொழிற்பெய ருயிரிறு தொழிற்பெயர்' என்றதல்லது முன்னிலையேவல் வினைச்சொல்லென விதியாமையானும், அம்முதனிலைகள் பெயராய் நின்றே பின் மூன்றிடத்திற்கு முரிய இடைநிலைகளைச் சேர்த்து வினைச்சொல்லாவதன்றித் தனியேநின்று வினைச்சொல்லாகாமையானும், தனியேநின்று முன்னிலைவினைச்சொல்லாயிற்றென்றால், தனியேநின்று படர்க்கை வினைச்சொல்லாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேண்டும்; அவ்வாறாகாமையானும், நச்சினார்க்கினியாருரை வடநூலோடு மாறுபட்டதாமென்க. சாவவென்னெச்சத் திறுதி குன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் முதலாயினோர் விதித்தோதிய உபலக்கணத்தால் 'பாலறிவந்த,' 'செய்தக்க,' 'மன்மாண் புனைபாவை யற்று' என வருவனவுமது. 'அண்மாணுழைபுலம்,' 'வரிப்புனைபந்து' என வருஞ் செய்தெனெச்சத் திறும் வினைத்தொகைகளாய்க் குன்றிய பெயரெச்சத்திறும் இவ்வாறே கொள்க. இவை விவட்சாதீனம். (௯)

௪௭. இன்பயஞ் சார்ந்தத் தம்பொரு ளின்றிச் சிலபதங்கள்,
அன்வயஞ் சம்பந்த தாற்பரி யத்தோ டநுபபத்திச்,
சொன்மயமாகத் தோன்றப் பொருள்வே றுணர்த்திற் றுடி
யிடையாய், தன்பயஞ் சார்ந்த விலக்கணை யாமென்பர்
தார்க்கிகரே.

இது பிறநூன்முடிந்தது தானுடம்பட்டிலக்கணை கூறுகின்றது. சில பதங்கள் தந்தம்பொருளையன்றி அன்வயமும் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்மூன்றிலேனும் தனித்தனி அநுபபத்தியுந் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக்குமாகலின் இலக்கணையாம். எ - று.

சொன்மயம் சொற்பொருள். உபபத்தியன்மை அநுபபத்தி. அதற்குப் பொருள் பொருத்த மின்மை.

இலக்கணையாவது, பெயராக வினையாக நிற்குஞ் சொற்கள் தந்தம்பொருளைபுணர்த்தாது, பொருளின்சம்பந்தப் பொருளையும் தாற்பரியப்பொருளையும் அறிவித்தல். சக்கியசம்பந்தத்தால் இலக்கணையென்றார் வடநூலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறாதுளைபு—நின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி - முன்றின் - முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்—குழந்தபின் சென்றவென் னெஞ்சு,' 'வைகல் பூங்கழி வாய்வந்து மேயுங் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்' என்புழி நேர்மருங்கிற் கையூன்றி, கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் என்னும் பதங்கள் தந்தம்பொருளை புணர்த்தலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளைபுணர்த்தலுஞ் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமின்றி, அப்பதங்கள் நெஞ்சோடுங் குருகோடும் அன்னுவயமே பயனாக நின்றன.

கங்கையிடைச்சேரி, புளித்தின்றான் என்றால் அவற்றுள் கங்கை புளி என்னும் பதங்கள் தந்தம்பொருள்மேலன்றி அப்பொருளின் சம்பந்தத்தால் கரை பழம் என்னும் பொருளை யறிவித்து நின்றன.

'வீதி புனங்கிழித் தருவச் சென்றான்,' 'நிலஞ்செறி னெடுந்த பாய்மா,' 'நீந்துமம்பு வேலான்,' 'பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் றெழுதரு பரிதி,' 'கள்ளி வயிற்றி னகில்புகைக்கும்,' 'நாரிமேற் கண் பகைக்கும்' என்புழி உலாம், செறின், நம்பு, பருகி, கான்று, வயிற்றில், கண்பகைக்கும் என்னும் பதங்கள் தந்தஞ் சொற்பொருளின்

றித் தாற்பரியந்தோன்ற உள்ளதெக் கழித்து, வீதி சூழளார்க்க, நீச் செற விட்ட வேல், இருவிக்கி எறித்த எழும்பரிதி, வயிற்றிடத் தில், சேரிமேற்கிடக்கும் என வேறொருபொருளை யறிவித்து நின் றன. இவையெல்லாவற்றிற்கும் அநுபபத்தியாமே தோன்றுவன காண்க. இவ்வுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்லாம் வேறே யுதா ரணங் காட்டுவாருமுளர். அவையும் இவையாலடங்கும் நுண்ண றிவினோர்க்கென்க.

அவயவமே பயனாக நின்றதனைப் பொருள்வேறுணர்த்து மவ ற்றோ டொருங்கு சிறந்தி முடிப்பது கூடுமோவெனின், "எச் சப் பெயர்வினை யெய்து மீற்றினும்" என்னுஞ் சூத்திரம்போலக் கடாவுரை காட்டி மறுக்கப் பட்டது.

இவ்விலக்கணங்கள் சத்தநூலிலக்கணமன்மையின், தொல் காப்பியர் பொருளியலுள் "நோவு மின்பமும்" என்னுஞ் சூத்திர த்துள் "உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோல் - மறுத்து ரைப் பதுபோல்" எனச் செய்யாமரபிற் றொழிற்படுத்தடக்குவர். வடமொழியிற் காளிதாசனும மேகசந்தேசத்தினுள் இவ்வாறு கூறுதல் காண்க. இவ்விலக்கியங்களை இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிகளும் 'முல்லையெனு - மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந் ததே - புன்மாலை யந்திப் பொழுது' எனவும், 'வாள்வினை வாய்விட் டார்ப்ப' எனவும், 'கண்களே சொல்லும் வாய்திறந்தே' எனவுங் கூறுவர். (கஉ)

சஅ. மருளறு காரணங் காரியம் பெயரீறு வந்துறழு, மிரு
ளறு மொண்குணப் பேர்குணிப் பேர்வினை யொடிணையுயிர்,
பொருள்வினை மற்றோர் பொருளினுக தோன்றும் புலத்
தொடியார், தெருளுறு பண்பு புலனினை மாறியுஞ் சேர்ந்
திடுமே.

இதுவுமது. காரணப்பெயர் காரியப்பெயராகியும், காரியப்பெ யர் காரணப்பெயராகியும், மாறி வரும். குணம் குணியாயும், குண வினை குணிவினையாயும், வரும். ஒருபொருளின்றொழில் அதனோ டியைந்த பிறிதோர்பொருளோடும் வரும். இடத்துநிகழ்பொரு ளின்றொழில் இடத்தோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறியும் வரும். எ - று.

புலம் இடம். புலன் விடயம்.

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற் கேதுவாகிய பேதைமை; இது காரியங் காரணமானது. 'தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு' தீவினையால் வருஞ் செருக்கு; இது காரணங் காரியமானது. 'இல்லதெ னில்லவள் மாண்பானால்' மாண்புடையாளானால்; இது குணங் குணியானது. 'சிற்றின மஞ்சும் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்' இது ஒருபொருளின் வினை மற்றோர் பொருளின் வினையானது. 'குளவளாக் கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று,' இத்தப்பாலை காளுழிய சிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்துநிகழ் பொருளின் றொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுந் தோன்றும்' என்ற சகாரத்தால் 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறும்' என்னுஞ் சினைவினை முதல்வினையாதலுங் கொள்க.

இன்சொல், வன்சொல், மதுரகவி, 'செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன. (௪௰)

௪௧. சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்
கும், வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும் வினை
விகுதி, மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை போக்கெழு
வாயுருபுந், தேற்றிய லிங்க மொருமூன்று மில்லை செழுந்
தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் பேதங் கோடிகூறிட்டு ஒருகூறுண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது. திணைபுணர்த்தும் வினைவிகுதியும், ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்தும் வினைவிகுதியும் வடமொழிக்கில்லை. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாவிபத்தியும், இலிங்கத்திரயமுமில்லை. எ - று.

'சேதன னுயர்திணை யஃறிணை யசேதனம்.' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

எற்புழிக்கோடலால் தமிழ்மொழிக்கும் அஃறிணைக்கண் ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்தும் வினைவிகுதியில்லையென்க.

"எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே" என்றதனுலே தமிழுக்குப் பிரதமாவிபத்தியில்லை யென்பது முன்னே கூறினும், பின்னுங்கூறியது, இலிங்கஞ் சிறுபான்மை கொண்டு பெரும்பான்மை விலக்கவேண்டிய அநுவாதத்தாலென்க.

‘ஒருமூன்றுமில்லை’ என்ற சகாரத்தால் மூன்றுமின்மை எச்சப்ப டுத்தி ஒருபொருட்கே தன்னை விசேடிக்கு மிடத்தும், குணங் கள் குணிகளை விசேடிக்குமிடத்தும், வடநூலார் மதம்பற்றி இலிங் கநியமம் ஏகதேசமாக வரும்.

உ-ம். சயநி என்றால் செயிப்பன், செயிப்பள், செயிக்கும், செயித்தது என ஓரீறே நின்று பொருளுணர்த்துமென்க.

‘நாணென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்கும் கள்ளென்னும்—பே ணாப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.’ என்னுந் திருவள்ளுவரில் பரிமேல ழகர் நாணென்னு நன்மை யெனற்பாலதனை நல்லாளெனப் பெ ண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமைபற்றி யென்றாராத லின், வடமொழியுள் லச்சையென்பது பெண்பாற் சொல்லென்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்திலே ‘தென்றலஞ் செல்வன் யாண்டு ளன் கொல்லோ’ ‘திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுளன் கொல்லோ’ எ-ம். ‘இன்னிள வேனில் வந்தன ளாக’ எ-ம். பெயராலும் வினை யாலும் அவ்வவ சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். ‘பால்வாய்ப் பிறை ப்பிள்ளை யொக்கலைக் கொண்டு பகலிழந்த—மேல்பாற் றிசை ப்பெண் புலம்புறு மாலை’ எனப் பெண்பாலாக்குவர். சடகோபர் திருவிருத்தத்துள் ‘வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை’ என்பது மது. ‘தோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்—கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்’ என்னும் நாலடியாருள் கூத்தன் உயி ர்க்கூத்தன். ‘கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லாள்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக் - கங்கையாள்—பூம்புன லாகஞ் செழீஇயினான் போரேறே தான்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்து.’ இச்செய்யுளிற் கும ரியாற்றைக் கொங்கலர் கோதைக் குமரிமட நல்லாளென்றும், கங் கையாற்றை ஈறு திரித்துக் கங்கையாளென்றும் பெண்பாலாக்கு வர். இனிச் சிந்தாமணியுள் ‘ஆனைபு னரசன்ற னணிநிணர் வலமரு ப்பு’ என வருவதனையும் அதன்பாற் படுத்துக.

இனிப் “பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைக் கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் அந்தணர் அரசர் என்னும் பன்மையீ ற்றுச் சாதிப்பெயரை உயர்திணைப் பெயரென்றும், அந்தணன் அரசனென்னு மொருமையீற்றுச் சாதிப்பெயரை விரவுப்பெயரெ ன்றுங் கூறினர். அதுவு மொக்கும். நாணென்னு நல்லாள், தென் றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாம் சாதிப்பெயரன்மையாலும், பரிமேலழகர் நாணென்னு நல்லாளென்பதனை உருவகமென்னாமை யாலும், விரவுப்பெயராகாது இலிங்கமென்னும் பாலுணர்த்துஞ் சொல்லேயாமென்க. நாணென்னும் படர்க்கை விரவுப்பெயரை

யும், நீ நீரென்னும் யுஷ்மச்சத்தமாகிய முன்னிலை விரவுப்பெயரையும், யான் யாமென்னும் அஸ்மச்சத்தமாகிய தன்மை விரவுப்பெயரையும் வடநூலார் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கத் தோன்றாதன வென்றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கத் தோன்றாதன வென்றுங் கூறுவர். தென்றலஞ்செல்வன் முதலியனவெல்லாத் தன்னைத் தான் விசேடித்தன. பிற்காலக்கவிகளும் 'குழுமலர்முகத்துச் சொன்மாமகள்,' 'பொலம்புரி காஞ்சிப் புகழ்மகள்,' 'கொதித்து மேற்றிசை மனலத் தகப்பதம்,' 'உறுபகற் சிறவன்,' 'கங்கையான்கடற் றலைமகன்,' 'தனிப்பில் பெருங்கீர்த்தித் தையல்' எனத் தன்னைத்தான் விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவர்.

வடநூலார் கர்மதாரயனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப் பண்பு வேறொருலிங்கமாக நின்றாலும் பண்புடைப்பொருள் எந்த லிங்கமாம் அந்தலிங்கமாக்கிப் புணர்த்துவாராதலின், அடையாக நின்ற குணலிங்கத்தை அநித்தியலிங்கமென்பர்.

உ-ம். கருஞ்சாத்தன், சாத்தி, சாத்தர், குதிரை, குதிரைகள் என்பனவற்றைப் பொருள் விரிக்குங்காற் கருவென்ற பண்பின் முதனிலையைக் கரியன், கரியள். கரியர், கரியது, கரியன என வீறு திரித்து வருமொழி எந்தலிங்கம் அந்தலிங்கமாக்கித் தொகுப்பரென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் "ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி" என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை புணர்த்தலான் ஒன்றனையொன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொருளின்மேல் வருமிடத்து "இன்ன திதுவென வரூஉம்" என்றும் பண்புத்தொகைச் சூத்திரஞ்செய்தது நேரே காண்க. கரிய சாத்தன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பர். இவையெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து நின்றன. இவ்வுரை சேனாவரையருரை.

கருங்குதிரை யென்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை என விரித்தால் எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாகாதென்று மறுத்த நன்னூலார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை யென்பனவற்றோடு புணர்த்ததன்றோவெனின், அவர் வாமனன் ஜினேந்திரன் செய்த சத்தநூல்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர். 'வருத்தியின்றுள் மறர்தொழிற்றாள் வளர்த்தாள் சொற்கேட் டில்லடித் தாள்' எனக் குயில் காக்கைகளை நன்றது வளர்த்ததென்னுமதே, நன்றுள் வளர்த்தாளென உயர்திணைக் கிருதந்தமாக்கிப் பெண்பாலாக்குறுமது. இக்கருத்தறியாத நன்னூலுரைகாரர் இவற்றையெல்லாம் உருவகமென்பர்.

தக்கிணாமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், முக்கினது கெட்டெழுத்தானது. தக்கிணதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாகலின், நிலைமொழியீறு நெடில் குறிலாய் வருமொழிக் கேற்ப ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னை? விசேடியம் எந்தலிங்கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (௯௦)

௯௦. ஆக்கும் பிரதி பதத்துட னேயழி யா திருத்து
நோக்கும் படியச் சினைய வுதாரண நோக்கினைச் சேர்
தூக்கும் பொழுதறி தாவதொன் றில்லை சொல்லா தனவுங்
காக்குந் திறங்கண்டு காப்பது வேகடன் கற்றவர்க்கே.

இஃதிர்நூலு ளுரைத்துரையாதன மயங்காதுணருமாறும் அவையடக்கமென்னும் விசயமுங் கூறுகின்றது. நற்புறனடையுமாம். பிரதிபதமும் திருவசனமும் உதாரணமுஞ் சேர்த்துக்கிப்பார்க்குமனவில், அறிதாயறியற்பாலது எறிதாயினுமில்லையாம். இந்நூலுட் கூறாதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்த்தி அவற்றை வழுவாமற் பாதுகாத்தல் காவலர்க்கு முறைமை. எ - து.

பிரதிபதமாவது பரியாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். என்னையோவெனின், அடி, கால்; நாசி, மூக்கு; காது, செவி; நெருப்பு, தீ; புடைவை, சேலை; என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், நியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என ஊழென்னுமதிகாரத்துட் காட்டினதுமாம்.

'திருவசன விருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடிபு இலக்கணத் ததுவே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

திருவசனம் அல்லது விருத்தி என்பதாவது, ஊழ்: அஃதாவது இருவினைப்பயன் செய்தவினையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி என ஒருசொற்கு வாக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்த்துவதென்க. குடர்தமென்பதற்கு 'குடக்கன்மை கூப்பி மெய்கோட்டி நிற்றல்' எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பதுமது. இவ்வாறு மெய்ப்பாட்டியலுள்ளும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ்வொரு சொற்களைப்பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவர்.

படியச்சு: அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு,

ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பையய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல நிற்கும். வடநூலாரும் ஏகமேகமென்பதனை ஏகைகம் என்பர்.

பிறிதினியைபுநீக்குதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இயைபின்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றுங் கூறுவர்.

(சாதியொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறுகள் மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது; 'ஈறு தோன்றிய சாதி யொருமையு--மீறு தோன்றாத சாதி யொருமையு--மென விரு திறப்படு மிருதிணை மருங்கினும்,' இஃதுரைச்சூத்திரம். உ-ம். 'சிலிகை - பொறுத்தானை ர்த்தா ளிவை' என வுயர்திணைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்துள் "மெய்ந்நிலை மயக்கி னாகுந வும்" என்பதனுலடக்குவர் நச்சினார்க்கினியரெனக. 'கவிமயாபிம் புதனொடுங் கலந்து நாடொறும் - புலிபுகழ் நேடுந்தோன் புரவி யெழுடைக்—குவிதலைத் தேர்கடாய்க் குணகு நின்றெழு—மவிர் கதிர் வானவ னமுகு மேயினுன்.' வடநூலார் உயர்திணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரென்பதறியவேண்டி வடமொழி களன் காவியத்துள் இக்கவியைமாத்திரம் யாமொழிபெயர்த்தாம். இனி அஃறிணைக்கண்ணும் 'அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரினும், 'நாலெனப்படுவ தூவலுக்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார் தெய்வம்,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்' என்புழிக் குணம் தெய்வம் என வீறுதோன்றாச சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா கால்வ னெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்து,' 'வேலாண்முகத்த களிறு' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லேயன்றிப் பன்மைவினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட் சாதியொருமையின்மை காண்க. 'எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்—கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்— னிற்க வதற்குத் தக' இவற்றையும் வடநூலார் சாதிப்பன்மையென்பர்.

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை ஒருவிசித்ததாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அநுவாதம். உ-ம். 'அறத்தினூஉங் - காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு,' "அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை' எனவரும். 'ஒருபெயர்ச் சொல்

னைச் சுப்பேறி நீக்கல்' என்பதும் "ஒற்றை பெயர்ப்பினு மற்றென மொழிப" என்டதும் அநுவாதத்தாற் புரோவாதங் கூறுமது சித்திக்கின்ற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, 'விலங்கலைக் கால்விண்டு மேன்மேவிட' என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மகமும் அகன்மகமுமாய் வரும்.

இனி அலங்காரநூலார் இசைபெசசத்தைதக காருவென்பர். அதற்கு உதாரணம்:—நமருள்ள லெம்மை மறைத்திரோ" என்பதாம். அது சொல்லுங்கால் முகவிகாரமாதல் சொல்விகாரமாதல் தோன்ற நிற்கும்.

'நசைப்பிற்கு - நல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணையடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணாமூலத்தொனி என்பர்.

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே—யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு' எனப் பெயரடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை அபிதாமூலத் தொனியென்றும், விருத்தலக்கணை யென்றுங் கூறுவர். அரக்கரைப் புண்ணியசன மென்பதுமது.

உடம்பொடு புணர்த்தலென்று முத்திரை சீபாதமென்பர். 'வரைதெரிவான் கட்டே புலகு,' 'பழமுதிர்சோலை மலைகிழ வோனே' என வரும்.

. சிறக்குந்துணைபுணரைத்த ஆசாரியாரோபமாவது புத்திபூர்வகமாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சிராத்தம் புசிப்பித்தலும்போல்வது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அநுஷங்கமென்றும், அவாய்நிலையால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகாரமென்றுங் கூறுவர்.

'சுடுமொழியுங் கைவிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடுமுரண் டேய்க்கு மரம்.' என்புழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்கிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தேர்வடமிழுப்பார் போலப் பிரத்தியேகபக்ஷாக்ஷயமென்பர். இதுவுந் தாரக்ஷயத்து ளடக்கிக்கொள்க. பாணினியத்துள் 'ராஜப:' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் பாடியகாரர் முதலாயினார் ரவ்விற்குக் காரப்பிரத்தியயத்தோடு இபவென்னும் பிரத்தியயமும் விகற்பமாய் வருமென்றும் வான்மீகி 'ரகாராதிகி' என்றுரைத்ததனை உதாரணங்காட்டி முடிப்பரென்க.

விகற்பம் உறழ்ச்சி; எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விசேடம்; என்பன பரியாயம். அஃதறியாதார் உற்சர்க்கத்துக்கு அபவாத மென்று நிஷேத விதியாக மயக்கி வான்மீக மாரிடமென்பர்.

இனி அலங்காரநூலார் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனையிற் றிறமென மூன்றுவகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் ‘சொல்லின் - றொகை யறிந்த தூய்மை யவர்’ என்னுந் திருவள்ளுவர்குறளுள் செஞ்சொல், இலக்கணைச்சொல், குறிப்புச்சொல் லென்பர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்தநூலார் பிரதிபதோக்த மென்பர். போலியை அன்னியதாப் பிரதிபத்தி என்பர். மங்கலமென்பதோருருண்டு போலும் எனவரும் இசைத்தமாகிய ஒப்பில் போலியையும், அயங்கோராசாசித் தெனவரும் வடமொழியினும் வேண்டா வென்னுங் கருவென்பதனையும், வாக்கியாலங்கார மென்பர். பொதுவாயெய்திய விதியை உற்சர்க்கமென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவருஞ் சிறப்புவிதியை அபவாதமென்றுங் கூறுவர். கொங்கரோதி யாது செய்தான் எனவரும் இது சன்மகமும் அகன்மகமுமாகி வினாவின் வரும்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்—வழுவல கால வகையி னானே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினர். அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடநூலார் இரண்டெழுத்திற்கு ஒருகாரப்பிரத்யயங் கொடுத்துத் தலகாரமென்றாற்போல “ளனஃகான் முன்னர்” “லனஃகான் முன்னர்” என்பர் தொல்காப்பியர்.

இனிச் சாரவதியாற்று மேல்கரை கீழ்கரையாசிரியர் பறவையை வர்த்திகா வர்த்தகா என்பர்.

இந்நூலுட் சந்தேகந் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கையடம், சித்தாந்தகௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, நாதவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சத்தகௌத்துவம் கற்றவரைக் கேட்க. காசிகாவிருத்தி, பிரக்கிரியா கௌமுதி என்னுமிரண்டினும் சித்தாந்தம் பிறவாதாதலின், அவை கற்றோரைக் கேளாதொழிக. வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, வௌரிசேயம் முதலாயின வழங்குங்காலத்து அவ்வுரை நோக்கிச் சேனாவரையர் முதலாயினர் தொல்காப்பியத்திற் குரையெழுதினாரென்க. (௩௧)

௩௧. சீதள சந்த்ர முசராம பத்திர தீக்ஷிதர்க்குப்
போதொருசென் றுபுகல்வோமவர்க்கும்பொழு தில்லையேன்
மேதினி யிற்றமிழ் செய்பிர போத விவேகத்தன்னைப்
பேதமிலாத பதஞ்சலிபாற் சென்று பேசுவமே.

இங்குப்படலம் முடிந்தது.

பிரபோதவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பேர்கொண்டு நின்றபிர போத விவேகத்தைச்
சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்ஷிதன்ற—னேர்கொண்டு
கேட்டா னினிக்கண்ணாற் கேட்கும் பதஞ்சலிதான்
கேட்டாலென் கேளாக்கா லென்.

உம்பர்க் குரியபிர போத விவேகத்தை
யைப்பத் தொருகவிதையா லுரைத்தான்—செம்பொற்சீர்
பன்னு மதிற்குருகூர் வாழ்சுப் பிரமணிய
னென்னு மொருவே தியன்.

சோதநபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௨	௨௪	வழக்குபோல	வழக்குப்போல
௨௧	௨௨	வந்தது	வந்தன
௨௨	௧௧	மேவொடு	மேயொடு
௨௯	௧௫	மெழுத்துசொற்	மெழுத்துச்சொற்
௪௨	௪	உயர்திணைபன்மை	உயர்திணைப்பன்மை